

TRE SMÅ KINESERE

NIELS SØNDERGAARD

Indhold

[Tre små kinesere](#)

[Prolog](#)

[1. Blod og jordbær](#)

[2. Manden i sort](#)

[3. Piece of Cake](#)

[4. De røde sko](#)

[5. De satans chefer](#)

[6. Djævelen går i Prada](#)

[7. Resten af dagen](#)

[8. Veninder](#)

[9. Det var på Rundetårn](#)

[10. Fifty Shades of Grey.](#)

[11. Bøgernes herre](#)

[12. Forelsket i København](#)

[13. Kvinde på spring](#)

[14. Kølde fødder](#)

[15. Susie Q](#)

[16. Intermezzo](#)

[17. Radio](#)

[18. Mænd](#)

[19. Kinasyndromet](#)

[Tak for interessen](#)

Tre små kinesere, læseprøve

© Niels Søndergaard & Totaltekst, 2020

Denne læseprøve er beskyttet af lov om ophavsret.
Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med forlag og
forfatter.

totaltekst.dk

Tilegnet Frits Remar

TRE SMÅ KINESERE

af Niels Søndergaard

Læseprøve (Kapitel 1-19)

Tre små kinesere på Højbro Plads
sad og spillede på kontrabas
Så kom en betjent
spurgte hvad der var hændt
Tre små kinesere på Højbro Plads

PROLOG

Offeret havde netop sat en plade på grammofonen, da det ringede på døren. Havde han vidst, at 'Take Five' skulle blive underlægningsmusikken til hans egen død, havde han måske valgt noget andet end The Dave Brubeck Quartet.

En metallisk raslen røbede, at morderen baksede noget uhåndterligt ind ad døren.

"Jeg har taget en ekstra trappestige med," sagde morderen til offeret. "Jeg skal have lysekronen ned, og den vejer 50 kilo, men hvis vi er to om det, går det nok."

"Er det ikke noget, der kan vente, til Morten kommer hjem?" spurgte offeret.

"Nej," sagde morderen. "Det skal jo være en overraskelse. Jeg har købt en ny lysekrone til ham. Men det er okay. Jeg prøver at gøre det alene. Ned skal den jo nok komme. Jeg henter lige den anden stige ude i køkkenet."

Offeret så en knust lysekrone for sig, så godt han kunne efter at have været blind i fyrré år. "Nej, vent," sagde han. "Jeg vil da gerne hjælpe, men ..."
Sætningen hang uafsluttet imellem dem et øjeblik. "Hvad skal jeg gøre?"

"Det er nemt nok!" lød stemmen, der bevægede sig fra køkkenet og tilbage til stuen. En ny og anderledes kæderaslen signalerede, at den anden stige blev slået op.

"Kan du mærke trappestigen her? Der er fire trin, og det femte er toppen. Giv dig god tid. Når du er oppe, kan du mærke lysekronen, og så løfter vi den ned sammen. Stille og roligt."

Langsomt og forsigtigt besteg offeret trappestigen. Trin for trin. Da han nåede tredje trin, kunne han høre morderens hurtige vejrtrækning og fodtrin på den anden stige. Det havde været varmt nok i forvejen, og nu begyndte sveden at pible ned mod de tætte øjenbryn oppe fra hans mahognibrune pande.

Øverst endte aluminiumsstellet i en håndbøjle, som han holdt fast i, indtil han stod sikkert på det øverste, femte trin, der var bredere end de andre. Først da gav han slip og rettede sig op og søgte famlende efter lysekronen, næsten i takt til Joe Morellos trommesolo.

"Hvor er den?" spurgte han og mærkede i det samme noget svirpe ned forbi ørerne.

"Hvad i ...?" nåede han lige at sige, før strikken strammedes om hans hals, stigen brat forsvandt under ham, og tyngdekraften fik frit løb.

FØRSTE DAG — ØNSDAG 24/7

1. BLOD OG JORDBÆR

Jordbærkagerne lå bag bagerens nypudsede rude som tre rød-hvide redningsflåder på et metalblankt hav, og da Charlie først havde fået øje på dem gennem det åbne sidevindue, var det umuligt at ignorere dem. Hun skævede over til den anden side af gaden, hvor Jarl var forsvundet ind i sin søsters opgang for at aflevere nøglen til familiens sommerhus, og besluttede at have en lille overraskelse klar til ham, når han kom tilbage. Tre minutter efter, netop som Jarl kom ud af opgangen, lå kagerne nydeligt indpakket i hvidt papir oven på Golfens brede grå instrumentbræt.

Himlen over Holbergsgade var blottet for skyer, julisolen skinnede tøjlesløst, og Charlie ville ønske, hun ligesom en del af fodgængerne og cafégæsterne på hjørnet overfor kunne have iført sig shorts, sandaler og kortærmet T-shirt den dag, men selv civilklædte politifolk var underlagt en dresscode, der fordrede lange bukser, sneakers og en skjorte, der kunne nå ned og skjule pistolen ved hoften.

Klokken var halv elleve, der var støv og dieselhørm i luften, og fra Nyhavns udendørs værtshuse, som lå blot halvanden hundrede meter forude, nåede turisternes snak hendes ører som en svag, stadig summen bag den vekslende larm fra trafikken.

Jarl åbnede døren til førersædet og klemte sig ind i Golfen. Den aflange hvide pakke på instrumentbrættet fangede straks hans blik.

“Hvad har vi her?” spurgte han nysgerrigt og rakte hånden frem, og Charlie gav ham et dask over fingrene.

“Forsigtig!” sagde hun. “Det er kvalivare.”

Op af skjortens brystlomme trak hun to små hvide plasticgafler, som bagerjomfruen beredvilligt havde udleveret, og rakte den ene til Jarl, der påtaget varsomt løsnede papiret og åbenbarede de tre kraprøde vidundere.

“Jordbærtærter!” halvt gispede, halvt hviskede han med næsten religiøs ærefrygt i stemmen. “Og hele to til mig!”

Charlie grinede. “Den tredje er til Taarnfalk.”

“Godt tænkt,” sagde Jarl. “Den, der smører godt, kører godt.” Han greb fat om kanten på den flade, firkantede papbund på den nærmeste af de tre kager og trak den behændigt hen på midten af instrumentbrættet, hvorfra han med gaflen førte den første bid op til munden.

“Mmmm,” lød det fra hans stemmebånd, mens han med lukkede øjne langsomt bearbejdede fangsten og lod den første bid glide ned i mørket.

“Vaniljecreme!” tilføjede han, da han igen kunne bruge tungen. “Bedre end sex.”

Charlie kluklo og trak sin egen gaffel. Selv ikke den øretæveindbydende containerrummel med akkompagnerende bilyde fra en skraldevogn ovre ved cafeen kunne spolere idyllen.

Men radioen kunne.

Den var ikke engang specielt høj, men det digitalt skarpe budskab overdøvede både renovationsarbejdet og Jarls sidste replik.

“HS her! Melding til alle patruljer, specielt i Indre København. Muligt røveri i Skandinaviske Bank i Amaliegade 10! Hvem har vi i nærheden? 01-16, jeg kan se på min tavle, at du er tæt på! Kører du til stedet?”

Charlies gaffel stivnede i luften ti centimeter fra jordbærkagen. “Shit! Det er os!” Hun plantede resolut gaflen i vaniljecremen, åbnede klappen til handskerummet og snuppede mikrofonen: “HS! HS! Vi kører fra Holbergsgade! 01-16 skifter.”

Charlie og Jarl spændte næsten synkront deres seler, og Jarl startede motoren og slog sirenen til, mens Charlie klaskede blinket op på taget. Et hurtigt blik i sidespejlet meldte fri bane, og Jarl satte bilen i første gear, løsnede håndbremsen og trådte speederen i bund.

“Andre patruljer, der kan køre med — eller lægge sig fordelagtigt? 02-01, du er også i nærheden! Du kører med frem!”

Der var mange turister på gaden foran Nyhavnsbroen, og Jarl, der allerede var nået op i tredje gear efter hundrede meter, blev nødt til at sagtnede farten. På trods af sirenen gav en kvinde med en barnevogn sig urimelig god tid til at passere gaden.

“Kom nu, kælling, for helvede!” råbte Charlie frustreret og dæmpede så stemmen, da det gik op for hende, at ruderne var åbne og hun kunne høres af de omkringstående.

“Gerningsmanden beskrives som mørklødet og iført grøn heldragt med hvid påskrift ‘SB-IT’. Han er undløbet i retning af Sankt Annæ Plads.”

I sneglefart listede bilen over broen, og Jarl og Charlie stønnede i kor over de mange turister omkring iskageboden på den anden side. Det føltes som en evighed fyldt med alverdens pinsler, før de omsider nåede den nogenlunde trafikfri Toldbodgade og kunne speede op igen. Motoren brølede, som gjorde den klar til at gå i warp drive.

“Der er han sgu!” råbte Charlie og pegede fremad i retning af Sankt Annæ Plads, hvor en høj, mørkhåret mand, der passede til signalementet, kom spurtende over for rødt på tværs af køreretningen. Med pulsen i det røde felt afventede hun et hul i den livlige radiokorrespondance, før hun klikkede på

mikrofonknappen: “HS! HS! 01-16 her! Mulig gerningsmand spottet! Hjørnet af Sankt Annæ og Toldbod! Han løber mod havnen! Vi eftersætter! 01-16 skifter!”

Jarl havde i mellemtiden krænget Golfen om hjørnet på hvinende hjul, der trak sorte gummistriber på den mørkegrå asfalt. Manden i den grønne heldragt løb hurtigt — meget hurtigt — og var allerede nået ned til Larsens Plads, der gik hele vejen ud til Langelinje, men han fortsatte ligeud i retning af Københavns Kanal. Charlie undrede sig et øjeblik over, hvorfor han valgte blindgyden i stedet for at smutte til venstre, men forklaringen fulgte straks.

Med et gæstende femmastet skoleskib som malerisk baggrund kom patruljevogn 02-01 susende som en hidsig albinohveps ad kajen fra Amaliehaven og slingrede til venstre ned mod kanalen, så den og Golfen kom til at ligge parallelt i et inferno af kontrapunktisk sirenelarm på hver sin side af en stribe parkerede biler i midterrabatten. Manden i grønt, hvis ben stadig gik som trommestikker, var nu nået ned til Skuespilhuset, hvor han kunne løbe til venstre ad Kvæsthusbroen, som endte blindt, eller til højre ad Kvæsthusgade, hvor bilerne ville indhente ham i løbet af sekunder. I stedet valgte han den tredje mulighed: Den smalle rampe op til gangbroen, der førte rundt om teaterbygningen til Nyhavn. Her kunne ingen biler følge ham.

“Til højre!” hvislede Charlie til Jarl, og i mikrofonen råbte hun: “HS HS! 01-16 her! G-mand undløbet på Skuespilhusets rampe! Bed patruljevognen blive og stoppe ham, hvis han kommer tilbage! Vi tager ham i Nyhavn! 01-16 skifter!”

Jarl gearede ned og lagde an til endnu et spektakulært højresving, men i det samme trådte en grønhåret kvinde med hvide propper i ørerne ud i fodgængerovergangen lige foran bilen, og han hamrede bremsen så hårdt i bund, at jordbærkagerne littede fra instrumentbrættet. Charlie mærkede selen strammes, og dannebrogfarvede kageklumper klaskede mod vindspejlets inderside.

Kvinden med de åbenbart meget effektive hørepropper sprang forskrækket tilbage, og der gik et par sekunder, før Jarl igen kunne gasse op og suse ned ad Kvæsthusgade, der lykkeligvis var tom for trafik. Denne gang røg pap, papir, creme og jordbær den anden vej og havnede i skødet på Charlie.

Med et hug standsede han bilen på tværs af Nyhavnskajen, hvor en håndfuld forskrækkede fodgængere flygtede til begge sider.

“Vi har ham!” råbte han til Charlie, der stadig sad og tørrede creme væk med fingrene. Mens hun fumlede med selen, så hun manden i grønt komme løbende oppe fra rampen fra Skuespilhuset. Jarl var allerede ude af bilen.

Sirenen var slået fra nu, men det blå blink på taget lod ingen i tvivl om, at det var en civil politibil, der holdt på tværs af kajen. “Det er politiet!” råbte Jarl, idet han trak og hævede sin pistol. HS havde sagt ‘bankrøver’, og selv om

manden tilsyneladende var ubevæbnet, ville det være vanvid at tage chancer.
“Stands, eller jeg skyder!”

Den løbende mand sagtnede farten til gang og stoppede til sidst helt op cirka ti meter fra Jarl og hævede armene.

“HS! HS!” sagde Charlie i mikrofonen. “Formodet gerningsmand standset i Nyhavn ved Kvæsthusgade. Situationen under kontrol. 16-01 skifter!”

Hun trådte ud af bilen og stillede sig bag køleren, hvor hun i mangel af bedre tørrede den sidste rest vaniljecreme af fingrene med en flig af skjorten.

Jarl trådte langsomt et par skridt hen mod manden. “Hænderne om bag hovedet!” kommanderede han hæst.

Charlie kneb øjnene sammen mod solen og studerede mandens ansigt. Han var mellemøstlig af udseende, med lysebrun hud, kulsort fuldskæg og halvlangt hår, men et par pilotsolbriller skjulte øjenpartiet. Han svedte voldsomt efter den vilde løbetur, og Charlie kunne se, at han kæmpede for at få pulsen og vejtrækningen under kontrol. Hun nærstuderede mandens lommer, men intet bulede ud. Fyren var tilsyneladende ubevæbnet.

Alligevel førte hun hånden ned mod pistolen, indtil hun så, at han adlød Jarl og flettede fingrene sammen bag sit viltre hår.

“Vend dig om!” glammede Jarl. Efter en kort tøven parerede manden ordre og drejede rundt. Charlie så den hvide påskrift på den grønne dragt: SB-IT.
Skandinaviske Banks it-afdeling.

Selv om manden gjorde som forlangt, var Charlie langt fra tryk ved situationen. Der var noget ved hans kropssprog, som ikke stemte. Noget ved de næsten umærkelige pauser, før han adlød. Hun kantede sig uden om bilen på det smalle stykke mellem Golfens kofanger og kajkanten og vippede stroppen af pistolen, så hun kunne trække den, hvis det skulle blive nødvendigt. Hun nikkede til Jarl, der sendte hende et hurtigt blik, før han stak sit våben tilbage i hylsteret og byttede det ud med sine håndjern.

“Hænderne om bag ryggen!” beordrede Jarl. “Langsomt!”

Igen en pause, før manden reagerede. I slowmotion førte han armene ud til siden og ned mod bagdelen med udadvendte håndflader, og Jarl åbnede håndjernene.

De to uniformerede betjente fra patruljevogn 02-01 dukkede op til fods nede ved rampen, og Charlie sukede.

Hvorfor satan forlader de to idioter bilen? Hvis manden var løbet ind i Skuespilhuset i stedet for rundt om bygningen, kunne han være smuttet tilbage nu! Nå, pyt. Det var jo ikke relev...

I én lynhurtig bevægelse snurrede manden rundt, greb Jarls højre arm, sprang op og viklede benene om livet på ham, så hans vægt tvang ham omkuld, og

plantede i næste nu sin højre albue i hovedet på ham. Et hvalsprøjt af blod sprang op fra Jarls øjenbryn, og han brølede af smerte.

Og Charlie, som nu så manden uden de solbriller, der var raslet hen ad brostenene, fløj i et glimt tilbage til Irak, hvor hun stirrede ind i øjnene på Mohamed Khalil Al-Basri, der sad på knæ i forhørsteltet mellem to soldater. Varmen havde været langt mere kvælende dernede, men alligevel bidrog den lune juliluft til at gøre følelsen af *déjà vu* så påtrængende, at hun stivnede et sekund eller to, før hendes hånd fløj ned og trak pistolen.

Visj!

Våbnet røg ud af hånden på hende og mellemlandede med et smæld på den kraftige træbjælke, der udgjorde kanalkanten, før det hoppede videre ud i den tomme luft. Hun hørte plasket, samtidig med at hun hævede hånden og så resterne af den vaniljecreme, der havde givet pistolskæftet samme egenskaber som et vådt stykke sæbe.

I mellemtiden var den mørklødede mand sprunget op og var nu på vej rundt om bilens bagende. Også han havde hørt plasket, men det gjorde ingen forskel, om Charlie havde en pistol eller ej, for hun ville aldrig skyde efter ham i et område fyldt med civilister. Charlies uheld gav ham imidlertid det forspring, han havde brug for, og hun spildte endnu et sekund på at forvise sig om, at de to patruljebetjente var på vej hen for at hjælpe den blødende Jarl, før hun selv stak i løb.

Der var måske ti meter mellem hende og manden nu, og han var på vej op mod Nyhavnsbroen og cafeerne, hvor folkemængden var tæt og svært gennemtrængelig, men også nem at forsvinde i. Hun satsede på, at han var så udmattet efter den indledende spurt, at hun kunne indhente ham. Nu skulle den daglige løbetræning stå sin prøve, og som forventet halede hun ind på ham og havde næsten nået målet efter godt hundrede meter henne foran den første café efter broen, hvor han blev nødt til at sagtnede farten på grund af de mange turister. Hun nåede ham, mens han forsøgte at mase sig ind i menneskemængden.

Charlie havde set, hvad manden var i stand til, og agtede ikke at give ham chancen for at bruge beskidte kneb. Hun trak sin peberspray og plantede hårdt spidsen af sin højre fod i skridtet på ham. Med et vræl knækkede han sammen, og hun tømte sprayen i øjnene på ham, greb ham ved kraven og sparkede benene væk under ham. Han segnede som et fældet træ, mens han i blinde fægtede vildt med armene og fik fat i håndleddet på en midaldrende platinblondine i polkaprikket kjole, der skrigende blev revet med omkuld.

Mens han vrælende lå og sprællede, hamrede Charlie foden i siden på ham ud for de nederste ribben og mente, hun kunne høre noget knække, men var ikke sikker; for sit indre øje så hun stadig Mohamed Khalil Al-Basris trodsige blik og

ønskede, hun havde haft jernbeslåede træskostøvler på i stedet for gummisko. Højre hæl blev plantet hårdt i hans nyrer, og manden, der havde prøvet at stemme sig op, klaskede sammen som en kludedukke.

Hun ignorerede sin venstre underarm, der blødte efter mødet med brostenene, rakte ned efter håndjernene og lod hånt om mandens brøl, da hun lod sig dumpe på knæ hen over hans højre lår og samlede hans arme bag hans ryg. Med en metallisk tikken gled jernene i hak, og hun gjorde sig ekstra umage for at stramme dem så hårdt som muligt.

Hun kiggede på sit armbåndsur. "Klokken er 10.46, og du er anholdt." Så rejste hun sig.

Først da begyndte hendes sanser at registrere omgivelserne. Sirener i det fjerne. Hujen, piften og klappen fra tilskuerne, der havde slået ring om optrinet, flere med mobilkameraer kørende. Lugten af øl, friture, marinade, sved og billig parfume.

Hun så den ene af patruljebetjentene mase sig gennem kødranden, og han hjalp hende med at få den nedlagte flygtning på benene og kropsvisitere ham. Intet. End ikke nøgler eller tegnebog.

"Hvad hedder du?" spurgte Charlie manden, men tårerne stod ud af hans sammenknæbne øjne, og han svarede ikke. Han var stadig blindet af sprayen og tilsyneladende konfus eller lod, som om han var det. Hun mærkede sig igen, hvor meget hans ansigtstræk mindede om Al-Basris, men Al-Basri var død, og som oberst Akselsen engang havde sagt: "De arabere er som kinesere. Jeg kan fandeme ikke se forskel."

Tilskuerne havde nu slået ring hele vejen uden om dem. Der var kamp om orkesterpladserne. "Hold afstand!" brølede Charlie, men lige meget hjalp det. "Det er politiet!" tilføjede hun.

"Det siger du ikke?" råbte en tilskuer, og et latterbrøl rejste sig fra mængden.

"Jeg er læge!" råbte en mand igennem larmen.

"Så se til kvinden dér!" svarede Charlie og nikkede mod platinblondinen i den polkaprirkede kjole, der grædende stod og ømmede sig.

"Jeg er Københavns teknik- og miljøborgmester!" oplyste en anden med patos i stemmen. "Jeg vil godt lige ..."

"Hold afstand!" sagde hun og skubbede ham væk. Hun rystede over hele kroppen, men prøvede at ignorere det.

"Godt gået!" råbte en tredje, og mængden jublede og klappede.

"Gør plads!" glammede Charlie gentagne gange, mens hun og betjenten trak den vaklende, grønklædte mand i retning af en patruljevogn, der netop var ankommet henne ved broen.

Manden blev gelejdet ind i bilen, og fulgt af hundredvis af blikke gik Charlie tilbage mod sin egen vogn, der stadig holdt på tværs af kajen hundrede meter mod sydøst. Hun prøvede at stikke i løb igen, men benene rystede under hende, og hun slog tilbage i gang.

Jarl var væk, men den anden patruljebetjent var stadig på stedet, i gang med at udspørge vidner. Charlie stoppede bag bilen og bøjede sig et øjeblik forover for at genvinde kontrollen over puls og vejrtrækning. Hendes hjerte slog volter, og hun havde røde, dansende pletter for øjnene.

“Du bløder,” sagde den anden patruljebetjent — ham, der havde hjulpet hende med fangen og nu også var nået tilbage. Hun kiggede på underarmen. “Det er bare en hudafskrabning,” sagde hun. “Det ordner jeg selv.”

De gik sammen hen til den første betjent, som stod og skrev på sin notesblok. “Er han kørt på hospitalet?” spurgte hun.

“Ja, ja. Han blødte slemt, men var ved bevidsthed. Det så værre ud, end det var.”

Charlie nikkede og lod blikket glide hen over området. De pilotbriller, fyren havde tabt, da han tacklede Jarl, lå og glimtede i solen henne ved kanalkanten. Hun trådte hen over blodpletterne, bøjede sig og samlede brillerne op ved den ene stang. Så kiggede hun på den svidende hudafskrabning. Det aflange sår var næsten holdt op med at bløde.

“Tak for hjælpen,” sagde hun til de to betjente. “02-1, ikke?” Nummeret skulle bruges til rapporten.

Stadig med brillerne i hånden tjekkede hun sin puls på venstre håndled. Den føltes nogenlunde normal nu. Hun åbnede bagklappen, fandt en bevispose i udrykningstasken og lagde solbillerne ned i den. Så gik hun om og åbnede døren i passagersiden og tog mikrofonen.

“HS! HS! 01-16 her. Formodet gerningsmand pågrebet og på vej til venterum på Gården med 02-05.”

Hun skævede ned til ratstammen. Nøglen sad stadig i låsen.

“Kører til Skandinaviske Bank i Amaliegade. 01-16 skifter.”

2. MANDEN I SORT

Amaliegade 10 lå som en funktionalistisk glasklods midt i den lange række af hvide, pseudoklassicistiske bygninger, der flankerede den brolagte vejbane, som endte ved Amalienborg Slotsplads godt 150 meter længere fremme.

Det undrede Charlie, at der kun var en enkelt patruljevogn foran banken, og at den endda var ved at bakke ud på gaden. Hun stoppede med vilje lige ud for den, så føreren blev nødt til at bremse.

Manden på passagersædet åbnede døren på klem. "Hvad fanden laver du?" råbte han.

Charlie lod motoren køre, men trak håndbremsen og gik hen til ham. "Hvad sker der?" spurgte hun.

"PET har overtaget sagen," sagde betjenten. "De er derinde. Gider du godt lige flytte vognen?"

Henne foran indgangen stod en klynge personer, som hun straks identificerede som journalister.

Der var måske gået femogtyve minutter siden den første melding i radioen. Politiets kanaler havde været krypterede siden 2008, men det havde ikke formået at sinke pressens uundgåelige ankomst til et gerningssted med mere end måske et par minutter. Journalisterne, heriblandt en med kameramand fra TV 2, var samlet i en klump, der prøvede at komme forbi en skægget, habitklædt, solbrilleformummet gorilla, som spærrede vejen.

Charlie bakkede bilen, så patruljevognen kunne komme ud, og kørte ind og parkerede dér, hvor den havde holdt. Så masede hun sig frem til den skæggede dørvogter, der med gandalfsk myndighed hævede hånden imod hende.

You shall not pass! tænkte hun og ledte efter sit politiskilt i lommen.

"Charlie!" sagde en stemme, og hun vendte sig og genkendte Jesper Sankelmark fra Politiken, en af de få journalister, der havde givet hendes Iraksag en nogenlunde retfærdig dækning, både i Byretten i 2007, hvor hun blev kendt skyldig i pligtforsømmelse, og året efter i Landsretten, hvor hun blev pure frifundet.

"Hej, Jesper. Det er længe siden."

"Hvad sker der?" spurgte journalisten. Flere af hans kollegaer havde nu opdaget hendes tilstedeværelse og vendte sig også mod hende.

"Aner det ikke," sagde Charlie. "Du ved mere end mig. Som du kan se, er jeg først lige ankommet."

"Er du kommet til skade?" spurgte Jesper, der havde opdaget den grimme hudafskrabning på hendes venstre arm.

“Det er ikke noget,” sagde hun, trak politiskiltet op og viste det til den habitklædte dørvogter, men han rokkede sig ikke en tomme. “PET har overtaget sagen,” sagde han. “Kør hjem igen.”

“Jeg skal tale med Brian,” sagde hun. Hun havde et øjeblik forinden set den operative PET-chefs tyrenakke gennem vinduet og satsede på, at den provisoriske dørmand lod sig dupere af, at hun var på fornavn med hans inspektør.

“Okay. Smut ind.”

Charlie trådte ind i glasslusen bag hoveddøren og gav sig et øjeblik tid til at smøge skjorteærmerne ned, så man ikke kunne se såret. Hun kunne straks mærke, hvordan det påvirkede varmevekslingen, og undrede sig over, at PET-folkene kunne holde ud at gå rundt i mørke habitter i al slags vejr.

Mobiltelefonen ringede. Det var hendes chef, inspektør Jannik Taarnfalk.

Han lød ophidset. “Hvad fanden er det, du har lavet?”

“Hvad snakker du om?”

“Jeg har lige talt med politidirektøren, der er blevet ringet op af en meget vred trafikborgmester, som siger, han så dig sparke en indvandrер til lirekassemand nede i Nyhavn.”

“Ja, og ...?”

“Og!?” gentog han så skingert, at hun måtte fjerne telefonen fra øret. “Hvor er du?!”

“I Amaliegade,” sagde hun. “Skandinaviske Bank.”

“Du kommer tilbage *nu!*” Det sidste ord blev udtalt med eftertryk.

“Okay.” Hun afbrød forbindelsen, stak mobilen tilbage i lommen og åbnede døren til banklokalet.

Der var dejlig køligt inde i det aflange, luftkonditionerede lokale. Brian Jensen stod med ryggen til og snakkede med en bankmand længere inde i kontorlandskabet, og Charlie lod blikket glide hen over omgivelserne, til det stoppede ved en ung, mørkhåret kvinde, der sad ved en computer. Selv om der var nålefilt på gulvet, holdt hun vejret og listede langsomt hen til hende, som om hun var bange for at blive hørt, hvilket heller ikke var helt ved siden af. Hun var ret sikker på, at besøget var forbi, hvis Brian fik øje på hende.

“Hvad præcis er der sket her?” spurgte hun dæmpet.

Kvinden så op. “Jeg har lige fortalt din kollega ...”

“Tak, men nu er det mig, der spørger,” sagde Charlie, stadig dæmpet, men med den fornødne myndighed i stemmen. “Hvad skete der?”

Hun skævede over til Brian. Han havde endnu ikke fået øje på hende.

“Manden udgav sig for it-tekniker fra hovedkontoret i Stockholm og påstod, der var problemer med vores intranet,” sagde kvinden. Med en velplejet,

rødlakeret negl, der matchede hendes læbestift, pegede hun over mod et andet skrivebord. "Han gik over og åbnede Kenneths computer dér."

"Hvem er Kenneth?" spurgte Charlie.

"Min kollega. Han lavede noget andet oppe ovenpå, og manden sagde, han ville begynde med den."

"Og så blev I mistænksomme?"

Kvinden nikkede. "Ja, chefen ringede til Stockholm, og så ..."

"Hej, Charlie," sagde Brian Jensen, der lydløst var dukket op bag hende og nu lagde armen om hendes skulder og blidt førte hende ud på midten af gulvet.

"Tak, Louise. Du kan godt vende tilbage til dit arbejde," sagde han uden at se på kvinden. Hans ånde duftede af pebermynte.

"Fik du ikke at vide, at vi havde overtaget sagen?" spurgte han Charlie. Hans øjne målte hende fra top til tå, som var hun en soldat til parade. Hun smilede svagt af hans forsøg på at intimidere hende og gengældte ugenert elevorblikket. Han var iført dyre, blankpudsede sorte sko og en prunkløs, men elegant habit. Armani, formentlig *PET-frynsegoder*, tænkte Charlie.

"Næ, det har jeg ikke hørt," løj hun. "Hvorfor dog?"

"Har man været i klammeri?" spurgte han. Hans grønne blik sonderede nu hendes hals og hår, og hun spekulerede på, hvad det var, han havde fået øje på. Hun kørte instinktivt hånden gennem de kastanjerøde lokker og rystede dem på plads, men det var tilsyneladende ikke håret, der havde fanget hans opmærksomhed, men noget længere nede.

"Ja," sagde Charlie. "Jeg har faktisk lige pågrebet den formodede gerningsmand."

"Ja, det ved jeg. Har netop modtaget besked om det. Det var altså dig?"

"Ja, og Jarl Therning. Han flækkede Jarls øjenbryn. Har I nogen idé om, hvem han er?"

"Det skal du slet ikke spekulere på," sagde Brian i et bevidst nedladende tonefald. Det eneste, der manglede, var et 'lille du'. "Vi tager os af det."

Han trak et hvidt lommeterklæde op af jakkelommen og rakte det til hende. "Du har flødeskum på skulderen."

Charlie fulgte skævende hans blik. "Vaniljecreme."

Hvem fanden bruger lommeterklæder nu om dage? tænkte hun, men tørrede alligevel cremen af og rakte tørklædet tilbage.

"Vi ses, Charlie," sagde han. "Hils på Gården."

Hun kiggede et øjeblik på hans udtryksløse ansigt, men nøjedes med at hæve det ene øjenbryn, før hun drejede om og gik hen mod døren.

"Lige en ting til, Charlie!" lød det bag hende.

Hun stoppede og vendte sig spørgende.

“Ikke en lyd til pressen,” sagde han og hævede pegefingern. Hun regnede med, han ville føre den op foran læberne, men i stedet kørte han den hen over struben.

Hendes krop havde allerede vænnet sig til bankens aircondition, og da hun trådte ud i glasgangen, ramte julivarmen hende som en varm og fugtig klud. De fleste pressefolk var trukket til side i en summende klump til venstre, men Jesper Sankelmark stod stadig lige uden for døren.

“Hvad er der sket, Charlie?” spurgte han. “Var det et røveri?”

Charlie gjorde en lynlåsbevægelse foran munden og pegede bagud med tommelfingern.

Så let gav Jesper dog ikke op. “Hvorfor har PET overtaget sagen?”

“Hvad for en sag?” spurgte Charlie.

3. PIECE OF CAKE

Da Charlies mobil havde ringet tre gange i løbet af et minut på vej tilbage til Politigården, holdt hun ind til siden i Slotsholmsgade og tjekkede numrene. Den ene opringning var fra Ekstra Bladet, som iPhonen havde i databasen, de to andre fra hemmelige numre. Charlie besvarede af princip aldrig anonyme opkald, men en af dem havde lagt en besked på telefonsvareren. Det var en Hanne Meissen fra MetroXpress, der bad hende ringe tilbage.

Telefonen ringede igen. Nummeret blev vist, men Charlie kendte det ikke. Hun slog mobilen over på lydløs og prøvede at få styr på tankerne.

Det var slemt nok, at pressen nu jagtede hende igen, ligesom dengang Iraksagen kom for Byretten og senere Landsretten. Hun havde skiftet til hemmeligt nummer, og det havde hjulpet midlertidigt — sådan cirka tre dage — så havde pressen atter fået fat i nummeret. Hvordan de bar sig ad, var en lige så stor gåde som deres kendskab til politiets krypterede radiomeddelelser. Den eneste forklaring, hun kunne komme på, var betalte stikkere i korpset.

Hun havde droppet mobiltelefonen helt og fået hemmeligt nummer derhjemme. I 2009, to år efter frifindelsen i Landsretten, havde hun som efterhånden så mange andre opsagt fastnettelefonen og anskaffet sig en iPhone og endda undladt at bruge hemmeligt nummer. Det havde fungeret fint. Indtil nu.

Telefonen vibrerede igen. Hun kiggede. Nej, det var ikke Taarnfalk.

Hun hævdede sin højre hånd og prøvede at holde den stille, men den dirrede. Hendes blik gled hen på den fedtede plet på vindspejlet foran passagersædet, hvor hun nødtørftigt havde fjernet det meste af vaniljecremen med isskraberens i handskerummet. Den jordbærkage, hun havde købt til inspektøren, blev formentlig lige nu nydt af stridende måger på Nyhavns brosten.

Hun studerede omgivelserne. Til venstre Børsen med dragespiret, til højre en endeløs række af ministerier. Ingen bager. Men den eneste tanke, der trådte klart frem gennem mylderet, var, at det ville være en rigtig god idé at have en jordbærkage med til Jannik Taarnfalk.

Hun startede Golfen igen og drejede til højre ved kanalen. Seks hundrede meter længere fremme drejede hun til højre ad Vester Voldgade og fortsatte langsomt, mens hun spejdede til begge sider. Hvor var alle Københavns bagere blevet af? I gamle dage lå der en på hvert hjørne.

Telefonen snurrede igen, og hun kunne mærke pulsen stige. Hun prøvede at se kvarteret omkring Politigården for sig. Der måtte da være en bager et sted i nærheden? En bager, en bager, en bager?

Så huskede hun pludselig, at der lå en i Njalsgade, hvor hun havde hygget sig med Peter Kowalkowski i hans ungarlehybel, før han blev gift og flyttede til

Brønshøj. Det var lige ovre på den anden side af Langebro.

Fem minutter efter sad hun og stirrede på en rude fyldt med ejerlejligheder til salg. Bageren i Njalsgade var forvandlet til ejendomsmægler. Hun kiggede på mobilen. Endnu to opringninger, men ingen af dem fra Taarnfalk.

Hun drejede til højre ad Isafjordsgade og videre ad Egilsgade for at slå en bue rundt om blokken og køre tilbage med uforrettet sag, og dér, på hjørnet af Egilsgade og Leifsgade, lå der en minsandten en bager. Charlie holdt ind.

“Jordbærkager? Det her er altså ikke et konditori,” sagde ekspedienten. Hun var til gengæld leveringsdygtig i mandelbrød, emmerbrød, enkornsboller og andre økologiske lækkerier fra den anden ende af det glykæmiske indeks.

“Hvor kan jeg så få jordbærkager her i kvarteret?” spurgte Charlie, men det vidste ekspedienten *virkelig* ikke. “Men du kan få citronmåner ovre hos Hassan på det andet hjørne.” Charlie sendte hende et ætsende blik. *Speltmoster!*

Hun tjekkede telefonen og kiggede på uret, før hun drejede tilbage ad Njalsgade. Nu begyndte det at undre hende, at Taarnfalk ikke havde ringet, og ud for SuperBrugsen pressede hun vognen op på de tilladte 50 kilometer i timen — og trådte så hårdt på bremsen. Der var heldigvis ingen biler bagved.

SuperBrugsen!

Der var ingen ledige parkeringspladser, så hun slog nødblinket til og gik med hurtige skridt ind i butikken. Jo, der var en bager! Lige inden for døren til højre. Og minsandten om der ikke lå en enkelt rund og lækker jordbærkage, som lignede sine tre afdøde slægtninge til forveksling.

“Jeg skal have den jordbærkage!” sagde hun til pigen bag disken, som ikke så ud til at være en dag over tretten.

“Det er en jordbærtærte,” sagde pigen tvært. Det havde Jarl også kaldt den.

“Nej,” sagde Charlie. “Tærter er bagværk.”

“Det er kager også,” sagde pigen.

“Giv mig den nu bare,” vrissede Charlie træt.

Hun fik kagen udleveret i en firkantet papæske. Fint. Ikke mere creme på vindspejlet. Charlie tjekkede atter hånden. Den dirrede stadig.

4. DE RØDE SKO

Charlie følte sig en lille smule mindre forfulgt af skæbnen, da hun ankom til Politigården og så, at der var en ledig parkeringsplads lige foran hovedindgangen. Så slap hun da for at spille tid på at gå tilbage fra parkeringshuset. Hun steg ud og skævede småskyldigt op mod politidirektørens vinduer, da hun tog papæskan med jordbærkagen fra passagersædet. Selv om hun havde set Gården utallige gange, gav den imponerende bygning hende stadig mindelser om barndommens bunkere på stranden ved Hanstholm iblandet tanker om orden og justits. Allerede på afstand ville den nyklassicistiske kontorblok på Polititorvet formentlig have givet Albert Speer hård rejsning, og det opulente renæssance-, barok- og art deco-interiør kunne bringe enhver arkitekturaficionado i frydefuld affekt.

For at værne papæskan mod nysgerrige blikke gik Charlie over til Rotunde E langs søjlegangens væg i stedet for at skrå over den runde plads. Et par meter før hun nåede døren, gik den op, og ud trådte en høj kvinde på hendes egen alder og forsvandt mellem søjlerne. Charlie standsede ved døren og iagttog hende bagfra. Hun var iført stram nederdel og højhælede sko, havde langt, brunt, lækkerglat hår og var svagt kalveknæet på den helt rigtige måde — og fødderne blev sat som på en catwalk. Hun syntes at svæve hen over den ujævne belægning som Legolas i sneen på Caradhras uden at sætte de rødsålede Louboutin-sko forkert én eneste gang.

Hvordan gør de det? Charlie ville formentlig selv have vrikket om en halv snes gange, før hun var nået over pladsen — hvis det kunne gøre det. Hun havde ikke haft højhælede sko på siden den sidste uforglemmelige middag med Dafydd. Og hun var aldrig nået til tolvcentimeters stiletter; syv centimeter var mere end nok til at smadre hendes fødder. Charlie skævede ned til sine solide Ecco-sneakers. Dem var der bestemt ingen grund til at skifte ud. Hun kunne lige se sig selv forsøge at spurte gennem Nyhavn på et par ministyler.

Mobilen vibrerede. Hun hev den op og så på nummeret. Det var Taarnfalk.

“Ja?”

“Hvor satan er du?”

“Jeg er der om to minutter.”

Charlie sendte den veldrejede kvinde et sidste blik, mens hun skævede til sig selv i et imaginært spejl.

Tak, Vorherre. Du skulle lige minde mig om det, ikke?

5. DE SATANS CHEFER

Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet var i færd med at rykke ud i nye lokaler på Teglholmen, men på trods af de mange flyttekasser udenfor på den rødmalede gang var inspektør Jannik Taarnfalks kontor på anden sal stadig intakt. Det var dog kun et spørgsmål om tid, før også han ville blive nødt til at forlægge residensen til Sydhavnen.

Charlie og Taarnfalk mødte hinanden første gang under hendes andenårspraktik, da politiledelsen i et internt notat havde meddelt afdelingen, at det måske var en god idé på uofficiel vis at støtte den unge kvinde fra Politiskolen, som havde adlydt sine ordrer og alligevel var blevet dømt for pligtforsømmelse under sin tjeneste i Irakkrigen. Politidirektøren så hende tydeligvis som syndebug for de samme uduelige politikere, der gang på gang havde afvist korpsets krav om øgede bevillinger. "Hun har jo netop gjort sin pligt, endda med forbilledlig koldblodighed," havde politidirektøren skrevet til Taarnfalk, "så se, om du ikke kan finde en plads til hende."

"Men hun er jo lige blevet dømt," skrev Taarnfalk tilbage. "Går det an?"

"Sagen er appelleret til Landsretten," lød direktørens svar. "Som du ved, er man uskyldig, til det modsatte er bevist. Find en plads til hende!"

Taarnfalk havde ingen problemer med at tage del i politidirektørens uofficielle politiske manifestation og ansætte den kompetente praktikant, som oven i købet medbragte en sidegevinst: Bedsteveninden Tina, som Taarnfalk mødte, da Charlie en dag viste hende rundt på afdelingen, og som blev inspektørens kæreste et halvt års tid, indtil hun vragede ham for en pilot. Charlie havde ydet psykologstøtte og hjulpet den sønderknuste Taarnfalk gennem krisen via lange samtaler efter fyraften. De var blevet gode venner, og da der et par år senere blev en stilling ledig i afdelingen, var Charlie et oplagt valg.

Taarnfalks dør stod på klem. Charlie tog en dyb indånding, stak forsigtigt hovedet indenfor og mødte inspektørens rustfri stålblik bag det store fyrretræsbord, der stod på tværs i lokalet. Han nikkede stumt i retning af stolen foran skrivebordet. Hun anbragte andægtigt offergaven på bordet foran ham, men han værdigede knap papæskens et blik og nikkede igen mod stolen som tegn på, at hun skulle sætte sig.

Det her tegner skidt. Charlie sank en klump og tog plads.

Taarnfalk rakte ud efter en fjernbetjening. Smart-tv'et på den lange væg til venstre for Charlie kom til live.

"YouTube," sagde han, som om det forklarede alt. Og det gjorde det.

Med de nydelige røde, gule og blå dukkehuse bag kanalen som baggrund så hun sig selv sparke den mørklødede mand hårdt i skridtet bagfra, neutralisere

ham med peberspray og derefter opføre et uddrag af Singing in the Rain-scenen fra 'A Clockwork Orange'.

“Hvad stak dig?”

Irak, tænkte hun og skævede et øjeblik til ham, men svarede ikke, før hun igen vendte blikket mod skærmen for at se sig selv som sur, aggressiv, borgmesterskubbende mokke filmet på den forkerte led af en elendig amatør, der ikke vidste, at film skal optages i landskabsformat.

“Det blev lagt på YouTube for tyve minutter siden og er allerede set af 1656 mennesker,” sagde Taarnfalk tydeligt behersket. “Det er ved at blive spredt via Facebook.” Han holdt en pause, før han tilføjede: “Som klamydia i en swingerklub.”

Hun undgik at møde hans blik “Det bliver vist i nyhederne i aften,” fortsatte han. “Med statsgaranti. På samtlige kanaler. Jeg har været nødt til at trække stikket ud på min telefon, fordi den kimer uafbrudt.”

“Han kunne Krav Maga,” sagde Charlie. “Han sprang op og slog benene om Jarl og lagde ham ned i ét hug. Jeg var nødt til at uskadeliggøre ham, før han kunne bruge sine beskidte tricks på mig.”

“Ja, du uskadeliggjorde ham med et spark i skrævet og din peberspray. Fint nok. Men hvorfor sparkede du til ham, da han lå ned?”

Fordi han lignede Mohamed Fucking Al-Basri, tænkte hun.

“Han rørte stadig på sig,” sagde hun. Og han kunne Krav Maga.”

“Man sparker ikke til en liggende mand.”

“Men ...”

“Og man puffer ikke til trafikborgmesteren.”

“Han sagde nu altså ‘Teknik og miljø’, mener jeg.”

“Man puffer ikke til en borgmester! Punktum!”

“Han kunne Krav Maga,” gentog Charlie stædigt. “Han var efterlyst for røveri. Jeg anede ikke, om han var bevæbnet, og jeg havde tabt min pistol i kanalen.” Hun holdt en pause. “Er der noget nyt om Jarl?”

“Jarl har det fint. Er ved at blive syet,” sagde Taarnfalk. “Jeg ville virkelig ønske, at du ikke havde sparket ham. Et hug i skridtet og peberspray burde have været mere end nok.”

“Han rev den kvinde omkuld, selv om han var blindet. Og du ved selv, hvordan man reagerer i den slags situationer. Pulsen kører i ottende gear, og han havde nedlagt min makker.”

Taarnfalk kløede sig på hagen, men sagde ikke noget.

“Og manden er ikke kommet alvorligt til skade,” sagde Charlie. “Hvad er problemet?”

“Problemet er, at jeg har lige haft politidirektøren i røret. Han er blevet ringet op af en meget ophidset trafikborgmester, som sad på Café Kabysen og fik sin caffè latte galt i halsen. Han råber op om en stakkels indvandrer, der er blevet sparket i nyrerne af en politikvinde. Han er formentlig allerede på Billed-Bladets videokanal sammen med sin bøsseven, som filmede episoden.”

Klippet begyndte forfra, og Taarnfalk frøs filmen midt i det første spark efter pebersprayen: “Det spark er på forsiden af Ekstra Bladet i morgen. Du ved, hvordan de er. Du må forberede dig på, at din forhistorie bliver hevet frem igen.”

“Fra Irak?” sagde Charlie. “Jeg blev frifundet af Landsretten!”

“Det er pressen fløjtende ligeglad med, når den står på politivold. Især mod en indvandrer med en presseliderlig borgmester som vidne.”

“Det var sgu ikke nogen almindelig indvandrer,” sagde Charlie. “Bare vent, til jeg får afhørt ham.”

“For sent,” sagde Taarnfalk. “PET fik omdirigeret patruljevognen. Han er i deres varetægt nu.”

Charlie sukede højt og slog ud med armene. “Gid satan havde Brian Jensen.”

“Og vi har fået mundkurv på,” sagde Taarnfalk. “Det betyder, at vi ikke kan forklare pressen, hvem manden var, og hvorfor du var efter ham. Vi har kun én mulighed: At holde lav profil, til mediestormen har lagt sig.”

“Hvad skete der i den bank? Jeg kunne ikke få andet at vide, end at fyren åbenbart udgav sig for it-tekniker og forsøgte at komme ind i en af deres computere.”

“Jeg ved ikke mere end dig, men det er mørklagt nu. Vi kan ikke fortælle medierne om baggrunden, fik jeg at vide, og du må forberede dig på at blive hudflettet af boulevardpressen. Så du holder en meget lav profil de næste mange dage.”

“Det er altså uacceptabelt, at jeg ikke kan få lov til at forsvare mig!”

“Jeg er enig.”

“Det er fandeme ikke i orden!”

“PET’s ord er lov.”

“Hvad sagde du til politidirektøren?”

“At du forklarer sagens sammenhæng i din rapport. Og at du ikke siger noget til pressen. Har de ringet til dig?”

Hun nikkede. “Jeg har slukket mobilen. Jeg smutter ind hos Telia på vejen hjem og får et nyt nummer. Jeg sender en sms, når jeg har det.”

“Fint. Skriv rapporten og hold så fri i morgen. I overmorgen, fredag, har jeg en lille opgave til dig. Så må vi se, om stormen ikke har lagt sig på mandag.”

“Hvad er det for en opgave?”

“Min gode ven, antikvar Stefan Rugmark, har en medarbejder, som er ved at skrive en krimi og gerne vil sættes ind i politiets metoder.”

“Okay,” sagde hun. “Det kan jeg vel godt sætte et par timer af til.”

“Ja tak,” sagde Taarnfalk. “Jeg har arrangeret, at du skal vise hende rundt her på Gården i overmorgen, så hun kan se politiet i aktion og få lidt historisk baggrund.”

“Nå, så det er en hun. Skal hun ligefrem vises rundt?”

“Ja, men bare på fredag.”

“En kriminalforfatter? Var det en af hendes romanfigurer, jeg lige så nede på Per Larsens Plads? Femme fatale med megahøje hæle og stram nederdel?”

“Der er ikke noget fatalt ved hende,” sagde Taarnfalk. “Hun er sød og høflig. Tidligere fotomodel. Mille Madsen.”

Nu forstod Charlie, hvorfor Taarnfalk ikke havde ringet, mens hun flakkede rundt i Njalsgade-kvarteret. Han havde siddet her og savlet over Jessica Rabbit. Hun kiggede på ham som en mor, der havde grebet sit barn med fingrene i kagedåsen, og han blev pludselig meget interesseret i papæskan. Han lindede på låget. “Næh, er den til mig? Tak skal du have.”

Hun undlod med vilje at svare. Det var et godt gammelt forhørsledertrick.

Taarnfalk lukkede atter æskan, tog en dyb indånding og mødte hendes blik.

”Jeg ved godt, at I kvinder slet ikke kan tåle konkurrenter og bilder jer ind, at mænd kun tænker på én ting, men du tager ganske fejl, hvis du tror, jeg er ude på noget med hende. Jeg gør bare min ven en tjeneste.”

Charlie smilede skævt, men sagde ingenting.

“Tro mig,” sagde Taarnfalk. “Selv om hun skulle være til modne mænd, er hun ikke interesseret i mig.”

Charlie lagde hovedet på skrå og betragtede Taarnfalk. Han var en nydelig, slank mand midt i halvtredserne med mørkt, gråsprængt hår, og hun kendte flere yngre kvinder, der uden tvivl kunne blive interesseret i ham. Men hun sagde stadig ingenting; kiggede blot afventende på ham, som om en udredning var påkrævet.

“Hun er kun til udlændinge,” forklarede han. “Ja, det siger Rugmark.”

“Hvor har Rugmark så det fra?” spurgte hun.

“Hende selv, formoder jeg,” sagde Taarnfalk.

“Og du kunne slet ikke have spurgt mig først?” sagde hun. “Hvorfor kan du ikke bare henvise hende til den regulære rundvisning?”

“Den er jo ikke så omfattende. Almindelige dødelige får ikke lov til at se fængslet ...” Han gjorde en sigende pause, som hun ikke umiddelbart forstod. “... eller HS.”

HS — Hovedstationen — var Københavns Politis centrale radiotjeneste, der var placeret i et højloftet lokale oppe under Politigårdens tag. Den var bemanded og aktiv døgnet rundt, og det var kun de få udvalgte, der fik lov til at besøge stedet.

“Hvorfor kan du så ikke bare sætte en af drengene til at vise hende rundt? De vil jo falde over hinanden for at få lov.”

“Vil du hellere have orlov?” spurgte han.

Hun bed sig i underlæben og kløede sig i nakken.

“Var der ikke noget om, at du havde noget kørende med Peter Kowalkowski fra Bellahøj, dengang du var derude?” spurgte han.

Charlie lagde armene over kors. “Hvem siger det? Og hvad har det med sagen at gøre?”

“Kowalkowski er ved at blive skilt,” sagde Taarnfalk, “og eftersom konen også arbejder på Bellahøj, har han bedt om forflyttelse.”

Yes! Charlie fortrak ikke en mine, men holdt en lidt for lang pause. “Så nu er han hvor?” spurgte hun omsider.

Taarnfalk smilede skævt. “HS.”

Charlie prøvede at holde pokerfjæset, men det lykkedes ikke helt.

“Men jeg kan da godt pudse en af hanhundene på Mille Madsen,” sagde han. “Så kan du jo afspadsere i stedet. Eller måske komme på græs i lufthavnen.”

“Nej, det er i orden,” sagde Charlie. “Jeg tager hende.”

Taarnfalk smilede. “Jeg tænkte nok, du ville synes, det kunne være hyggeligt med en lille rundvisning.”

6. DJÆVELEN GÅR I PRADA

Solen stod direkte ind gennem vinduet, og der var saunavarmt på Charlies kontor. Hun havde smidt skjorten og sad i en ærmeløs undertrøje, der stod i lyseblå kontrast til de røde hårstubbe i armhulerne, men sveden samlede sig stadig i store sideplamager. Hun ønskede, hun kunne lave gennemtræk, men samtlige vinduer på Gården åbnede indad, så de nederste kom i karambolage med hendes skrivebord. Hun havde vaklet mellem lys og luft, da hun i sin tid valgte sin plet i det urimeligt smalle kontor, og hun orkede ikke at klatre op på bordet lige nu for at åbne en af de øverste ruder. Sidst, hun forsøgte, var kontorstolen rullet væk under hende med et bukket ribben til følge. En hvid elektrisk vifte, som hun havde lånt ovre fra Jarls skrivebord, lindrede dog ubehaget en anelse lige nu.

Computeren afsluttede de indledende manøvrer, og Charlie startede Chrome og googlede 'Mille Madsen'. Der var flere af det navn, men 'fotomodel' indsnævrede udbuddet, og i løbet af få minutter havde hun ved hjælp af Krak, Facebook og LinkedIn et forholdsvis bredt billede af det vordende føl, der også var yderst præsentabel forfra. 36-årig brunette med et klassisk smukt, karakterfuldt ansigt med høje kindben, whiskyfarvede øjne og en skikkelse, Charlie seriøst ville overveje at begå mord for.

Navn: Mille Madsen, født Millicent Beacham Madsen i 1977. Britisk mor, dansk far. 1994-2004 international fotomodel, derefter forlagsredaktør på Ibsens Forlag indtil 2012. I 2007 gift med succesforfatteren Regin Lohs, men skilt i 2012. Ingen børn. Boede i et byhus i Krusemyntegade og arbejdede løst for krimiantikvar Stefan Rugmark i Læderstræde.

Skilt 2012? Holdt op som redaktør 2012? Kunne der være en sammenhæng?

Hun googlede 'Regin Lohs'. Vidste godt, at der var en kendt forfatter af det navn, og hun havde også set ham et par gange på tv og hørt ham hælde vand ud af ørerne på P1. En pæn mand først i halvtredserne med lysebrun fløjlsjakke, mørkeblå øjne og lyst strithår.

Et par links til saftigsladder.dk opklarede mysteriet. Ibsens Forlag, hvor Mille i 2004 blev ansat som redaktør, blev i 2011 opkøbt af medie giganten Gensfleisch, der havde ambitioner om at gå Gyldendal i bedene som landets førende kolportør af skønlitteratur, men forlagsblæksprutten, der havde bygget sin formue på ugeblade og tegneserier, havde svært ved at holde på de mere seriøse forfattere, som sivede bort efter overtagelsen; dog ikke Regin Lohs, der i sensommeren 2012 sås på byens cafeer og natklubber i selskab med koncerarvingen Victoria Gensfleisch, som i maj havde overtaget chefredaktørstillingen på Ibsen. Man behøvede ikke være specielt synsk for at

regne ud, hvorfor Mille Madsen havde forladt sin redaktørstilling i oktober og var blevet skilt i november samme år. I et par måneder var den tidligere fotomodel blevet hevet frem af mølposen og afbildet side om side med rivalinden, den mørkhårede, kvieøjede Victoria Gensfleisch, der ofte blev sammenlignet med sin Spice Girls-navnesøster. 'Årtiets trekantsdrama', som det blev kaldt, var feset upåagtet hen over hovedet på Charlie, der kun sjældent så tv eller læste ugeblade og derfor aldrig havde hørt om nogen af de to kendiskombattanter.

"Du har gaflet min ventilator," lød det bag hende, og hun snurrede rundt på stolen.

"Jarl!" Han stod henne i den åbne dør, iført en sort kortærmet T-shirt og med den blodplettede lyseblå skjorte, hun sidst havde set ham i, under armen. Hun rejste sig og gik hen og nærstuderede bekymret hans højre øjenbryn.

"Fire sting," sagde han. "Jeg hører, du fik ham."

"Ja," sagde hun, "men jeg blev filmet af trafikborgmesterens bøsseven, mens jeg sparkede møgdyret til benløse fugle, og sagen er mørklagt af PET, så nu er der dømt politivold mod indvandrere."

"Fuck," sagde Jarl, idet han smed skjorten på sit skrivebord og trak stolen ud.

"Du gik alt for tæt på ham, Jarl. Du skulle have bedt ham om at gå på knæ eller lægge sig ned. Nu skal jeg hænges ud som syndebuk, fordi ..."

"Ja, ja. Taarnfalk viste mig klippet. Det er jeg sgu ked af, men lad os lige glæde os over, at vi begge to er i live, ikke?"

"Det kan du sagtens sige. Det er ikke dig, der skal lege turistguide på fredag."

"Turistguide? Skal du vise nogen rundt?"

"En skide eks-fotomodel, der arbejder for en af Janniks venner, som er krimiantikvar, og nu vil hun skrive kriminalromaner og se miljøet, og jeg har fået besked på at vise gimpen rundt her på Gården."

"Inklusive HS?" spurgte Jarl — en anelse for hurtigt.

Hun lukkede øjnene et øjeblik. "Ja," sagde hun. "Stjernegangen, kosterkælderen, Mindegården, Dommervagten, fængslet, HS. Hele molevitten."

Jarl vendte sig smilende mod hende. "Jamen så har du jo verdens bedste undskyldning for at hilse på Kowalkowski. Han er lige startet på HS."

Charlie lagde armene over kors. "Hvorfor hører jeg først om det nu?"

"Jeg håber jo stadig på, at du vil gå en tur i byen med *mig* en dag," sagde han.

"Den dag kan jeg ikke."

"Hvad så med en aften? I aften, måske?"

"Jeg får besøg af min bror," sagde Charlie og gik tilbage til sit skrivebord.

"Og jeg prøver at holde arbejde og fornøjelser adskilt."

"Ligesom på Bellahøj?"

“Det var der, jeg lærte lektien. Nul klatgæld og husfisse.”

“Jeg søger straks om forflyttelse.”

Charlie sukkede hørligt og drejede stolen om mod computeren.

“Sagde du fotomodel?” lød det fra Jarl.

“Nå, du hørte det godt. Jeg begyndte at spekulere på, om du var ved at blive voksen. Ja, men det er snart ti år siden, og der er jo nok en grund til, at hun ikke er model længere.”

“Hvad hedder hun?” spurgte han.

“Hvorfor?”

“Jeg vil se hende.”

Charlie sukkede igen. *Mænd!* “Mille Madsen. Eller prøv Millicent. To l’er. Det hedder hun faktisk. Engelsk mor.”

Tasterne klaprede under Jarls fingre.

“Halløjsovs! Hun ser sgu da herregodt ud! Har hun lige været her? Mens jeg blev syet? Typisk.”

Charlie stirrede et øjeblik ud i luften og rejste sig så og gik hen og kiggede med over skulderen på ham. Opslaget “Millicent Madsen” havde sorteret alle de andre Miller fra, og nu var der one woman show på Google Images. Fotos fra Allure, Cosmopolitan, Elle, Marie Claire, Sports Illustrated, Victoria’s Secret og Vogue. Nærbilleder, halvnærbilleder, halvtotalbilleder, totalbilleder. Mille, Milly og Millicent. Kært barn med mange navne og røde, sorte, blonde, blå og grønne frisurer og læbestifter og kjoler, rober, bikinier og bh’er i endnu flere nuancer.

“De billeder er mindst ti år gamle,” sagde hun.

“Sludder,” sagde Jarl. “Det her er taget ved en reception for to år siden. Du må simpelthen præsentere mig for hende.”

“Hvorfor skal modeller altid se så sure ud?” sagde Charlie.

Politiassistent Henrik Brandt fra nabokontoret dukkede op i døren. “Charlie, hvem var den sild, der var inde hos Taarnfalk?”

“Ud!” kommanderede Charlie.

“Kom og se!” sagde Jarl.

“Ud!” gentog Charlie, skubbede Henrik ud på gangen og lukkede døren. “Jeg ved, præcis hvad du tænker på,” sagde hun til Jarl, men det kan du godt glemme alt om.”

“Hvorfor det?” spurgte Jarl uden at fjerne blikket fra skærmen. Han skrev “Milly Madsen naked” i søgefeltet og trykkede Enter.

Varmen var ulidelig, og hun vendte sig om, åbnede døren igen og spejdede ned ad gangen. Henrik var forsvundet, og hun nød et øjeblik den svage brise derude. Der var heldigvis andre i bygningen, som havde lukket deres vinduer op.

“Halleluja!” udbrød Jarl bag hende.

Mænd!

“De billeder er photoshoppede!” fastslog hun kategorisk og fortsatte: “Bortset fra, at du aldrig kunne få råd til at holde luksusluder, siger Jannik, at hun er ekstremt kræsen og kun ligger i med udlændinge. Hun har nok fået smag for latin lovers, da hun arbejdede i New York og Milano.” Hun gjorde en pause og tilføjede: “Og nu skal hun så vises rundt, fordi Jannik har kløe i kæppen.”

Jarl fnisede.

“Det skal du ikke citere mig for,” tilføjede hun.

“Kun udlændinge?” sagde Jarl eftertænksomt. “Det lyder sgu da mystisk. Ser jeg i øvrigt ikke en smule sydlandsk ud?”

Charlie sendte ham et sonderende blik. Jarl var slank, for ikke at sige mager, med mørkt hår og begsorte øjne. Men han var ikke specielt høj, og han havde verdens grimteste lyttelapper. Hun havde altid undret sig over, at uanset hvor kringlet et øre var foldet fra naturens side, havde det altid en perfekt tvilling på den anden side af hovedet. Samme symmetri kunne dog ikke tillægges næsen, der strittede skævt i retning af det lappede øjenbryn til højre. Jarl lignede mere en indavlet kulsvier end en tjekket milanese.

“Vi skal nok lidt længere væk med dig,” sagde hun.

“Hvad mener du? Mellemøsten?”

“Ud i rummet,” sagde hun og sprang smågrinende et skridt tilbage, da han svingede ud efter hende med et chartek.

“Apropos rummet,” fortsatte hun, “så holdt hende dér Carrie Fisher fra Star Wars også på et tidspunkt op med at gå hjem med fyre, hun ikke kendte, fordi de bare var ude på at prale med, at de havde været i bukserne på prinsesse Leia. Måske er hun træt af at blive omtalt som vandrepokal ude i byen.”

“Mener du, hun er løs på tråden?”

“Det sagde jeg ikke. Men en kvinde med det udseende må få en helvedes masse tilbud, og det giver et eller andet sted ræson, at hun undgår de lokale darioer. Sådan nogle som dig.”

“Hun ser fandeme godt ud,” sagde Jarl.

“Hvad med hende den fregnede gallerist med tre hunde, to katte og fire hamstere?” spurgte Charlie.

“Jeg droppede hende. Hun var crazy.”

“Men du fik vel lige sat et kryds i din lille sorte bog?”

“Naturligvis.”

“Millicent er nok også lidt småtosset,” sagde Charlie. “Hvis man har passeret de tredive uden at have hverken mand eller børn, er der som regel en grund til det.”

“Ligesom dig, mener du?”

Den sved. Hvor meget havde hverken han eller nogen andre i afdelingen nogen anelse om.

7. RESTEN AF DAGEN

Charlie brugte resten af eftermiddagen på at skrive rapporten. Hun gjorde sig ekstra umage, for hun vidste, politidirektøren skulle se den. Jarl var gået tidligt, og før hun selv tog hjem til Lyngby, kørte hun Golfen over i parkeringshuset, stak bevisposen med solbrillerne i inderlommen og spadserede op ad Bernstorffsgade til Hovedbanegården, hvor hun købte en billig mobiltelefon og et taletidskort, før hun satte sig på en bænk og skrev en lang sms til Jesper Sankelmark på Politiken, hvori hun forklarede, at den flygtende gerningsmand i Nyhavn havde forsøgt at anbringe en sender af en art i en af Skandinaviske Banks computere og havde nedlagt en politiassistent ved navn Jarl Therning med Krav Maga, hvilket var grunden til, at Charlotte Lund, som i øvrigt havde mistet sin pistol under jagten, havde været nødt til at gå så håndfast til værks. Hun underskrev ikke sms'en og lavede også med vilje et par dumme stavfejl for at narre fjenden, men var på ingen måde i tvivl om, at Jesper straks ville vide, hvem kilden var, og derfor stole på dens autenticitet. Så tog hun S-toget til Lyngby, hvor hun dumpede den billige telefon i en affaldscontainer og simkortet i en kloakrist.

ANDEN DAG — TORSDAG 25/7

8. VENINDER

Høj hvid sol. Korte sorte skygger. Fra byens kælderhalse en styg stank af urin.

“Mor! Far!”

Mille masede sig panikslagen gennem den tætte mængde af karnevalskåde københavnere for at komme væk fra morderen, som var klædt i dunkel silke og havde ansigtet skjult bag en fuglemaske. I hånden bar han en smal, spids, glinsende kniv, der dryppede sort.

“Mor!” skingrede hun, men hendes råb stødte mod en mur af trillefløjter, truthorn, skralder, urskovstrømmer og titusindvis af stemmer. Lyden lå som et sitrende slangeskind over Gråbrødretorv.

I Milles øjenhøjde var pladsen en skov af ben. Bare ben, bukseben, strømpeben. Og sko, støvler, sandaler i alverdens nuancer af gråt. Mille snublede over de toppede brosten, skrabele huden af begge knæ og kravlede ind mellem et par lægge, der lignede hvide birke med sorte, takkede striber. Larmen syntes at samle sig i én dunkende tone, der kom fra alle sider på én gang.

Med et vådt skvulp gennemborede morderen birkemandens hjerte og venstre lunge med sin lange, sylespidse kniv. Mørke striber af blod piblede ud af offerets mund, og han segnede tyst i benskoven, da kniven gled ud igen.

“Mor!” skreg hun hæst. “Far! Hvor er I?”

Tonen blev til en melodi, en sang sunget af tusind stemmer: *I dag er det Ottos fødselsdag!*

Med hænderne fik hun fat i en stolpe og trak sine blødende, sviende ben til sig over en bund af nopret, begsort asfalt, der næsten var skjult under ølkapsler, glasskår og skod. Godt halvanden meter oppe endte stolpen i en planke, og hun stemte sig op på tæer og kiggede hen over kanten af et bord dækket op til fest, og for enden sad hendes far klædt ud som Den Gale Hattemager foran en stor, hvid lagkage fyldt med blussende lys, klar til at puste dem ud.

Med dejlig chokolade og kager til!

“Far!” råbte hun, og det var både et nødråb og en advarsel, for bag ham kom morderen flaksende som en ravn i natten, og kniven lynede og fandt sit mål. Fars hoved plumpede ned i kagen, og ilden tog fat i filthatten og fik hans hvide hår til at blusse som brændende blå, mens en sort plamage blomstrede på hans ryg.

“Hvorfor kom du ikke?” rallede far, nu som Pjerrot med munden sæbet ind i flødeskum. Han pegede anklagende på Mille med en hvid, behandsket hånd, før hans hoved atter sank til bunds i kagen.

“Far!” råbte hun fortvivlet, mens de sydende flammer slog over i tyk, sort, hvirvlende røg, der samlede sig til håret på en kvinde. Som en kåbe indhyllede det hendes nøgne krop, og hun bøjede sig ind over bordet. Morderen greb hende hårdt om hofterne og tog hende bagfra, og bordpladen hoppede i takt med hans stønnen. Mille skjulte hovedet i håndfladerne, og først da porcelænet og kagegaflerne igen holdt op med at klirre, vovede hun langsomt at titte ud mellem fingrene. Kvinden lå nu på ryggen midt på bordpladen, og morderens ravnemaske var et pestlægenæb og kniven en skalpel, som han huggede i kvindens bug og trak til sig som en lynlås.

“Mor!” skreg Mille.

Han masede sit mandslem af en knyttet næve ned i den dybe, blødende rift, og da han trak den til sig igen, lå noget gråt og ækelt og vred sig som en orm i hans håndflade. Et knips sendte det mod Milles skulder.

Mille slog øjnene op. Hendes hjerte løb hækkeløb, og selv om hun straks så Sidsels ansigt, mærkede hendes prikkende finger på skulderen og lugtede frisklavet kaffe, gik der et sekund, før hun fattede, at hun var blevet vækket fra en drøm og lå i sin seng på tagetagen i Krusemyntegade.

Sidsel stod mægtig og bredbaget mellem spejlet og sengen i sin blomstrede kimono med et indrammet billede i hånden. “Se her. Hermod har tegnet mig.”

Mille, der stadig havde drømmen kørende for sit indre blik, glandede desorienteret på et blyantsportræt i A4-format.

“Er det ikke flot?” spurgte Sidsel. “Jeg havde lige en ramme i den rigtige størrelse, og nu skal det op på væggen nede i stuen, men jeg kan ikke finde ud af bruge værktøj, ved du, så vil du ikke nok hænge det op for mig?”

Milles blik søgte uret på natbordet. 7.56. Hun var stadig forvirret. “I guder, sikke en drøm. Mit hjerte ...”

“Havde du nu mareridt igen?” spurgte Sidsel.

“Ja.”

Sidsel rystede på hovedet. “Har du ikke gjort, som jeg sagde og lagt den lemoncalcit, jeg gav dig, under hovedpuden?”

Hun fulgte Milles blik, der automatisk søgte op mod vindueskarmen, hvor der lå en af hendes blankpolerede krystaller.

“Er det den dér sten, du snakker om?” sagde Mille. “Nej, jeg tror ikke på det pjat.”

“Det er fuldstændig ligegyldigt, om du tror på det eller ej! Det virker!” Sidsel rystede opgivende på hovedet. “Det er derfor, du har mareridt! Og fordi du sover oven på et jordstrålekryds. Og med hovedet mod vest. Det er vanvid! Tumse sov med hovedet mod syd hele sin barndom.”

Tumse var Sidsels 17-årige datter, Thomasine Dachsøe-Jones, der nu var flyttet, men som stadig finansierede moderens byhus og krystalhealerbusiness i Den Hvide Kødby via en pæn strøm af royalties efter faderen, en sort britisk grungemusiker, der med en overdosis krystalamfetamin meldte sig ind i Club 27 i 1995, kort før Tumse blev født.

“Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der kunne være sket med hende, hvis hun havde sovet med hovedet mod vest,” sagde Sidsel og glattede armhårene, der havde rejst sig. “Og i det her værelse. Oven på jordstrålekrydset.”

Mille sukede. Hun huskede, hvordan chefen for modehuset Hermain havde fået undergrunden under sit sommerpalæ i Saint Tropez kortlagt af hele tre kloge mænd, en med pendul, en med pilekvist og en med søgevinkler. De havde fundet hver sit jordstrålekryds — men beklageligvis tre forskellige steder. Sidsel havde kun fået kortlagt sit hus én gang — af en transkønnet pendulist.

Mille tjekkede pulsen. Den løb nogenlunde jævnt nu. Hun tog en dyb vejrtrækning, satte sig op og svingede benene ud af sengen. “Det er på grund af dommedag,” sagde hun.

Sidsel kiggede forvirret på hende. “Dommedag?”

“Ja, jeg sover med hovedet mod vest, for så vender fødderne den rigtige vej, når man skal genopstå.” Sidsels mund gled op. “Det ved enhver da,” tilføjede Mille, idet hun slog vattæppet til side, rejste sig og smuttede i den lange, hvide frottékåbe, der hang bag døren. Sidsel klemte mundvigene sammen ved synet af hendes slanke, delfri krop.

“Du tager pis på mig, ikke?” spurgte hun.

“Jo.” Mille tjekkede håret i spejlet, før hun vendte sig og tog den kop kaffe, Sidsel havde stillet til hende på natbordet.

“Det dér med dommedag er noget vrøvl,” sagde Sidsel. “Man bliver jo genfødt. Om og om igen. Jesus var en reinkarnation af Buddha. Man kan ikke regne med, hvad der står i Bibelen.”

“Eller ret mange andre steder,” sagde Mille og gik ind i den lille arbejdsstue ved siden af og tændte for computeren. Hun stillede kaffekoppen ved siden af musen, men drak ikke af den endnu.

“Nej, netop! Flyt sengen herind og sov med hovedet mod syd. Jeg gider snart ikke sige det mere.”

“Jeg er også træt af at minde dig om, at du skal banke på,” sagde Mille.

“Men så ville jeg jo være kommet til at vække dig, hvis du sov.”

“Jeg *sov!*”

“Ja, men du havde jo mareridt, ikke?”

Mille sukede. Mens Macbook'en tyggede sig gennem velkommen-sequensen, tjekkede hun igen pulsen. Den var nogenlunde normal nu, og hun tog

et nip af kaffen.

“Du skal også på arbejde, ikke? Du kan køre med mig, hvis du vil,” sagde Sidsel.

“Tak,” sagde Mille. Hun vendte sig. “Men hvad var det, du ellers ville? Jeg fangede det ikke rigtig.”

Sidsel holdt den indrammede tegning op. Først nu så Mille, at hun var afbildet med bare, fuldmodne bryster. Implikationerne lod ikke vente på sig.

Sidsel strålede. “Er det ikke flot?” spurgte hun. “Hermod tegnede mig, før han gik.”

“Hermod?”

“Ja, ham bladtegneren, jeg havde med hjem i nat. Han er lige gået.”

“Jeg har jo ikke set ham. En gammel filejs?”

“Nej, helt ny.” Sidsels øjne flakkede et øjeblik. “Nå ja, sådan da! Han er 62, men pyt med det. Han fungerede fint. Man ved aldrig med de sølvbjørne. Den forrige havde problemer med ...”

“Sølvræve, mener du vist,” afbrød Mille. “Sølvbjørnen er en filmpris.”

“Whatever,” sagde Sidsel. Det var hendes universalværn mod verbale korrektioner.

“Hvor mødte du ham?” spurgte Mille åndsfraværende, mens hun tjekkede sin mail. Ingen vigtige beskeder.

“På Hula.”

Hula Bar i Ny Adelgade, et af de københavnske ronkedorers foretrukne vandhuller og af samme grund i folkemunde kaldet ‘Elefantkirkegården’, var en blanding af udskænkingssted og lokalhistorisk museum fyldt med malerier, som tørstige kunstnere i tidens løb havde betalt deres regninger med. Det var et af Sidsels ‘ynglings-hangouts’, hvor hun altid kunne finde en fyr, der gad gå med hende hjem.

Mille, der som tidligere fotomodel havde hang til cocktailbarer, frekventerede ikke byens brune værtshuse. Hun havde misbilligende konstateret, at husværtens tøj tit og ofte lugtede af røg, når hun kom hjem om natten, som regel med vedhæng, men det generede tilsyneladende ikke Sidsel, selv om hun også var ikke-ryger.

“Der er et søm ved siden af fjernsynet, men det så ikke pænt ud, da jeg hang det dér,” sagde Sidsel.

“Hængte!”

“Whatever.”

Mille havde for længst vænnet sig til Sidsels sprogtidsler, men hendes indre forlagsredaktør kunne ikke dy sig for at svinge lugejernet.

De to kvinder havde mødt hinanden på forlaget Ibsen, hvor Milles sidste hadeopgave, som hun meget mod sin vilje blev påduttet af den nye chefredaktør, Victoria Gensfleisch, var at redigere Sidsels bog om krystalhealing. Victoria, som Mille straks døbte Hexia de Trick på grund af hendes lange øjenvipper, ravnsorte pagehår og næbbede svar, havde umiddelbart efter koncernens fjendtlige overtagelse oprettet en ny afdeling, Ibsen Fakta, og nu kom hun med den første opgave til Mille, der endnu ikke vidste, at det også skulle blive den sidste.

“Vi har brug for en god redaktør, for Sidsel Dachsøe har det svært med ord,” havde hun sagt.

“Så kunne det jo være, hun skulle finde noget andet at lave end at skrive bøger,” replicerede Mille.

“Hun *har* skrevet en bog. Jeg *har* antaget den, men den skal redigeres. Det er *dit* job.”

Mille vidste udmærket, at Victoria havde været chef på Gensfleisch-forlaget Daggry, da hun antog Sidsels bog, der passede som fod i hose til deres new age-linje med astrologi, feng shui, irisanalyse, kraniosakral terapi og andre kontrafaktiske modestrømninger.

“Men krystalhealing?” indvendte Mille vantro. “Der er absolut intet videnskabeligt belæg for det sludder! Og den vil du udgive under banneret ‘Fakta’?”

“Gyldendal har udgivet bøger om krystalhealing,” sagde Victoria.

“Og ...?”

“Det er vigtigt, at vi profilerer os som Gyldendals ligemand.”

“Så udgiv Hemingway!”

Chefredaktøren sendte hende det sædvanlige nedladende blik. “Få det nu bare gjort, ikke?”

Allerede efter at have læst en halv side var Mille klar over, at Victoria havde tørret en regulær lort af på hende, og at ‘redigeringsarbejdet’ bestod i total omskrivning. Selv de mange vedlagte illustrationer var ubrugelige, da samtlige billeder var planket på nettet og krænkede adskillige personers ophavsret. Der skulle en fotograf på, og hver eneste sætning skulle stort set omformuleres. Radikale rettelser er ikke noget, nogen forfatter bryder sig om, så Mille blev ikke spor forbavset, da der en dag pludselig stod en småbuttet, nedringet kvinde midt i fyrrerne på hendes kontor — med sigøjnerøreringe, kabbala-armbånd og diamant i næsen.

“Er det dig, der er Mille Madsen?”

“Ja, og du er ... Sidsel?” gættede hun forsigtigt, for hun så præcis ud, som hun havde forestillet sig.

Sidsel nikkede og slog sig uindbudt ned i gæstestolen. “Jeg har set førstekorrekturen, og der er en masse stavfejl.”

“Ja, dem var der rigeligt af,” sagde Mille, “men de skulle da gerne være blevet rettet.”

Sidsel rodede i skuldertasken og hev korrekturen op. Hun klaskede et ark på bordet og pegede. “Der skal ‘h’ i ametyst!”

“Ikke på dansk,” sagde Mille.

Og sådan blev det ved. Sidsel mente, at ‘akvamarin’ skulle staves ‘aquamarin’, at ‘bismut’ skulle være ‘bismuth’ og så videre. Og det var ikke kun krystallerne, den var gal med. Sidsel mente også, at ‘maksimal’ skulle staves med ‘x’ og ‘tredje’ med ‘i’. Mille henviste hver gang tålmodigt til de senest udkomne danske ordbøger.

“Jeg vil blæse på, hvad der står i Retstavningsordbogen,” sagde Sidsel.

“Retskrivningsordbogen,” rettede Mille.

“Whatever.”

“Jeg gør bare mit arbejde.”

Sidsels grågrønne øjne lynede. “Du kan rette de almindelige ord, men krystallerne skal staves, som jeg siger. Det er mig, der har forstand på krystaller.”

“Ja, dem ved du en hel masse om. Endda meget mere end videnskaben,” sagde Mille, men ironien gled af på den anden, der smilende tog complimenten til sig.

“Men hvad grammatik og stavning angår, er jeg eksperten,” fortsatte Mille. “Hvis du ikke kan acceptere det, må du finde et andet forlag. Der er såmænd nok af dem.”

Den slet skjulte trussel gik hen over hovedet på Sidsel. “Der er anden ting,” sagde hun. “Forsiden.”

“Hvad er der med den? Du godkendte da det udkast, vi mailede til dig.”

“Det er navnet og titlen. I har skrevet ‘Sidsel Dachsø’, men jeg vil have det rettet til ‘Sisse Dachsø’. Med to s’er og uden l.”

“Det er ikke noget problem. Er det dit kælenavn?”

“Nej, egentlig ikke. Men tværsummen skal være et tretal, hvis bogen skal have succes.”

Mille stirrede måbende på hende. “Noget med numerologi?”

“Ja, selvfølgelig,” sagde Sidsel. “Og det samme med titlen. I har kaldt den ‘Lykkens krystaller’ på den prøvoforside, I mailede.

“Ja, for den titel foreslog du jo selv.”

“Ja, men nu har jeg ombestemt mig efter at have talt med Szusan.”

“Szusan?”

“Min numerolog.”

“Aha.”

“Hun insisterer på, at både navn og titel skal have tværsommen 3,” sagde Sidsel.

Three is a magic number. Teleselskabets ulidelige pausemelodi dukkede uindbudt op i hovedet på Mille.

“Så jeg er nået frem til ‘Krystaller for alle’,” fortsatte Sidsel.

“Den anden titel er ellers meget bedre,” sagde Mille.

“Men tværsommen er forkert. Szusan siger, det skal være 3.”

Og sådan blev det. Sidsel fik sin forside og accepterede til gengæld Milles rettelser i resten af værket.

En tidlig morgen et par uger senere, kort før bogen gik i trykken, busede Sidsel ind på Milles kontor. Hun havde godt nok banket på først, men da ingen svarede, åbnede hun ufortrødent døren.

“Jamen du milde skaber! Hvad er der dog galt?”

Mille sad bag skrivebordet med ansigtet begravet i hænderne. Hun kiggede op med blanke øjne, og Sidsel stillede prompte diagnosen. “Mænd!” hvislede hun, og Mille nikkede tavst og brast i gråd.

“Min datter er lige rykket ind hos hendes kæreste, så øverste etage står tom.”

“*Sin* kæreste,” hulkede Mille.

“Whatever. Du flytter ind hos mig!”

Og sådan blev det.

Det lille byggeforeningshus var samlet kun på 120 kvadratmeter, hvoraf Milles skråvæggede etage under skifertaget udgjorde mindre end en tredjedel. Det var noget af en omvæltning efter den højloftede, 220 kvadratmeter store patricierlejlighed på Sankt Jakobs Plads, hvor hun havde boet sammen med Regin i otte år, men Krusemyntegade var hyggelig med stokroser og toppede brosten, gårdhaven bagtil var vidunderlig om sommeren, huset duftede af rosmarin og lavendel, og selv om man dårligt kunne kalde Sidsel og Mille for lige børn, havde den selvlærte krystalterapeut været en god støtte for den kriseramte forlagsredaktør i den første svære tid efter bruddet. Hun havde trofast ledsaget Mille til slaget i skilsmisseretten og jublet, da sejren var hjemme og Mille fik tildelt halvdelen af den berømte forfatters formue.

“Godt gået, Mille! Hvis det var mig, der havde fundet min mand i seng med en anden kvinde, havde jeg slået ham ihjel. Og smatsoen bagefter.”

“Men var det ikke dig, der blev overrasket i kanen med en elsker af din mand?”

“Jeg har aldrig været gift.”

“Så din *samlever*.”

“Det er noget andet.”

“Når man ikke er gift?”

“Nej, nej, nej. Når man er kvinde.”

“Jeg kan ikke rigtig se forskellen.”

Sidsel kiggede på hende, som om hun var åndssvag. “Jeg forbeholder mig ret til at være inkontinent.”

“Inkonsekvent.”

“Whatever.”

Der var dog på det seneste indtrådt en vis metaltræthed i forholdet. Således blev Mille næsten dagligt irriteret over, at Sidsel ikke kunne respektere hendes enemærker, men mente, hun havde permanent fribillet til tagetagen og til enhver tid kunne trække på Milles praktiske evner. Den forhenværende fotomodel havde nemlig ikke bare flair for sprog, men også god forstand på at slibe, høvle, lodde, kitte vinduer og rense stoppede afløb, og lige nu havde Sidsel brug for hjælp med bladtegnerens portræt. “Vil du hænge det op for mig? Du ved, mig og værktøj ...”

“Senere,” sagde Mille, der var i gang med at tjekke Facebook. “Det er altså ikke så svært at bruge en hammer. Man tager den ... og så *hamrer* man.”

“Det er jo ikke bare hammeren. Der hører også søm til, ikke? Og jeg har mindst tyve tommelfingre og er løbet tør for plaster. Den slags ordnede Allan altid for mig før i tiden. Nå ja ... og de andre. Men Hermod havde travlt, og jeg ville ikke ulejlige ham med det.”

“Senere,” gentog Mille, idet hun slukkede for computeren. “Jeg skal i bad.”

9. DET VAR PÅ RUNDETÅRN

Sidsel var i færd med at fjerne en fugleklat fra kølerhjelmen på sin lyserøde Berlingo, da Mille klappede ud ad hoveddøren. Det var overskyet, men varmt, og hun var iført en grå ærmeløs T-shirt med påskriften BE WHO YOU WANNA BE, korte blå denimshorts og et par højhælede sandaler, der fik Sidsel til at spærre øjnene op.

“Hvad er nu det for nogle sko?”

“Paul Andrew.”

“Hvor har du købt dem?”

“Det kan jeg ikke huske. Jeg har haft dem et par år.”

“Jeg har da aldrig set dem før.”

“Tja ...”

“Jeg skal lige ind med sæbevandet, så kører vi.”

Mille satte sig ind på forsædet, klappede solskærmen med spejlet ned og hev en tomatrød læbestift op af tasken.

Sidsel satte sig ind bag rattet. “Hvor gemmer du det?”

“Gemmer hvad?” sagde Mille, der var ved at lægge læbestiften.

“Skoene. Tøjet. Du har altid noget nyt på. Hver eneste dag. Hvor kommer det fra?”

Der røbede hun lige, at hun glør i mit skab, når jeg ikke er hjemme. Det er på tide at få sat en lås på den dør.

Mille prikkede til sin rummelige Birkintaske. “Min magiske vadsæk. Fik den af Gammelpot.”

Bilen startede. “En af dine elskere?” spurgte Sidsel fnisende.

“Det er meget længe siden, jeg har haft en elsker,” sagde Mille.

“Ja, det er synd og skam, så smuk som du er. Find dig dog en toyboy. Du må da snart være klar igen.” Var der noget, den 45-årige krystalterapeut havde forstand på, var det toyboys. I alle aldre.

Sidsel drejede til venstre ad Rigensgade. “Hvad med den krimi, du skal til at skrive? Hvad handler den om?” spurgte hun.

“Den foregår under pinsekarnevallet i 1982. En gal morder går rundt og stikker folk ned på må og få.”

“Okay. Det er det, du har mareridt om, ikke? Du var fem og blev væk fra dine forældre. Men der var da ikke nogen morder i virkeligheden, vel?”

“Nej. Ikke i virkeligheden. Men i mit mareridt er der.”

“Spøjst,” sagde Sidsel. “Det skal der vist en psykolog til at forklare. Men hvis nogen rendte rundt og slog folk ihjel under karnevallet, ville folk jo nok blive hjemme den næste dag, ikke?”

“Du siger noget,” sagde Mille og rynkede panden. “Men ... så lader jeg bare det hele foregå den samme dag. Politiet står pludselig med en masse lig, og folk fester videre og ved ingenting. Så gode råd er dyre.”

“Hvad gør de så?”

“Min detektiv regner ud, at ...”

“Hvad hedder hun? Shit!” Sidsel havde netop svinget til venstre ved Sølvgade, og udbruddet skyldtes synet af en lang bilkø længere fremme. Hun sagtnede farten.

“Det er en han,” sagde Mille.

“Hvorfor det?”

“Hvorfor ikke?”

“Det skal da være en femikrimi, ikke?” sagde Sidsel. “Vi kvinder er lige så gode som mænd. Mindst. En journalist ligesom Dicte. Eller måske en af de dér CSI-damer.”

“Nej,” sagde Mille. “Vi skal tilbage til den klassiske whodunit.”

Sidsel kiggede på hende. “Houdini? Var han ikke tryllekunstner?”

Mille ville have været imponeret over, at Sidsel vidste, hvem Houdini var, hvis filmen ‘Death Defying Acts’ om den legendariske udbryderkonge ikke var blevet vist to dage forinden på en af skodkanalerne. Hun var formentlig blevet hængende efter anden del af ‘Teenage mødre’ for at savle over Guy Pearce i hovedrollen.

“Nej, whodunit. Det betyder ‘Hvem gjorde det?’. Det er de krimier, hvor man skal gætte, hvem morderen er.”

“Det hedder vel *who did it?*”

Mille hævede overrasket øjenbrynene. Sidsel havde godt nok en fortid som groupie i halvfemsernes Manchester, hvor hun havde mødt Tumses far, men det var næppe dér, hun havde erhvervet kendskab til de finere nuancer i engelsk grammatik. Det stod i forvejen slemt nok til med den danske. Men Sidsel var på mange måder et omvandrende paradoks.

“Nej, whodunit,” sagde Mille. “Amerikansk variant. Jeg er træt af socialrealistiske femikrimier og såkaldt nordisk noir.”

Sidsel rynkede panden, men det forventede spørgsmål udeblev.

“Jeg gider ikke læse om ludere og narkomaner,” fortsatte Mille, “og indkøb i Netto og snottede unger, der skal hentes i børnehaven, og stakkels samspilsramte mordere, der ikke kan gøre for det, fordi det altid er samfundets skyld. Min morder er en blodtørstig psykopat fra det bedre borgerskab, der når at dræbe otte personer, før han bliver ...”

“Hvorfor lige otte?”

“Så ni! Ti! Mange! Antallet er ligegyldigt. Det er virkelighed, ikke numerologi!”

Sidsel fnysede, men var tydeligvis for optaget af trafikken til at tage diskussionen op. De var nu nået til Dronningens Tværgade, og køen fortsatte.

“Pointen er, at i sådan en folkemængde kan hvem som helst gå rundt med en stilet og stikke folk ned til højre og venstre uden at blive opdaget,” sagde Mille.

“En stilet? Er det ikke lidt langt ude?”

“Hvad mener du? Det er da det perfekte våben.”

“Ja, jeg ville altså bruge en kniv.”

Mille kiggede på Sidsel. Der var ikke antydningen af ironi at spore i hendes ansigt.

“En stilet *er* en kniv,” sagde Mille. “En lang, spids kniv.”

“Nå.” Sidsel rynkede panden, mens proteincomputeren bag hennahåret bearbejdede de nye data. “Okay,” sagde hun omsider. “Det vidste jeg ikke. Den må være opkaldt efter skoen, fordi den går op ... øh ... ned i en spids. Ja, det giver mening.”

Hun nikkede og smilede tilfreds. Hvis Sidsel ikke havde kigget direkte på hende, havde Mille vendt det hvide ud af øjnene. Nu nøjedes hun med at lade dem flakke et par gange fra side til side som boblen i et uregerligt vaterpas.

“Men jeg mangler stadig en slutning,” sagde Mille. “Min detektiv har regnet ...”

“Hvad hedder han?”

Vi kunne jo sige, at han hedder Mortensen, ikke? Mille sendte sin fars helte, Kjeld og Dirch, en nostalgisk tanke. “Jeg har ikke fundet det rigtige navn til ham endnu.”

“Sherlock? Ligner han Robert Downey Junior? Eller ham dér Benedikt Kom ... Kom ... Åh, han er nice.”

“Cumberbatch,” sagde Mille. “Nej, Sherlock er optaget. Jeg finder på noget.”

Bilen var langt om længe nået ned til lyset ved Store Kongensgade. Sidsel blinkede til højre og udstødte et dybt suk. “Køen fortsætter,” sagde hun.

“Min detektiv har regnet ud, at morderen er i rødt, så man ikke kan se alt det blod, der sprøjter på ham, når han stikker,” fortsatte Mille. “Jeg læste et sted, at de britiske soldaters uniformer var røde i gamle dage, så man ikke kunne se blodet, når de blev såret.”

“Er det rigtigt? Sejt.”

De kunne nu se årsagen til kødannelsen længere fremme: En udgravning ved Landgreven, der tvang trafikken over i én bane.

“Hvorfor skal der altid være vejarbejde om formiddagen, når folk skal på arbejde?” vrissede Sidsel.

“Oppe fra Rundetårn finder min detektiv med en kikkert en person helt i rødt og følger ham, til han går ind i et bestemt hus,” fortsatte Mille.

Sidsel kiggede på hende. “Man kan da ikke se Fælledparken fra Rundetårn.”

“Nej, nej. Pinsekarnevallet blev holdt i middelalderbyen dengang! Der var sindssygt mange mennesker alle vegne!”

“Var det i ‘82, siger du? Jeg var tolv år dengang. Men jeg boede i Holbæk, og mine forældre var vildt kedelige.”

“Han ser manden i rødt gå ind i et hus i Købmagergade,” gentog Mille.

“Men man kan altså ikke se alting fra Rundetårn. Der er huse i vejen, ikke?”

“Jeg er forfatteren. Jeg bestemmer. Man kan se Købmagergade fra Rundetårn. Basta.”

“Så er det godt nok heldigt, at han ikke går ind i et hus på Strøget.”

“Det er irrelevant. Det foregår i Købmagergade!” fastslog Mille. “Han ser ham gå ind i et hus ...”

“Vent! Jeg ved det!” udbrød Sidsel ivrigt. “Han tager sin mobil og ...”

“Man havde ikke mobiler i 1982 ... Pas på!” De var nået til udgravningen, og Sidsels indfletningsmanøvre kom i karambolage med en frembrusende BMW. Det gav et ryk i bilen, da Sidsel stod på bremsen og lod den anden bil passere. “Møgdyr!” råbte hun gennem den åbne rude, men de fem grinende indvandrertyper i BMW’en hørte hende heldigvis ikke eller valgte at ignorere hende.

Mille fulgte slagets gang i spejlet på solskærmen og så den næste bil blinke med det lange lys. “Du kan køre frem nu.”

“Møgdyr,” hvislede Sidsel og gled ind i den frie bane.

“Man havde ikke mobiler i 1982,” gentog Mille uanfægtet, “men han skynder sig ned og finder en telefonboks. Men selvfølgelig er der en lang kø foran den.”

“Og så kommer politiet og anholder morderen?” spurgte Sidsel.

“Nej, for han har lugtet luntten og brændt tøjet i en kamin.”

“Hvordan lugter han luntten?”

Der var fri bane nu, og den lyserøde Berlingo fulgte den grønne bølge over Kongens Nytorv og videre ad Niels Juels Gade.

Mille tøvede. “Jeg finder på noget. Jeg er først lige begyndt. Jeg har kun skrevet én side. Jeg er spændt på at høre, hvad Stefan synes om den. Jeg mailede den til ham i nat.”

For enden af Holmens Kanal blinkede Sidsel til højre og fortsatte mod Højbro langs Christiansborg. Alting var lagt om på grund af metrobyggeri, men det var ikke første gang, hun kørte Mille på arbejde, så hun kendte vejen langs det grønne plankeværk til enden af Gammel Strand, hvor hun holdt ind foran Kulturministeriet. Mille åbnede døren.

“Det er spændende med den bog,” sagde Sidsel. Mille var ikke helt sikker på, at hun mente det. “Men du ved godt, din tværsom er 6, ikke?”

Mille vendte øjnene mod himlen. “Åh nej. Ikke det fis. Du ved godt, at jeg ikke ...”

“Det eneste, du skal gøre, er at stryge det ene ‘l’ i “Millicent” og bruge dit fulde navn. ‘Milicent Beacham Madsen’.

“Gu vil jeg ej,” sagde Mille.

10. FIFTY SHADES OF GREY

Selv om jazzfestivalen var vel overstået, blev Stefan Rugmark torsdag morgen endnu en gang vækket af kakofoniske klange oppe under taget i Læderstræde. Småbandende tog han sig til den kronisk ømme skulder, svingede de stive ben ud af sengen og vaklede ud i entreen til den franske altan, hvorfra der var udsyn over gården. Et pust af sommervarme blandet med timianduft fra altankassen slog ham i møde, da han åbnede døren og lænede sig ud for at identificere støj-kilden. Morgensolen blændede ham et øjeblik, før han nede på scenen, der stadig lå i skygge, kunne se en bleg, radmager ung mand med en skyggeløs hvid filthat stå og ihærdigt trutte i noget, der til forveksling lignede en saxofon, men mere lød som den bulede zinkvandkande, han selv engang som dreng havde moret sig med at frembringe trossede toner på, indtil hans far havde stoppet morskaben med et velanbragt sprøjt fra haveslangen.

Stefan lukkede atter altandøren, tøffede ud i køkkenet, tog sin iPhone, der havde ligget til opladning og tjekkede tidspunktet. 9.34.

Tja, det kunne jo sådan set være lige meget, hvad klokken var, for husordenen var ikke blevet respekteret, siden ejendommen skiftede ejer et halvt års tid forinden, hvor Fotografisk Samling var rykket ud til fordel for forlaget Levende Poeter, det sidste skud på den stamme, der var mediegiganten Gensfleisch, som nu forsøgte at give sig selv et menneskeligt ansigt efter at have tjent millioner på skod- og trivallitteratur i årtier. Stefan, der havde boet og arbejdet på adressen i en menneskealder, havde ikke set uvejrsskyerne i horisonten, men på den anden side havde han heller ikke kigget efter dem.

Der var en Facebook Messenger-besked. Fra Mille. "Tusind tak for henvisningen til inspektøren. Han var enormt sød og har arrangeret en rundvisning på Politigården i morgen med hende her." Stefan prikkede til linket og røg videre til Charlotte Naomi Lunds Facebook-væg. Hendes oplysninger var stort set lukket for offentlig tilgang, men hun havde i modsætning til de fleste andre kvinder oplyst sin fødselsdato, der røbede, at hun var 38 år, og profilfotoet viste en veltrimmet, sværlemmet kvinde med bred næse, nøddebrune øjne, halvlangt rødt hår og pænt store bryster.

Stefan stavrede ud på badeværelset, tømte blæren, studerede sin belagte tunge i spejlet og gennemførte resten af morgenritualet, mens han med stadig stigende irritation prøvede at ignorere saxofonisten i gården; men larmen blev stædigt ved, mens han trak i et par rene jeans og en sort T-shirt med et ikonisk billede af Edgar Allan Poe og påskriften AUTHORS ARE MY ROCK STARS. Så lukkede han sig ud ad hoveddøren og gik ned ad trappen med det blankslidte gelænder, ud gennem porten og hen til hjørnenedgangen til sin butik i kælderen. Han

åbnede hængelåsen og slog gitteret op, men før han låste sig ind, trådte han et par skridt tilbage og inspicerede facaden.

På samtlige syv vinduer i krimiantikvariatet 'Detektivbureauet' stod øverst med store bogstaver 'Ingen cykler og barnevogne langs facaden, tak'. Der var endda klistret grydelapstore piktogrammer med en fed rød skråstreg hen over billeder af cykler og barnevogne på samtlige ruder, men på trods af dette havde tre åbenbart retarderede analfabeter anbragt deres tohjulede transportmidler foran to af hans vinduer i Læderstrædesiden. Stefan tog cyklerne en efter en og stillede dem midt ud på strædet, hvor de i løbet af ganske kort tid uundgåeligt måtte komme til at skabe trafikale problemer, selv om den brostensbelagte sivegade i dette øjeblik førte en stille formiddagsskyggetilværelse med kun få fodgængere og cyklister og næsten ingen biler. Der gik da også kun et par sekunder, før en af ejermændene fornærmet trak sin cykel over til den café, hvor han sad og nød sin morgenlatte og -crepe. Hverken han eller Stefan sagde noget, men der blev udvekslet hadske blikke.

Stefan gik tilbage til kældernedgangen og trak nøglebundet frem igen, og mens han stod og lirkede med nøglen i den notorisk genstridige lås, mærkede han et prik på skulderen. Han vendte sig i frydefuld forventning om en konfrontation med endnu en utilfreds cykelejer, men så i stedet en midaldrende, usoineret mand med udtrådte gummisko, brystne øjne og et par store grimme sår i ansigtet.

"Kan du undvære et par kroner til en hjemløs?" spurgte manden med grødet stemme, og hans spiritusånde fik antikvaren til at indstille vejtrækningen på ubestemt tid.

Stefans blik målte ham misbilligende fra top til tå. "Jeg har meget svært ved at se, hvordan du kan mangle penge, når du ikke betaler husleje," sagde han. "Jeg betaler 15.000 om måneden, så hvorfor tror du, jeg skulle have råd til at give dig fem flade øre?"

Manden gloede fåret på ham uden at svare. "Og maden får du vel også gratis nede på Kultorget," afsluttede Stefan med ryggen til.

Omsider faldt nøglen i hak, og han åbnede døren til butikken og lukkede den igen uden at se sig tilbage efter spritteren, der allerede var vaklet over mod de forhåbentlig mere gavmilde gæster i cafeen.

Der var dejlig køligt nede i kælderbutikken, men luften skreg efter cirkulation, så han åbnede bagdøren ud til gården og mærkede straks en frisk brise smyge sig ind mellem hylderne med de mange velduftende amerikanske pulp-paperbacks. Men den åbne dør gav også saxofonstøjen fri adgang til de hellige haller.

“Så stop da for helvede den larm!” brølede han. Gården var som en tragt, der forstærkede lyden, og virkningen udeblev ikke. Den unge blege mand med den fjollede hvide filthat sænkede instrumentet og kiggede forskrækket på ham, og Stefan stirrede trodsigt tilbage, indtil den anden sænkede blikket, gik ned fra scenen og forsvandt ind i hovedbygningen på den anden side af gården.

Tilfreds hældte Stefan vand på kaffemaskinen, fyldte seks måleskeer Arabica i filteret og tændte for bæstet. Akkompagneret af hvæsende damp fra afkalkningsmodne rør tog han plads ved sit skrivebord i sidelokalet, indsnusede duften af kaffe, smilede huldsaligt og tændte for computeren. Mens den gik gennem startproceduren, iagttog han folkelivet udenfor. De andre to cykler, som han demonstrativt havde parkeret på midten af strædet, var nu også væk, og han nikkede tilfreds. Netop som han skulle til at logge på Windows, fangedes hans opmærksomhed af et par velkendte solbrune, glatbarberede ben, der bevægede sig ind i hans synsfelt fra venstre. Mille var arriveret. Et øjeblik efter hørte han hendes højhælede sandaler klapre på trappen.

Stefan loggede på. “Hej!” sagde han og blottede sine anløbne tænder i et smil. Smukke kvinder kunne altid få Stefan til at smile, og Mille var ham en kilde til stadig glæde.

Stefan havde siden halvfjerdserne lejlighedsvis oversat krimier for diverse forlag, og han havde mødt Mille, kort efter at hun blev ansat som redaktør på Ibsens Forlag og bad ham oversætte et par af James Sallis’ halvfemserromaner. Den seksuelt underernærede Stefan, som netop havde ladet sig skille fra sin tredje og absolut sidste kone, havde haft svært ved at skjule sin fascination af den tidligere model, men på det tidspunkt havde den yngre charmetrold Regin Lohs allerede lagt billet ind, og den livslystne, men tredive år ældre antikvar havde måttet lade sig nøje med et venskab, der til gengæld var blomstret og stadig holdt, efter at Mille var flyttet fra Lohs. Det var *næsten* uden bagtanker, at Stefan tilbød hende et fleksjob i butikken, da hun blev fyret af rivalinden Victoria Gensfleisch på grund af ‘samarbejdsvanskeligheder’. Og ja, et fælles had til Gensfleisch-koncernen var en anden ting, der bandt dem sammen.

Saxofonen begyndte igen ude i gården, og Mille smed Birkintasken på en stol, gik hen til bagdøren og kiggede ud.

“Hvad er det for en larm?” spurgte hun, da hun kom tilbage og hældte to kopper kaffe op. “Jeg troede, jazzfestivalen var overstået.”

“Øjeblik.” Stefan googlede ‘Digtergården’ og studerede ugens program. “Åh nej!” udbrød han.

“Hvad?” spurgte Mille, der havde rakt ham hans kop og sat sig på sin plads ved skrivebordet henne ved endevæggen.

“Performance klokken 17,” sagde han sammenbidt. “På en helt uskyldig og sagesløs onsdag. Rapperen Hip-Bob akkompagneret af Dirk Plot på saxofon. Kan man hedde det? Det må være ham den hvide klovn, der står og trutter ude i gården nu.” Han holdt en pause for at tage en vejrtrækning. “De aner ikke, hvad digte er! De kan ikke rime!”

“Det kunne Homer heller ikke,” indvendte Mille.

“Men han kunne i det mindste rytme! Rappere kan måske nok rytme eller prøver i det mindste, men de kan ikke rime. Føjter/tøjler — godmorgen, min grønne kasket.”

Stefan havde det med at sige ‘godmorgen, min grønne kasket’, hvor andre ville sige ‘min bare røv’. Han sagde selv, at han havde det fra sin gamle rektor på realskolen i Tåstrup, der også kunne finde på at sige ting som ‘Hvorfor står du og glor som en ko på en rødmalet ladeport?’, før han leverede den uundgåelige øretæve. Stefans skolegang i halvtredserne hos den tidligere kz-fange og hans ikke mindre stressramte stab havde været ét langt forsømt forår, og Mille noterede i smug hans vendinger og historier til senere brug i sin bog.

“Jeg ved ikke, hvorfor folk tror, at en atonal saxofon skulle kunne gøre det bedre. Det er vel en afledningsmanøvre. I guder, hvor jeg savner Emil Aarestrup!” Stefan drejede rundt på stolen og rakte en knyttet hånd frem mod Mille: “Rød eller grøn?”

Milles blik flakkede et øjeblik mellem knytnæven og Stefans insisterende blik. “Rød,” sagde hun så.

Stefan åbnede hånden og afslørede en ludobrik. “Ha! Jeg vandt. Du henter morgenbrød i Hyskenstræde, Melisande.”

Stefan, der yndede klassisk musik, kaldte hende konsekvent Melisande, den franske form af Millicent og åbenbart kendt fra en opera af Debussy. Mille havde et par gange overvejet at spørge Sidsel om, hvilket tal en navneforandring til fransk ville resultere i, men tog sig i det hver gang. Hun orkede simpelthen ikke at høre hendes timelange tirader om bogstavers talværdi.

En højlydt rømmen tilkendegav, at de ikke var alene. Stefan drejede rundt og fik øje på Levende Poeters chefredaktør, Bitten Poulsballe, der stod i døren til baglokalet med begge håndrygge plantet på hofterne. De skummetmælksblå øjne lynede anklagende bag hinkestensbrillerne under det gråmelerede pagehår.

“Ja, Bitten?” sagde Stefan.

“Dirk Plot klager over, at han ikke kan få lov til at øve ude i gården.”

Stefan førte demonstrativt hånden om bag sit højre øre og stak lyttende hovedet i retning af støjen fra gården. “Hvad er så det, jeg kan høre derude? En defekt brandalarm?”

“Du råbte ad ham! Jeg hørte det selv.”

“Hvis du har så gode ører, hørte du nok også, hvad der gik forud.”

“Nej, hvad?”

“Det samme, som du hører nu, lille skat.”

Mille prøvede at gøre sig så usynlig som muligt på sin plads henne ved væggen.

Bitten lod sig ikke anfægte. “Han øver sig til koncerten klokken 17.”

“Det kan han dæleme gøre inde i jeres festsal. Han skræmmer mine kunder væk.”

“Han afprøver akustikken.”

Stefan rystede langsomt på hovedet, vendte sig og begyndte at skrive på sin computer som tegn på, at samtalen var forbi. Bitten åbnede munden, men lukkede den igen uden at sige noget, gjorde omkring og forsvandt. Stefan smilede dystert for sig selv.

“De har også prøvet at opsigte mit lejemål oppe på fjerde,” sagde han henvendt til Mille uden at fjerne blikket fra skærmen, “men det kan de bare ikke. Vi lever heldigvis i et retssamfund. Og de vil også meget gerne have fat i min butik, som de pønser på at lave om til ‘litterær’ bogcafé.”

“Men din kontrakt løber fire år endnu,” sagde Mille.

“Nå, har jeg fortalt det?”

“Mindst ti gange.”

“Okay, okay,” mumlede Stefan. Han kunne huske episoder fra sin barndom i detaljer, men det kneb gevaldigt med korttidshukommelsen.

“Har du glemt morgenbrødet?” spurgte han.

Mille holdt ludobrikken frem, som hun havde tilegnet sig, mens Stefan skændtes med Bitten. “Du narrede mig,” sagde hun. “Den er blå.”

Stefan tog en billigbog, der lå ved siden af computeren, og holdt den op. “Hvilken farve?”

“Orange.”

Stefan rynkede panden og lagde bogen tilbage. Så hev han tegnebogen op af forlommen og fiskede et lyslilla visitkort op. “Hvilken farve?”

Mille lagde armene over kors. “Præcis hvad går det her ud på?”

Stefan smilede. “Hvilken farve?” gentog han.

Mille tog Birkintasken på skødet og begyndte at rode i den. “Hvad vil du have af morgenbrød?” spurgte hun uden at se op.

“Rød, grøn, blå, orange, lilla,” sagde Stefan. “Kan du slet ikke se farver?”

Mille fandt sin pung i tasken, der blev sat tilbage på bordet. Hun sukede. “Jo. Jeg kan se hvidt og sort plus halvtreds nuancer af gråt.”

Stefan smilede anerkendende ad referencen, men hans stemme lød overrasket: “Kun sort, hvidt og gråt?”

“Jeg er ikke alene. Der er mindst tre af os i Danmark.”

“Men totalt farveblind! Det skulle slet ikke kunne lade sig gøre med kvinder.”

“Vi er som sagt kun ganske få,” sagde Mille. “Det er ligesom med humlebier. De kan heller ikke flyve, men gør det søreme alligevel.”

“Men gør det ikke livet frygtelig besværligt?” spurgte Stefan.

“Egentlig ikke. Jeg har jo aldrig kendt andet.” Hun hev en hundredekroneseddel frem og lagde pungen tilbage i tasken. “Hvordan lurede du mig?”

“Jeg har bemærket, at du tager billeder af de mærkeligste ting med din mobil — altid tæt på. Og altid når du tror, jeg ikke ser det. Senest ludobrikken, mens jeg skændtes med Poulsballemanden. Jeg kunne simpelthen ikke fatte, hvad du havde gang i.”

“Jeg har en app, der kan finde farveværdien på hvad som helst. ColorVisor. Man skal bare tage et billede af tingen.”

“Men hvorfor er det så vigtigt for dig at kende farven på hvad som helst?”

“Det er da indlysende,” sagde Mille. “Så folk ikke opdager, jeg er farveblind.”

“Hvad ville der ske ved det?”

“Åårh! Jeg gider simpelthen ikke bruge timer på at fortælle om det og bagefter blive bombarderet med de samme åndssvage spørgsmål.”

“Du skjuler det ellers meget godt,” sagde Stefan. “Dit tøj matcher altid perfekt. Din makeup, din læbestift ...”

“Jeg har mange års erfaring.” Hun bed sig eftertænksomt i underlæben. “Hvad afslørede mig?”

Stefan pegede på skærmen: “Jeg læste starten på din bog i går aftes, og så begyndte det at give mening.”

“Hvad mener du?”

Stefan klikkede på Word-ikonet og åbnede ‘karnevalsmordene.docx’ under ‘seneste dokumenter’.

“Mens den gyldne sol gik ned bag nabohusets rødglaserede tag, skingrede de orange ambulancer gennem byens gader.” citerede han. “Hele tre farver i én sætning. Kan man virkelig det?”

Mille skar en grimasse over joken.

“Der er alt for meget knald på farverne, Mille,” sagde han. “Du overkompenserer. Også i daglig snak. ‘Ræk mig lige den blå kuglepen.’ ‘Bogen dér med det brune omslag.’ Men omslaget på de fleste indbundne bøger er brune. Brun er en totalt uinteressant farve. Ikke værd at nævne. En 7up er grøn med en rød cirkel eller boble eller hvad det nu er. Ja, men det er der sgu ikke mange, der kan svare på uden at skæve til kølemontren. Du overkompenserer.

Farver er ikke specielt interessante for dem, der kan se dem. Da jeg først fik tanken, var det oplagt.”

Mille trak på skuldrene. “Okay. Jeg er afsløret.”

“Men jeg skal nok holde tand for tunge,” sagde Stefan. Hans blik blev et øjeblik fanget af en velformet bagdel udenfor. “*Baby makes her blue jeans talk,*” nynnede han.

Mille ventede tålmodigt.

“Ambulancerne var i øvrigt ikke orange i 1982,” sagde Stefan, da bagdelen var passeret.

“Hvad synes du ellers om det, jeg har skrevet?”

“Skru ned for farverne,” sagde Stefan. “Og overvej, om historien virkelig skal foregå i 1982. Det første karneval er jo en historisk begivenhed, og hvis der havde været en fyr, der gik rundt og stak snesevis af folk ihjel med en syl eller stilet i tre dage, havde det været århundredets kriminalsag.”

“Og det skulle komme fra dig?” indvendte Mille. “Det er sgu da fiktion.”

“Ja, ja. Men nu har du jo altså fået en aftale med inspektør Taarnfalk om, at du skal vises rundt på Politigården anno 2013, og politiet er helt anderledes organiseret i dag end dengang, og måske skulle du overveje at lade den foregå i dag. Jeg ved godt, hvorfor du bruger pinsekarnevallet 1982. Jeg var der, og det var sild i en tønde. Og jeg ved, at dine forældre også var der sammen med dig, og at du blev væk fra dem, og at det var en traumatisk oplevelse for jer alle sammen. Men det er jo ikke en historisk roman, du skal skrive, vel? Så lad den foregå i dag. Ellers får du aldrig solgt den til filmatisering. Opfind en lignende lejlighed. CPH ROX, måske? Det er jo også en sildetønde. Der er CPH ROX om en god uge, og hvis vejret er godt, forventer man op mod to hundrede tusind gæster, fordi det er gratis, og Belsen Gas spiller i seks timer. Så kan du måske hente inspiration dér.”

“Ellers tak,” sagde Mille. “Jeg kan ikke klare menneskemængder. Jeg har stadig mareridt om det.”

“Hvorfor skriver du så om det?”

“For at få det ud af systemet.”

Stefan nikkede eftertænksomt. “Makes sense.”

Mille rejste sig. “Nå, men hvad vil du have af morgenbrød?”

“Croissant med nougat. Og Ekstra Bladet.”

11. BØGERNES HERRE

‘Politibrutalitet!’ stod der med versaler på forsiden af Ekstra Bladet over billedet af politiassistent Charlotte Lund, der maltrakterede en liggende indvandrer med fyrskibet Gedser Rev i baggrunden ovre på den pæne side af kanalen. ‘Voldsdømt strømmer sparker røv i Nyhavn’ stod der forklarende i underrubrikken.

“Er det ikke hende, der skal vise dig rundt på Politigården i morgen?” spurgte Stefan med munden fuld af nougatcreme. Han holdt avisen op, så Mille kunne se forsiden med billede af den tætbyggede politikvinde, der plantede en sko i siden på en sydlandsk udseende mand. “Charlotte Lund?”

“Jo, for pokker!” udrød Mille og stirrede himmelfalden på billedet.

“De henviser til et videoklip på nettet,” sagde Stefan.

Mille havde allerede drejet stolen om mod computeren, hvor hun fandt YouTube-linket på Ekstra Bladets hjemmeside. Hun så måbende klippet med politikvindens hårdhændede anholdelse af manden, filmet på den høje led og med videoredaktørens dumsmarte voice over: “Den rødhårede amazonekrieger Charlotte Lund, som er dømt for vold mod fanger i Irak, har fundet nye ofre, hun kan mishandle via sit job i politiet, hvor hun nu lægger sagesløse nydanskere ned og gennemsparker dem. Politiet nægter at oplyse baggrunden for denne meningsløse maltraktering, men heldigvis var der en mand med et kamera, som kunne dokumentere korpsets brutale fremfærd.”

“Jamen altså ...” Mille skulle til at bide i en af sine rødlakerede negle, men tog sig i det.

“BT’s overskrift er ‘Straffespark’,” sagde Stefan, der havde været på rundtur på avisernes hjemmesider, “og MetroXpress skriver ‘Personfarlig panser’, men der er en lidt mere nuanceret fremstilling på Politikens website under overskriften ‘PET mørklægger hackersag’.” Han rømmede sig og læste op: “En flygtende formodet bankhacker blev i går standset og anholdt af politiassistent Charlotte Lund, kendt fra den såkaldte Lund-sag i 2007, hvor hun som tidligere efterretningsofficer i Københavns Byret blev dømt for pligtforsømmelse ved ukorrekt behandling af irakiske fanger i Camp Birskiner i 2006. Charlotte Lunds partner, assistent Jarl Therning, blev et par minutter tidligere slået ned ved det nærliggende Skuespilhus af gerningsmanden, som var flygtet efter et mislykket forsøg på at hacke intranettet i Skandinaviske Bank i Amaliegade. Politiet giver kun sparsomme oplysninger om sagen, der er overtaget og mørklagt af PET, men vidner til overfaldet på Therning siger, at gerningsmanden tydeligvis var erfaren kampsportsudøver, og at Charlotte Lund havde tabt sin pistol under jagten. En sædvanligvis velunderrettet kilde forklarer, at den anholdte blev grebet i at

forsøge at anbringe en form for sendeudstyr i en af bankens computere og derefter flygtede.”

“Amatører,” sagde Stefan hånligt. “Det kunne min lillebror have klaret uden.”

“Hugo?”

“Nemlig.”

“Ham i rullestolen, ikke? Henrik er ...”

“Min anden lillebror,” sagde Stefan. “Psykiateren. Han er sund og rask. Men det hedder altså kørestol, hvis man skal være politisk korrekt. Hugo fik splintret rygraden ved en grim trafikulykke i Frankrig for et par år siden. Totalt lam i hele kroppen. Men han klarer sig forrygende. Har sin egen stab af læger og hjælpere. Det er en guds lykke, at han har råd til det.”

“Hvad var det, Hugo kunne have klaret uden sendeudstyr?”

“Hacket en bank,” sagde Stefan. “Hugo har været med på it-fronten siden 1975, og den slags er barnemad for ham. Hans kørestol og computer er nærmest gået i organisk forbindelse. Han kan hacke hvad som helst.”

“Er det derfor, han har råd til at bo i et palæ på Enevold Brandts Allé?”

“Ved at hacke banker?” sagde Stefan. “Nej. Ved at købe de rigtige aktier på det rigtige tidspunkt. Apple, Intel og Microsoft. Jeg kom bare til at tænke på, at hvis du lod din krimi foregå i dag, kunne du have en hacker med. De er lige så gode som grønspættebøger. De kan fremskaffe videooptagelser og obduktionsrapporter på splitsekunder.”

“Ah! Lisbeth Salander!” sagde Mille.

“Ikke helt,” sagde Stefan. “Salander begyndte ikke at hacke helt tilbage i 1975. Hun var ikke engang født i 1975.”

“Men det første pinsekarneval var i 1982. Der var vel også hackere dengang.”

“Ja,” sagde Stefan. “Men ikke rigtig noget at hacke. Man skulle stadig i banken for at hente penge og på posthuset for at betale regninger.”

Mille pegede på fire store papkasser, der stod til venstre for Stefans skrivebord. “Den dér samling, du lige har købt, skulle på nettet, ikke?”

“Jo, det kan du meget passende gå i gang med,” sagde Stefan og bar en af kasserne over til hende. “De er på engelsk, så de skal på Ebay. Men ikke samlet.” Han satte kassen yderst på hendes bord og tilføjede: “Køb stort, sælg småt.”

“Jeg skal altså til frisøren klokken tre,” sagde Mille. “Du ved, rundvisningen i morgen.”

Stefan kiggede på hendes smukke glatte hår, der lignede en Breck-reklame, men bed det ellers så oplagte spørgsmål i sig. “Det styrer du selv,” sagde han.

Mille begyndte at tage bøger op af kassen. “John Dickson Carr,” sagde hun. “Ham kender jeg vist ikke.”

“Så har du et stort hul i din opdragelse,” sagde Stefan. “Carr er det lukkede rums mester. Han skrev måske 75 bøger, der alle sammen handlede om umulige forbrydelser. Mord i lukkede værelser, for det meste. I hans historier var den største gåde ikke, hvem der var morderen, men hvordan mordet var blevet begået. Og han var genial til at finde på nye måder at gøre det på.”

“Hvordan for eksempel?”

Stefan tog en af bøgerne, som Mille havde stablet op på bordet ved siden af computeren. “I den her findes en mand dolket ihjel i et aflåst hus.”

“Hvordan er det så lavet?”

“Han er slet ikke blevet dolket, men skudt udefra med kugler af stensalt, som er gået i opløsning bagefter.”

“Aha,” sagde Mille. “Ligesom den dér historie, hvor en eller anden bliver dræbt med en istap.”

“‘The Tea Leaf’ af Edgar Jepson og Robert Eustace,” sagde Stefan nærmest automatisk, idet han trak en anden bog ud af stabelen. “Men se lige her. Carrs bedste bog anses af mange for at være den her, ‘The Hollow Man’, hvor en person bliver skudt på klos hold i en snedækket smøge, men der er ingen fodspor i sneen.” Han tog endnu en bog. “Og så er der den her. Han skrev også Holmes-pasticher sammen med Conan Doyle junior, blandt andet den om diamanthandleren, der går ind ad døren til sit hus for at hente sin paraply og aldrig siden bliver set.”

Stefan gik hen og åbnede en af de andre kasser og vendte tilbage med samlingens kronjuvel. “‘It Walks by Night’,” sagde han. “Carrs debutroman fra 1930. Også om en umulig forbrydelse. En mand går ind i et værelse og bliver lidt efter fundet myrdet derinde. Begge døre har været overvåget, men ingen har set forbryderen.”

“Nemt nok,” sagde Mille. “Selvmord.”

Stefan smilede. “Niks. Manden er halshugget.” Han åbnede andægtigt den smukt indbundne bog, som stadig var i ualmindelig god stand. “Det her er en førsteudgave — fjerde oplag af ‘It Walks by Night’ med forfatterens signatur. Læg den op til en strakspris på 3000 kroner. Hvis vi er heldige, er der en samler, der bider på krogen. Ellers til auktion over 14 dage.”

Mille nikkede og tog mod bogen.

“Normalt er samlerne kun interesseret i førsteudgaver, første oplag,” sagde Stefan, “men hvis forfatteren har signeret den, er den interessant, selv om det er fjerde oplag.”

En kunde trådte ned i butikken, Stefan gik ind for at betjene ham, og Mille begyndte at oprette Ebay-annoncer.

12. FORELSKET I KØBENHAVN

Klokken 17.30 trådte Mille ud af Andrés Frisørsalon på Naboløs med et tilfreds smil om munden og en flot svunget lok a la Veronica Lake dansende foran venstre øje. Mens hun gik op ad Læderstræde mod Højbro Plads, registrerede hun med sit perifere syn adskillige mænd — og kvinder — der drejede hovedet efter hende, men hun havde tidligt lært at ignorere omgivelserne og kigge ligeud, når hun gav den som model, og det gjorde hun stadig helt automatisk efter ti år på alverdens runways.

Det smalle stræde henlå det meste af dagen i skygge, men lige nu stod solen mod vest, og selv om den på denne sene, varme eftermiddag for det meste var skjult bag skyer, tittede den ved lejlighed frem og kastede lange skygger op mod Højbro Plads. Biler og cykler snoede sig ud og ind mellem et væld af turister, lokale på vej hjem fra arbejde og masser af skolefri børn og teenagere, hvis stemmer dannede et vibrerende lydteppe. Der var meget lidt cirkulation i luften, og duften af kaffe og krydret cafémad fandt vej til Milles næsebor.

Oppe på pladsen, skråt over for Café Europa, umiddelbart foran den filtrede urskov af parkerede cykler, stod en høj, mellemløst mand på omtrent hendes egen alder iført en nydelig lys habit over en sort T-shirt og blankpudsede sko, som hun allerede på afstand identificerede som håndsyede, formentlig italienske. Hun undlod at dreje hovedet, men beholdt ham på radaren, samtidig med at hun automatisk registrerede brostenenes nøjagtige position til brug for de høje hæle. Med lyden fra en gademusikant i venstre øre noterede hun sig, at han stod og studerede et udfoldet bykort.

Turist.

“Hej,” sagde han, da hun var et par meter fra ham. Udtalen afslørede ham som amerikaner eller i hvert fald engelsktalende.

Hun drejede hovedet og mødte et magnetisk blik. Han smilede bredt og naturligt.

“Hej,” sagde hun og smilede tilbage, men gjorde ikke tegn til at standse.

“*I need your help,*” sagde han. Stemmen var behagelig dyb.

Mille gjorde holdt og kiggede spørgende på manden, der trådte hen mod hende med kortet.

“*Nice hairdo that one.*” Det var mere tør konstatering end improviseret kompliment, og Mille smilede skævt. Ikke alle mænd lagde mærke til den slags. Han viste hende kortet. “*Do you know your way around Copenhagen?*”

“*I do.*”

“*I seem to be lost,*” sagde han. “*I can't find my hotel. Comfort Hotel Express at Oster... Oster...*”

“Østerport Station,” sagde hun. Hendes næse analyserede i smug duften af hans aftershave. Gucci Guilty, lød dommen. Endnu et plus i karakterbogen. “Jeg bor lige i nærheden af dit hotel,” fortsatte hun, stadig på engelsk. “Du kan følges med mig. Jeg hedder Mille.”

“Jamen tak. Jeg hedder Steve. Steve Martin.”

“Ligesom skuespilleren?”

“*Same name.*”

“Amerikaner?”

“Ja. Og du?”

“Dansk. Kom.” Hun pegede mod åbningen mellem Storkepringvandet og pølsevognen bag cyklerne og begyndte at gå videre.

“Hvor skal vi hen?” spurgte han.

“Østerport,” sagde hun.

“Du mener ... til fods?”

“Det er ikke så langt,” sagde Mille. “*A mile and a half.* Men du kan også tage bussen ovre fra Christiansborg.”

Hun pegede på slottet, der hævede sig stort og mægtigt ovre bag kanalen og Absalonstatuen. Solen valgte i præcis samme øjeblik at bryde frem bag skyerne og bade det nyrestaurerede tårn i blødt, metallisk eftermiddagslys. Det var et syn for postkortfotografer.

Han kiggede ned på hendes højhælede sandaler, der stod solidt plantet på brostenene. Ikke mellem dem, men på dem. Hun havde lange, slanke, solbrune fødder med rødakerede negle.

“Nej, hvis du kan klare det på høje hæle med den mulepose, kan jeg vel også,” sagde han.

Hun skævede ned til Birkintasken under sin venstre arm og videre til hans håndsnyede sko. “Salvatore Ferragamo”?

“Rigtigt,” svarede han og nikkede anerkendende.

“Og den habit er en Boss, ikke?” spurgte hun.

“*Yep.*”

Hun smilede, gjorde en vinkende bevægelse med tommelfingeren og fortsatte hen mod Store Kirkestræde.

“Skal vi ikke ad gågaden?” spurgte han og pegede op mod den bølgende, summende kødrand mellem Storkepringvandet og Café Norden.

“Jeg går aldrig ad Strøget eller Købmagergade,” sagde Mille. “Det er de to største gågader i København,” forklarede hun. “For mange turister.” Fortovet var snævert, og han gik bag hende, og hun kunne ikke se hans ansigt, men forestillede sig, at han måske kunne tage anstød af den sidste bemærkning. “*No offense,*” tilføjede hun.

"None taken."

"Amerikanere er altid velkomne," sagde hun. "Jeg taler om jyder og svenskere. De går i vejen. *And I really hate crowds.*"

Hun drejede ned ad smøgen mellem Nikolaj Kirke og Strøget. De måtte kante sig ind imellem spisende cafégæster og en flok østeuropæiske turister, der ikke viste tegn til at gå til side. "Okay, vi er nødt til at krydse gågaden her," sagde hun. "Det er min faste rute."

Hun eskorterede ham over Strøget til Illums indgang, der førte ind til parfumeafdelingen, hvor ekspeditricer i kropsnære sorte buksesæt forsøgte at lokke dem med duftprøver.

"Jeg kan tilbringe timer herinde," indrømmede hun. "Men ikke i dag."

Hun førte ham med forbi rulletrapperne til kælderafdelingen, derefter til venstre og endelig hen mod den fjerneste udgang mod Pilestræde. Han sprang galant i forvejen og åbnede og holdt glasdøren for hende. Hun smilede anerkendende, men hans opmærksomhed var fanget af en forretning lige overfor.

"Ah! Urban Outfitters! Dem kender jeg fra L.A."

"Nå, er du fra Californien?" spurgte hun, idet hun atter tog teten.

"Ja," sagde han.

"Dit første besøg i København?"

"Yep."

"Hvor længe har du været her?"

"Jeg landede i nat."

"Business or pleasure?"

"Pleasure," sagde Steve. "Jeg skal besøge min søster. Hun er gift med en dansker. Jeg ville lige se København, nu jeg er her. Men jeg rejser til *Whore sense* i morgen."

Mille lo højt. "Horsens," rettede hun.

"That's what I said."

"Nej, du sagde 'whore sense'. Det betyder noget helt andet."

"Ja," sagde Steve. "Det har vi moret os over. Hvad betyder det på dansk?"

"Det betyder ingenting. Måske noget med 'hors', som er et gammelt dansk ord for hest."

"Yeah, that makes sense," sagde Steve og tilføjede: *"Horse sense."*

Hun klappede ham småklukkende på skulderen. De var nået til hjørnet af Silkegade.

"Er det første gang, du er i Danmark?" spurgte Mille.

"Yep."

"Hvad synes du om København?"

"Just as wonderful as they say."

“Hvad arbejder du med?”

“Jeg er kriminaltekniker.”

Mille standsede brat. “*As in CSI? Really?*” spurgte hun ivrigt.

“Noget i den retning,” sagde Steve. “Men knap så indviklede sager. De fleste forbrydere er ret ubegavede.”

“Sikke et fantastisk tilfælde!” udbrød Mille. “Jeg er ved at skrive en kriminalroman.”

“Jamen du spørger bare, hvis der er noget, du gerne vil vide,” sagde han. “Hvad handler den om?”

“En seriemorder under et bykarneval i København. Hele centrum er fyldt med mennesker. Som Times Square nytårsaften.”

“Kniv?”

“Ja. *Stiletto.*”

“Lyder som en god, stemningsfuld baggrund.” Han pegede op ad Pilestræde. “Skal vi videre den vej?”

Hun nikkede, og de satte sig igen i bevægelse.

“Hvor mange slår han ihjel?” spurgte Steve.

“Mange. Det skal være blodigt.”

“Du har overvejet at klæde ham i rødt, ikke?” spurgte Steve. “Det ville jeg gøre.”

“Jo, jo. Jeg er ikke dum.” Hun slog ud med hånden. “*Han* er ikke dum. Men på den anden side er det det, der fælder ham. Detektiven regner ud, han må være i rødt og spotter ham i mængden.”

“Lidt af en bedrift, hvis byen er stuvende fuld af mennesker.”

De var nået op til Landemærket, og Mille pegede på Trinitatis Kirke, der lå til venstre for dem. “Kender du Rundetårn?” spurgte hun.

“Næ,” sagde han og kiggede.

“Det runde tårn dér for enden af kirken. Min detektiv går op i Rundetårn. Han har en kikkert. Han spotter fyren deroppefra.”

“Er han ornitolog?”

Hun rynkede panden. “Hvad mener du?”

“Render han altid rundt med en kikkert?”

Mille trak på skuldrene.

“Detaljer er vigtige,” tilføjede Steve.

Mille skævede ned til sin magiske vadsæk. En rigtig mand rendte ikke rundt med en Birkintaske, og da slet ikke i 1982. “Okay,” sagde hun efter moden overvejelse. “Han låner den ...” Steve hævdede det ene øjenbryn, og hun tilføjede: “Fra en sportsvogn.” Han klemte det andet øje i, så han næsten lignede Skipper Skræk. “En *åben* sportsvogn!” sagde hun.

“Stjæler den, mener du?” spurgte Steve.

“Låner den! Han lægger den tilbage senere.”

Steve smilede skævt og studerede igen tårnet for enden af kirken. Mille hev ham i ærmet. “Kom! Vi skal gennem parken dernede.” Hun pegede i retning af Kongens Have til højre.

“Hvis jeg havde en bil, ville jeg ikke parkere den midt inde i en by fyldt med berusede mennesker,” sagde Steve. “Og da slet ikke en åben sportsvogn.”

“Nu leger du vist Djævelens Advokat.”

“Ja.”

“Det er en detalje, jeg klarer senere. En lukket, ulåst varevogn så. Detaljer, detaljer.”

“Detaljer *er* vigtige,” sagde han.

“Ja, ja, ja,” sagde Mille, idet hun trådte ud fra fortovet for at krydse Vognmagergade.

“Pas på!” udbrød Steve og greb hendes arm. “Der kommer en bil.”

Det var et godt greb. Ikke for løst, ikke for hårdt. Hud mod hud for første gang. Hun havde heller ikke glemt, at han havde holdt døren i Illum for hende. Den slags lunede, selv om det ved gud var varmt nok i forvejen. Hun skævede ned for at se, om der var svedpletter under armene, men deodoranten virkede upåklageligt.

“Jeg har set den,” sagde Mille og lod bilen passere. “Men tak,” tilføjede hun.

Ingen af dem sagde mere, før de var nået over til indgangen til Kongens Have, hvor den fløjlsbløde duft af nyslået græs slog dem i møde. Steve lukkede øjnene og spilede næseborene ud. “Ah!” sagde han veltilpas.

Mille lagde sin hånd på hans skulder. “Se den lille purk dér. Han taler i telefon!”

En barfodet, snotnæset knægt med blebuler i de stumpe bukser kom vraltende imod dem med en mobiltelefon for øret. Det var tydeligt, at han først lige havde lært at gå, for han slingrede usikkert fra side til side.

“Han er helt alene!” sagde Mille. “Han kan ikke være meget mere end et år.”

“Måske er det hans mor, der er i den anden ende,” foreslog Steve.

“Det vil jeg da håbe. Han kan da ikke bare rende rundt her alene.”

Knægten var på vej mod hovedindgangen, og Mille trådte ind foran ham og stoppede ham. “Nej, lille ven. Nu bliver du her,” sagde hun og snuppede telefonen, hvilket øjeblikkeligt fik ungen til at stikke i et hyl, der kunne have vækket de døde ovre ved Den Reformerte Kirke på den anden side af gaden. Han rakte ud efter mobilen, men Steve holdt ham tilbage.

Mille tog telefonen op til øret. “Hallo,” sagde hun.

“*Kvinde min, jeg elsker dig, og jeg ved du elsker mig,*” sang mobilen.

“Hallo?” gentog hun forvirret.

“Oliver!” blev der råbt, ikke i telefonen, men ude i virkeligheden.

“Jeg tror, det er mor,” sagde Steve og pegede på en ung, bikiniklædt, mistænkeligt lyshåret kvinde, der kom stæsende imod dem med et vildt blik i øjnene. Hun havde tætte tatoveringer op og ned ad både arme og ben. Et sted i det fjerne glammede en hund hysterisk.

“Hvad fanden laver I?!” råbte hun forurettet.

Mille sænkede telefonen. “Forhindrer din unge i at blive kørt over.”

Kvinden svarede ikke, men greb hårdt fat i armen på det skrigende barn, der stadig rakte ud efter mobilen.

“Der er telefon, stump,” sagde Mille og gav ham mobilen tilbage. “Det er Kim Larsen.”

Ungen slukkede for sirenen og førte mobilen op til øret. Den tykke snotstribе fra venstre næsefløj havde fået en tvilling på den anden side, men moderen havde mere travlt med at trække sit barn væk fra de formodede lokkere end at snyde næse på ungen. Hendes isblå, kohl-indsmurte øjne sendte dem det ondeste blik, Mille nogensinde havde set.

“Selv tak!” råbte Mille efter hende.

“Hold kæft, Hitler!” brølede kvinden, og Mille troede et øjeblik, det var hende, hun mente, men fik så øje på en halsende kamphund, der stod tøjret til et træ og havde leveret baggrundslarm under hele forløbet. “Sit! Jeg sagde *sit!*”

“Nå, hunden kunne hun godt finde ud af at binde,” sagde Mille.

“Og tak du din skaber for det,” sagde han. “Hvis det monster havde været løs ...” Han fuldendte ikke sætningen.

“Hunden hedder Hitler,” sagde hun vantro.

“Passende navn,” sagde han og kiggede på bæstet, der havde pareret ordre og nu sad og stirrede olmt efter dem.

Mille tog Steve under armen og trak ham videre ind i parken.

“Drengen talte ikke i telefon,” forklarede hun. “Han lyttede til musik.”

“Det kunne være endt galt,” sagde Steve.

“Ja,” sagde hun og tilføjede hovedrystende: “Utak er verdens løn.” Hun sendte et sidste blik i retning af moderen, der havde lagt sig på sit tæppe ved siden af Hitler og igen lod ungen løbe frit.

“Hun var ikke en dag over atten,” sagde Mille forarget. “Børn burde ikke få børn. Eller tatoveringer.”

“Har du selv børn?” spurgte Steve, mens de fortsatte ad stien.

“Nej.”

Han ventede på en uddybning, men den kom ikke. De gik videre op mod midten af parken. Selv om det var overskyet, sad og lå der masser af mennesker

på plænerne til begge sider. Der var 21 grader i skyggen, og alting emmede og duftede af sommer midt i en lydkulisse af svirrende insekter og fløjtende fugle.

“Din seriemorder ...” sagde han efter et stykke tid. “Hvad er hans motiv?”

“Så langt er jeg slet ikke kommet endnu. Er faktisk først lige begyndt.”

“Så du er ikke professionel forfatter?”

“Ikke endnu,” indrømmede Mille. “Men jeg har været redaktør på et bogforlag. Og gift med en forfatter.”

“Er du stadig det?”

“Gift med forfatteren? Nej. Vi blev skilt. Han ...”

De var nået til Kongens Haves midterakse, der førte mod Rosenberg. Halvvejs oppe mod slottet stod en ung mand med shorts og bar overkrop og jonglerede med to flasker. Det var en kærkommen afledningsmanøvre. “Dyrk lige ham dér!” udbrød hun og vinkede Steve med.

Det er ikke den store kunst at jonglere med blot to flasker, men manden kunne snurre rundt om sig selv i de mest vanvittige figurer, mens han rullede den ene flaske op og ned ad armen og kastede den anden om bag ryggen uden at tabe nogen af dem. Mille formodede, han var bartender og øvede sig på at blive lige så skrap til faget som Tom Cruise og Bryan Brown.

“*For goodness sake I got the hippy hippy shake,*” nynnede Steve.

“Ja, lige præcis!” fnisede Mille. ‘Cocktail’ havde været en fast del af teenage-repertoiret.

Efter et par minutter holdt manden inde, og de gav ham en firhændig klapsalve og gik videre op mod Rosenberg.

“Sikke et smukt lille slot,” sagde Steve.

“Rosenborg. *Castle Rose.*”

“*Nice name too.*”

“Parken her var engang kongens private have.”

“*I see.*”

“Har du lyst til at se slottet?”

“Det ser fint ud herfra.”

“Jeg mener indefra.”

“Nej tak. *I’m really not into that old stuff.*”

“De danske kronjuveler er derinde.”

“*Good for them.*”

Hun kiggede et øjeblik overrasket på ham. Han smilede bredt tilbage, men sagde ikke noget.

“Okay,” sagde hun, “så skal vi den vej.” Hun pegede op mod Sølvgade. “*This is called the Cavaliers’ Walk,*” fortsatte hun og overvejede, om hun skulle fortælle ham, at ‘kavalergang’ også havde en anden betydning på dansk, men tog

sig i det. Hun havde på intet tidspunkt grebet ham i at kigge på andet end hendes øjne — nå ja, og skoene, så ...

“Hvor i L.A. bor du?” spurgte hun.

“The Valley.”

“Er du gift?”

Han lo. Højt. “Nej, fri som fuglen.”

“Har du aldrig været gift?”

“Nope.”

Hun kiggede afventende på ham. De gik nogle meter, før han igen begyndte at tale. “Jeg var Navy Seal i en del år. Somalia. Afghanistan. Bagefter strømmer. Og kriminaltekniker. Jeg løb aldrig ind i den rigtige. Det kan være svært, når man altid er i skudlinjen.”

Navy Seal. Det forklarede hans veltrimmede krop, som selv ikke Hugo Boss kunne skjule, men ikke det eksklusive ydre. Tjente kriminalteknikere virkelig så godt? Eller skabte skudsår og knivstik og giftsvulne lig trang til håndsyede italienske sko efter lukketid?

Og den tanke skulle komme fra *hende*?

“Du blev altså skilt,” sagde han. “Men du har vel en *boyfriend*?”

“Nej.”

Han hævdede det ene øjenbryn. “Ikke? En *girlfriend* så?”

Mille brast i latter. “Nej.”

“Og ingen børn?”

“Ingen børn.”

Han standsede. De var nået op til enden af Kavalergangen og stod foran en lille pavillon i nyklassicistisk stil med græske friser, søjler og statuer.

Han fangede hendes blik og holdt det fast. “Så kan jeg jo godt tillade mig at invitere dig på en date,” sagde han.

Ja, ja! Men ... Mille sænkede øjenbrynene. “Skulle du ikke til Horsens i morgen?”

Hans øjne veg ikke en millimeter. “Her. Nu. Jeg giver en kop kaffe.”

Hun så sig overrasket om og blev først da opmærksom på, at de var omgivet af små borde fyldt med isslubrende, kaffedrikkende børn og voksne. Faktisk stod de lige midt i en udendørs café. Indgangen var bare skjult på den anden side af pavillonen.

Hun smilede bredt. “Jo tak. Så vil jeg gerne på date.”

Han vinkede hende med rundt om bygningen. “Café Herkules” stod der på højre side, og bagtil var der en ekspeditionslugue ud til en lille, lukket have omgivet af en bøgehæk.

“En kop kaffe er altid en god første date,” sagde Steve. “Så kan man rejse sig og sige pænt farvel, hvis det kører skævt.”

“Har du da lyst til det?” spurgte hun, idet de stillede sig ved ekspeditionslugen.

“Nej,” sagde Steve. “Jeg vil endda gå et skridt længere end kaffen.”

Middag? tænkte hun. Hun kiggede afventede på ham, men ekspedienten, en ung knøs med hanekam, butterfly, hvid skjorte, sort tjenervest og et halvt kilo metal i ørerne og næsen dukkede op og kiggede spørgende på dem.

“Hvilken slags kaffe?” spurgte Steve Mille.

“Sort er fint nok.”

“*Two black coffees*”, sagde Steve til ekspedienten. Han skævede smilende til Mille og tilføjede: “*And two Sambucas.*”

“*No can do,*” sagde ekspedienten. Mille undrede sig over, hvor han havde lært det udtryk, og at han overhovedet vidste, hvad en Sambuca var.

“Hvad har I så af spiritus?” spurgte Steve.

“Vi har kun øl og vin på menuen. Men I kan få Irish coffee.”

“Så har I altså også whiskey,” sagde Steve. Det var svært at høre, om det var en konstatering eller et spørgsmål.

“Ja, men det sælger vi ikke separat.”

Mille, der et øjeblik havde sneget sig til at spejle sig i vinduet ved siden af lugen og konstateret, at Veronica Lake-lokken stadig sad, som den skulle, opdagede, at Steve kiggede spørgende på hende. Hun nikkede ivrigt.

“*Okay,*” sagde han. *Two Irish coffees.*”

Mille smilede. “Det er tanken, der tæller.”

“Sambuca er ellers godt til kaffen.”

“Til hver en tid.”

Steve pegede på kageudvalget i montren på disken. “En kage?”

Mille rystede på hovedet. “Nej tak. Det feder.”

“Find du et bord, så betaler jeg,” sagde Steve.

Pavillonen skyggede på dette tidspunkt for størstedelen af den lille have, men der var ét ledigt bord, som så ud til at gå fri. Mille tog plads ved det og lagde hovedet tilbage i håb om at fange lidt direkte lys, næste gang solen tittede frem bag skydækket. Hun så Steve stå og fumle med sine danske mønter og sedler og noterede sig, at han også var særdeles præsentabel bagfra.

Han kom hen med kaffen og tog plads, ikke over for Mille, men ved siden af hende, dog med en smal sikkerhedszone imellem dem.

Rolig nu. Han vil nok bare nyde solen.

“Nå,” sagde han, idet han tog en slurk af kaffen og skar en grimasse over smagen. “Men hvis du ikke er forfatter endnu, hvad laver du så?”

“Lige nu arbejder jeg for en boghandler. *Detective novels.*”

“Interessant.”

Hun nippede til sin kop. Den smagte da nogenlunde, syntes hun. “Kan du ikke lide kaffen?”

“Den er okay,” sagde han. “Dog ikke Twin Peaks-standard.”

Mille smilede. Endnu en pil opad. “Men jeg var forlagsredaktør indtil for et år siden,” sagde hun.

“Hvorfor holdt du op med det?”

“Ny chef. Samarbejdsvanskeligheder. Jeg blev fyret.”

“*Shit happens,*” sagde han og kiggede udforskende på hende. “Det lyder, som om der var personlige grunde.”

Hun kiggede på ham. “Er det så tydeligt?”

Han nikkede.

“Ja, det var personligt,” sagde hun og så væk. Hun ønskede ikke at uddybe det.

“Jeg er imponeret over dit engelsk,” sagde han.

“Før jeg blev redaktør, rejste jeg verden tynd. Jeg var tit i USA.”

Han kiggede afventende på hende, og hun tilføjede: “Jeg var international fotomodel i ti år.”

Den lave sol brød frem, og de lukkede begge øjnene.

“Det kan du sagtens bilde mig ind,” sagde han uden at dreje hovedet.

“Og min mor var britisk.”

“Var ...?”

“Hun døde, da jeg var elleve. Under en operation.”

Han kiggede bekymret på hende. “*I’m terribly sorry.*”

“Banal blindtarmsoperation, men lægen kom til at snitte hul i tyktarmen.”

“Det var dog rædsomt,” sagde han. “Hvad med din far? Lever han endnu?”

Hun smilede bittert. “Nej, han døde, da jeg var seksten. Hjertet.”

“*Oh, I’m so sorry.*” Han lagde hånden på hendes ryg, men kun et øjeblik.

“Ja, det var en lidt barsk opvækst,” sagde hun og lagde igen hovedet tilbage.

“Hvornår blev du model?”

“Da jeg var 15. Blev spottet på Strøget af Eileen Vespucci.”

“Modelmutter selv?”

“Ja.” Mille fiskede et par leopardplettede Nikki Beach-solbriller op af tasken, lænede sig frem og lagde hagen til hvile på knoerne. “Jeg havde end ikke overvejet noget i den retning. Jeg var klassens grimme ælling. Men hun kunne se et eller andet. Og min far syntes, det var fantastisk.” Hun slog ud med armene. “‘Du er så smuk. Og nu bliver du hele verdens lille prinsesse.’ Så om ikke andet gav jeg ham en sidste glæde dér.” Hun lænede sig frem mod Steve igen. “Og så

blev der vendt op og ned på mit liv. I ti år. Jeg røg helt til tops næsten med det samme, men min faster, som blev min værge, da far døde, holdt mig i stram snor og tvang mig til at tage en studentereksamen. Det var først senere, jeg gik amok med kokain og film- og rockstjerner og hele molevitten.”

“Men hvorfor holdt du op? *You’re still looking fit for fight.*”

“Tak.” Hun tog et nip af kaffen. For første gang i årevis havde hun lyst til en smøg. “Jeg blev træt af rakkerlivet. Og jeg havde mødt mit livs kærlighed. Troede jeg ...”

“Forfatteren?”

Mille nikkede. Men han kunne ikke se hendes øjne for de mørke briller, og hun lænede sig igen tilbage, vippede dem op, lagde armene over kors og drejede ansigtet mod solen for at fange de sidste stråler, før den forsvandt bag en sortkantet sky.

“Hvornår foregår din historie?” spurgte han. “I dag?”

“Nej, i 1982. Jeg var selv med til det dér gigantkarneval som barn. Byen var stuvende fuld af mennesker. Jeg var fem og blev væk fra mine forældre.”

“Det må have været en grim oplevelse.”

“Jeg har tit mareridt om det.”

Hun lænede sig atter frem.

“Når du kommer til detaljerne, skal du huske én ting,” sagde han.

“Efterforskningsteknikken var meget mere primitiv dengang. Man havde ikke dna-profilering og kunne for eksempel heller ikke finde fingeraftryk på et offers hud. Muligheden for at tjekke fingeraftryk i databaser var ekstremt begrænset. Sikkert endnu mere her end i USA.”

Hendes arme røg igen over kors. “Nu handler det slet ikke om fingeraftryk,” sagde hun. “Som jeg allerede har fortalt, ser detektiven morderen oppe fra tårnet ...”

“Og kriminalteknikerne identificerer kniven og tøjet. Og snip, snap, snude ...”

Hun rystede energisk på hovedet. “Nej, nej. Så let går det ikke. Morderen har brændt tøjet i sin kamin.”

“Okay ... og kniven?”

“Den skal de heller ikke kunne finde. Det skal være en gåde, hvor den er blevet af. De kan ikke hænge ham op på mordene uden våbnet.”

“Men hvor er den så?”

“Jeg er ikke nået så langt endnu.”

Han slog ud med armene. “Har han dumpet den i en kloak, før han kom hjem?”

“Nej, det tror jeg ikke.”

“Han har den altså med ind i huset. Men hvor ved detektiven det fra?”

“Han har set, at han har den i hånden, da han går ind ...?” foreslog hun.

“Så morderen render og vifter med kniven, så alle kan se den?”

Hun kiggede på ham. “Jeg kan godt se problemet, men jeg finder en løsning.”

“Okay. Han har den altså med ind i huset, og det er dér, den skal findes, men den er der ikke.”

Hun prikkede ham på brystet. “Nemlig! Slutningen skal være en *brain teaser*.”

“Men hvor er kniven?” insisterede han.

“Jeg finder ud af noget.”

Steve rystede på hovedet. Han trak ærmet tilbage og kiggede på sit ur. Breitling SuperOcean 44.

“Synes du, det lyder helt åndssvagt?” spurgte hun.

“Ja!” Han tømte kaffekoppen. “Jeg er sulten,” sagde han. “Du kan garanteret anbefale en restaurant her i nærheden, ikke?”

Nå, det var så den date.

“Der er Orangeriet derovre til venstre,” sagde hun og pegede. “Men skulle du ikke tilbage til ...?”

Steve rejste sig. “Kom, Milly,” sagde han. “Vi snakker videre om din bog over middagen.”

13. KVINDE PÅ SPRING

Solen, der stod lavt over Østre Anlæg, kastede lange aftenskygger ned ad Krusemyntegade. Sidsel lå henslængt på fløjlssofaen i sin hule på første sal midt i et hav af puder og så sit yndlingsprogram, 'Teenage mødre', mens hun spiste økologiske spelt-biscotti, som hun dyppede i kirsebærvin fra Kvickly.

Natascha Melissa var netop blevet forladt af Ronnie, og nu var lille Fatima igen blevet faderløs. Første gang var et halvt år tidligere, da pigens biologiske ophav, Mohammed, blev fundet drivende i Teglværkshavnen med en kugle i nakken lige oven over kanten af den skudsikre vest. Nu havde Ronnie givet Natascha Melissa løbepas og en stor fed fuckfinger. Det var ikke nemt at være ung i Sydhavnen anno 2013.

Hun hørte døren gå og fodtrin på trappen. Mille var kommet hjem.

Sidsel skævede op til feng shui-uret på væggen, som sendte en helsebringende tikkelyd ud i stuen hvert syvende sekund. 21.10. Det var senere end normalt.

"Jeg ku' ikke klare den skeløjede møgunge," sagde Ronnie til sin makker Chris på autoværkstedet i Hvidovre. Sidsel fnysede forarget. *Mænd!*

Vent! Var der ikke mere end ét par fodtrin derude på trappen? Og stemmer? Havde Mille en gæst med hjem? Sidsel fumlede med fjernbetjeningen og kvalte Ronnie midt i den næste sætning.

Stemmer? Ja, men uarticulerede. Strubelyde nærmest. Hvad skete der?

Sidsel svingede benene ned fra sofaen og listede på bare tæer hen til døren ud til trappen og åbnede den forsigtigt på klem. På grund af varmen var hun kun iført bh og trusser, men der var ingen på trappen længere. Hun spidsede ører og mente, hun kunne høre et bump oppe fra Milles lejlighed og noget, der lød som ... stønnen? Og så et klik fra en dør, der faldt i hak.

Hun smuttede et øjeblik ud på badeværelset, iførte sig sin blomstrede silkekimono og sneg sig op ad trappen. Hun stivnede brat, da et af trinene knirkede højt, men intet skete. Med tilbageholdt åndedræt ventede hun et øjeblik, før hun tog endnu et trin og spejdede op på reposen. Milles Birkintasker lå midt på gulvet, hvilket forklarede bumpet, og ved siden af den sås to stykker tøj. Der var et væg-til-væg-kokostæppe på gulvet deroppe, og det bed i Sidsels bare fodsåler, men hun ignorerede den ubehagelige fornemmelse og listede hen til Milles dør, lagde øret mod det afsyrede fyrretræ og hørte lyden af søde suk.

Mille havde besøg.

Hendes øjne faldt på de to beklædningsgenstande ved siden af Birkintasken. Den ene var Milles grå T-shirt med påskriften BE WHO YOU WANNA BE, den anden en beigefarvet jakke, som hun samlede op. BOSS stod der på den påsyede etiket under inderlommen, og der var et par dyre Tom Ford-solbriller og et

bykort i den og en ubrudt pakke kondomer af mærket Billy Boy i højre sidelomme.

Herrebesøg.

Hun rakte ud efter dørhåndtaget, men standsede. Mille havde ikke taget det særlig pænt, de sidste par gange hun var trængt ind på hendes enemærker.

Sidsel var glad på Milles vegne. Det var første gang siden skilsmissem fra den utro forfatter, at hun var sammen med en mand, og Sidsel agtede bestemt ikke at forstyrre sin lejer mere end et øjeblik.

Hun skulle bare lige se giraffen.

Hun rakte igen ud efter dørhåndtaget — og tøvede. Hvis hun bare havde en undskyldning ...

Hun lagde igen øret til døren. Der lød lejlighedsvis knirken fra Milles Ikea-sengelameller, men det var svært at sige, præcis hvor langt de var kommet. Sidsel gik langsomt ned ad trappen, mens hun forsøgte at samle tankerne.

Hun gik ud på badeværelset og kiggede i spejlet, rettede på de hennarøde krøller og friskede op på læbestiften. Hun trådte et skridt tilbage og kiggede tilfreds på resultatet. Men der manglede stadig én ting. Undskyldningen.

Hun sukkede og skulle til at slukke lyset, da hun fik øje på den. En stor sort edderkop i bunden af badekarret. Hun gispede højt og trådte et skridt tilbage. Hun skulle lige til at støde luften op af lungerne igen i form af et skrig, men tog sig i det. Ikke endnu.

Hun huskede at smutte i badesandalerne fra Matas, før hun stormede op ad trappen til den kokostæppedækkede repos. I to spring nåede hun hen til Milles dør og flåede den vrælende op.

Både den splitternøgne mand, som lå fladt på ryggen, og den stadig trusseklædte Mille, der sad virksomt bøjet over hans underliv, så forskrækkede op, men den allermest forbløffede syntes at være Sidsel, som udbrød: “Søren?!”

Inden nogen af de to kvinder overhovedet kunne nå at sunde sig, var manden sprunget ud af sengen. Hurtig som vinden iførte han sig underbukser og T-shirt.

“Hvad laver du her?” udbrød Sidsel, da hun havde fået mælet tilbage, nogenlunde samtidig med at han lynede bukserne.

Mille havde i mellemtiden fået trukket vattæppet op om de bare bryster. “Søren?” sagde hun. “Men ... men ...”

“Din sjoover!” råbte Sidsel. “Du ringede aldrig!”

Manden svarede ikke, men greb sko og sokker og styrede direkte mod døren. Forhindringen Sidsel fik et puf, og selv om hun langede ud efter ham og ramte ham hårdt på skulderen, smuttede han behændigt udenom, greb sin jakke på gulvet og dundrede ned ad trappen.

“Hvem fanden tror du, du er?” brølede Sidsel efter ham. Men det eneste svar var lyden af den smækkende hoveddør.

“Mænd!” udbød Sidsel og vendte sig mod Mille, der mødte hendes blik med åben mund.

“Hv-hvor kender du ham fra?” fremstammede hun. “Er han ikke amerikaner?”

“Amerikaner?!” vrængede hun. “Han er pæredansk!”

Mille så ud, som om hun var faldet ned fra Månen. Hun glippede med øjnene. “Men ... men ...”

“Jeg mødte ham for fem år siden, dengang jeg boede i Haderslevgade,” sagde Sidsel. “Jeg havde lige parkeret bilen, og så kom den her fyr og fortalte mig, at min ene forlygte ikke virkede. Vi faldt i snak, og nå ja ... det ene førte til det andet.”

“Men ... men ... men boede du ikke sammen med Allan på det tidspunkt?”

“Jo, men han var i Jylland den weekend,” sagde hun, som om det forklarede alt, hvad det da også gjorde.

“Næste morgen forsvandt han som dug for solen,” fortsatte Sidsel. “Og jeg så ham aldrig siden. Før nu, altså. Og tænk ... der var ikke noget i vejen med lygten. Han må jo have set forkert, eller også var fejlen peristaltisk, for næste morgen virkede det fint nok.”

“Periodisk,” sagde Milles indre redaktør.

“Whatever.”

“Jeg tror, der måske er en tredje forklaring,” sagde Mille, der var ved at få styr på tankerne igen. *‘Søren’! Hold kæft et røvhul!*

“Men jeg var glad for, at han troede det, for det var et rigtigt hyggeligt knald,” sagde Sidsel og tog plads på sengekanten. “Han gav mig ellers sit telefonnummer, men det duede ikke. Han må have husket forkert.”

Mille kneb øjnene sammen og nærstuede Sidsels ansigt, men hun udviste ikke symptomer på at have fået en pludselig hjerneblødning. Hun var med andre ord i fuldt sving med at hvidvaske bæstet.

“Og så lå han her hos dig nu,” fortsatte Sidsel og lo nervøst. “Jeg bliver helt jaloux.” Det lød, som om det blev sagt i spøg, men pausen mellem de to sætninger var en anelse for lang. “Men han vidste åbenbart ikke, at jeg boede her.” Hun rynkede panden og holdt en pause. “Eller gjorde han?”

Mille sad for sig selv og rystede på hovedet, stadig med vattæppet oppe om barmen, mere hensunken i følelser end tanker.

“Men det var da rart for dig, at du endelig kunne blive rusket lidt,” sagde Sidsel. Hun holdt endnu en sonderende pause og nærstuede Mille, men det fjerne blik var umuligt at tyde.

“Nå ja,” sagde Sidsel endelig. “Du kunne jo ikke vide, at du gik mig i bedene.”

Mille hævdede det ene øjenbryn en anelse, men sagde intet, og Sidsel fortsatte: “Hvad sagde han til, at du ...”

“Han sagde, han hed Steve,” mumlede Mille, mest for sig selv.

“Steve?” gentog Sidsel. “Og han udgav sig for amerikaner?”

Mille nikkede stumt.

“Men han hedder altså Søren, den filur.”

Nu var sjoveren blevet opgraderet til filur.

“Jeg tror, der er en rimelig god chance for, at han hedder noget helt tredje,” sagde Mille, der omsider rettede blikket mod den anden.

“Fik du hans telefonnummer?” spurgte Sidsel, som åbenbart anså den sidste betragtning for irrelevant.

“Nej,” svarede Mille. “Han fløj jo ud ad døren, da du kom ind.”

“Øv,” sagde Sidsel. Ét undseligt ord med mulighed for afgrundsdybe udlægninger.

Sidsel rejste sig. “Nå, men mon ikke du får noget at vælge imellem i morgen? Politimænd plejer at være ret fit.” Mille havde tit hørt Sidsel lovprise mænd i uniformer. Det var en af de mange ting, hun kunne finde på at glæde sig over, når livet serverede sure citroner. Og hendes yndlingsemne, når der skulle snakkes udenom. “Der er nogle gode stivstikkere imellem,” tilføjede Sidsel. Den sidste sætning blev hængende i luften som en vanskabt taleboble, og Mille kunne ligefrem se den anden knibe sine langsynede øjne sammen for at debugge problemet. “Nå ja. Altså. Jeg mener ...”

“Jeg ved godt, hvad du mener,” sagde Mille.

Sidsel grinede tilbage. “Og du behøver jo ikke røbe dine hemmeligheder for dem, før du har dem i nettet.”

Mille havde svært ved at se, at der var noget som helst at grine ad. “Sidsel, lad os glemme det her. Jeg har ærlig talt ikke lyst til at snakke om det. Og næste gang banker du altså på!”

“Jeg anede altså ikke, at du havde besøg, og ...”

“Det er da bedøvende ligegyldigt, om jeg har besøg. Man buser ikke ind hos andre uden at banke på først.”

“Ja, undskyld. Jeg er bare så vant til ...”

“Du gjorde det altså også med Tumse?”

“Ja, selvfølgelig! Tumse er mit barn! Hun er ikke myndig endnu!”

“Og så har hun ikke ret til et privatliv?”

“Det har hun da. Hun er flyttet, ved du.”

“Sikkert fordi hun gerne ville have en mobiltelefon ligesom sine kammerater.”

Sidsel himlede med øjnene. Hun var et af de ganske få mennesker i Milles bekendtskabskreds, som stadig havde fastnet. “Man bliver hjerneskadet af at bruge mobiltelefon!” fastslog hun forarget.

“Whatever,” sagde Mille, men den anden var for opbragt over angrebet til at fange ironien.

“Og desuden gav jeg hende *lov* til at flytte!”

“Fordi hun med djævelens vold og magt skulle kastes ud i det glade bz-liv ligesom mor, ikke? Eller var det for at du kunne dyrke dine bodegabumser i fred?”

Sidsel var et øjeblik målløs. Mille havde aldrig før taget bladet fra munden på den måde.

“Jeg ... jeg ... jeg reddede dig fra den svindler, og nu skal jeg skældes ud.”

Mille trak vattæppet tættere om kroppen. “Jeg vil have en lås på den dør. Og du skal gå nu.”

“Så sæt en på.”

“Det er dig, der er udlejeren. Jeg betaler 12.000 kroner om måneden for skide 30 kvadratmeter.”

Sidsel stirrede vantro på Mille. Hun havde aldrig hørt hende bande før.

“Det er nu 40 ...”

“Der er skrå vægge! Og trappen skal også trækkes fra. Tror du ikke, jeg kender reglerne?”

“Hvad for nogle regler? Det her er *mit* hus.”

“Reglerne for udlejning! Opgiver du det overhovedet til skattevæsenet?”

Sidsel lagde armene over kors og kiggede væk. Hun sagde ikke noget, men de kendte begge to svaret. “Fint!” lød det omsider. “Så siger vi, trappen er fælles, men så skal du også gøre noget ved de farver!”

“Hvad for nogle farver?”

“De plakater, du har hængt op!”

“Hockney og Matisse?” spurgte Mille.

“Ja, de er blå!” hvislede Sidsel. “Den trappe kræver grønt!”

“Jeg er farveblind, ved du nok,” sagde Mille. “For mig er der ingen forskel på blå og grønt. Men jeg kan godt lide de billeder. Hvis du kan finde et par grønne eksemplarer af dem, skifter jeg dem gerne ud. Men i øvrigt er det opgangen til *min* lejlighed. Du kan jo bare lade være med at komme herop!”

Den sidste sætning blev nærmest råbt. Sidsel stirrede måbende på hende.

“Hvad var det overhovedet, du kom for den her gang?” fortsatte Mille, og der var andet og mere end blot bebrejdelse i tonefaldet. Noget mørkt og kvalfuldt.

“Der er en stor fed edderkop i badekarret,” sagde Sidsel. “Lange sorte ben. Totalt klam.”

“Har du overvejet at drukne den?”

“Kan man det?”

“Ja! Du åbner for vandet. Det kan du vel finde ud af.”

“Kan de ikke svømme?”

Der gik et øjeblik, før Mille forstod, at Sidsel faktisk var i tvivl. “Nej,” sagde hun træt. “Kom vand i badekarret, til den drukner, og tøm så vandet ud og fjern liget.”

“Adddd! Så skal jeg jo røre ved den. Kan du ikke ...?”

“Nej!” sagde Mille med en klump i stemmen og blikket rettet ud ad vinduet, hvor dagens allersidste lys forsvandt, og nattens stjerner trådte frem mellem skyerne. “Gå med dig. Nu!”

TREDJE DAG — FREDAG 26/7

14. KOLDE FØDDER

Næste morgen kom Mille ikke som sædvanlig ned og spiste morgenmad i gårdhaven, selv om vejret i den grad indbød til det. Det højtryk, der havde leveret den forgangne uges sommervej, havde tilsyneladende ikke tænkt sig at forlade Danmark foreløbig. Der var ganske vist et par hvide skyer hist og pist på himlen, men det meste af tiden skinnede solen, alt hvad den havde lært. Da klokken var blevet halv ni, sneg Sidsel sig op ad trappen til tagetagen og huskede denne gang at skræve over det knirkende trin.

Milles dør var lukket, men der lød musik derindefra. Det var førstesatsen af Beethovens syvende, men det vidste Sidsel ikke, og hvis nogen havde fortalt hende det, ville hun have glemt det fem sekunder efter. Hun var født i 1968, og hendes klassiske repertoire indskrænkede sig til titler, der endte på -marchen, -valsen eller -galoppen. Selv en moderne klassiker som "My Way" kendte hun kun fra Sex Pistols-versionen.

Hun rakte ud efter dørhåndtaget, men tog sig i det og bankede på.

"Kom ind."

Dobbeltsengen var redt og det quiltede sengetæppe med matchende puder lagt på. Sidsel stak hovedet ind i arbejdsværelset. Mille sad foran spejlet og lagde makeup.

"Er du okay?" spurgte hun forsigtigt.

"Ja."

Sidsel ventede, men der kom ikke mere. Mille havde travlt med mascaraen.

"Ham dér Søren ..." begyndte Sidsel, men Mille afbrød hende prompte: "Det gider jeg simpelthen ikke snakke mere om. Okay?"

"Men ..."

Mille vendte sig brat, og hendes ravfarvede blik borede sig direkte ind i Sidsels på en uvant og dybt foruroligende måde. "Okay?" gentog hun — med eftertryk.

Sidsels øjne flakkede fra side til side. "Okay, okay," sagde hun så. Mille vendte sig igen mod spejlet.

"Jeg kører altså om et øjeblik," sagde Sidsel. "Skulle du ikke med ind til Politigården?"

"Det er aflyst," løj Mille. "Men det glæder mig, du omsider har lært at banke på, før du kommer ind."

Sidsel spærrede øjnene op, men lod bemærkningen passere. "Skal du ikke med ind til Læderstræde, så?" spurgte hun.

“Jeg spadserer,” sagde Mille. “Jeg trænger til at røre mig.”

Det var også løgn. En halv time senere tog hun S-toget fra Østerport til Hovedbanegården og studerede boligannoncer undervejs.

15. SUSIE Q

Den unge betjent ved Politigårdens hovedindgang var den samme som to dage forinden. “Hej igen,” sagde han. “Skal du også op til Taarnfalk i dag?”

“Nej,” sagde Mille. Denne gang er det Charlotte Lund.”

“Charlie? Det er samme afdeling. Personfarlig. Rotunde E, anden sal. Du kender vejen.”

Mille kiggede ud over den runde gård med de mange dobbeltsøjler.

“Derovre,” sagde han og pegede. “Samme sted som sidst. Bare følg skiltene.”

“Charlie?” sagde Mille. “Kalder I hende det?”

“Ja, eller Charlottenlund.” Manden grinede.

Mille nikkede langsomt. Hun huskede fra Facebook, at Charlies mellemnavn var Naomi. Det var dér, n’et kom ind. Charlotte N. Lund. Charlottenlund. Hendes forældre måtte have haft en sær sans for humor. Hun var fra 1975, huskede Mille. Var det stadig på mode at tage svampe dengang? Kunne man forestille sig, at hun havde en bror, der hed Albert Sebastian?

Mille fandt uden større problemer op til Taarnfalks kontor, men døren var låst. En mand omkring de fyrre kom hen og stak hende hånden. “Henrik,” sagde han. “Du er Mille Madsen, ikke?” Hun nikkede. “Taarnfalk holder tidlig weekend,” sagde han. “Men hvis det er Charlie, du kigger efter, er det fjerde dør på højre hånd.”

Hun nikkede og tog et par skridt og vendte sig så igen mod ham — så hurtigt, at han ikke nåede at løsrive blikket fra hendes ben. Hun var vant til det og lod som ingenting, men manden kiggede rødmende væk. “Det var fjerde dør, ikke?” sagde hun.

Han nikkede fåret, og hun gik videre. Ifølge Meteorologisk Instituts iPhone-app var der 26 grader i skyggen udenfor, og der var bagende varmt i den rødmalede gang. De fleste døre stod åbne, så luften kunne få lov til at siksakke mellem de mange flyttekasser, også dør nummer fire på højre hånd. Der sad en rødhåret kvinde med ryggen til hende foran vinduet, og Mille rømmede sig, idet hun trådte ind i lokalet. Kvinden hævede en pegefinger som tegn på, at hun havde hørt gæsten, men vendte sig ikke umiddelbart. En klaprende lyd røbede, at hun var i gang med at skrive noget på sin computer. Mille ventede tålmodigt, indtil den anden et halvt minuts tid senere drejede rundt på stolen uden at rejse sig. Mille genkendte hende straks fra billederne i pressen.

“Hej. Mille.”

“Charlie.” Hun pegede på stolen foran den slukkede computer ved det andet skrivebord ved venstre væg. “Tag plads. Jeg er lige i gang med noget.”

Charlie drejede tilbage mod tastaturet, men havde i løbet af de få sekunder, hun betragtede gæsten, mærket sig Veronica Lake-frisuren og konstateret, at Mille havde nedgraderet skoene til tidentimeters zebrastribede stiletter, ligesom den stramme nederdel nu var udskiftet med et par vide khakishorts med opsmøg, der ydede hendes glatte, solbrune, uforskammet velformede lår og lægge fuld retfærdighed.

Fra sin siddeplads havde Mille ingen problemer med at se, hvad Charlie havde på skærmen. "Nå, du tjekker Facebook," sagde hun. "Jeg sendte dig en venneanmodning i går. Men du har måske ikke set den?"

"Jo," sagde Charlie.

Mille forventede en opfølgning, men den kom ikke. Charlie var travlt optaget af at skrive i Facebook Messenger.

"Spøjst navn du har," sagde Mille, da pausen begyndte at gå hende på nerverne. "Det har lige givet mig ideen til, hvad min detektiv skal hedde."

"Spøjst? Hvordan?" sagde Charlie, stadig uden at vende sig om.

"Charlottenlund."

"Ha, ha," svarede Charlie demonstrativt langsomt. "Den har jeg *aldrig* hørt før."

"Herlufsholm," sagde Mille og fingererede nervøst ved tasken.

Charlie drejede halvvejs rundt og kiggede spørgende på hende.

"Herluf Severin Holm. Herlufsholm. Min detektiv." Hun fnisede. Charlie rystede på hovedet, skrev en sidste sætning og lukkede computeren.

"Kom," sagde hun, idet hun rejste sig. "Vi begynder med kælderen."

Mille hankede op i Birkintasken og stavrede efter hende hen ad den lange gang i den modsatte retning af den, hun selv var kommet. "Kælderen?"

"Ja. Du ville jo gerne se det hele. Og jeg har alligevel et ærinde dernede. Så lad os begynde med kælderen."

Charlie førte hende ud på en spektakulær, bred vindeltrappe, der snoede sig ned gennem bygningen. Mille standsede et par gange for at beundre ovenlysvinduet og det blankslidte metalgelænder, der forneden endte i en smuk jugendspiral, som hun anerkendende lod hånden glide hen over.

"Flot arkitektur. Det skulle man ikke tro, når man ser den bygning udefra."

Charlie sagde ingenting, men førte hende videre ad gange og trapper. Da de nåede ned i kælderen, havde Mille mistet enhver retningsfornemmelse.

"Det er hernede, Afdeling Q holder til, ikke?"

Charlie kiggede på hende, som om hun var psykisk handicappet.

"Ja, ja. Jeg ved godt, det kun er fiktion," sagde Mille. "Men har du ikke læst de bøger?"

"Nej."

“De er ellers ret gode.”

Charlie svarede ikke, men vinkede hende til højre gennem endnu en gang fyldt med arkivmapper til begge sider. Der var ikke antydningen af dagslys hernede. Alt lå badet i et kunstigt skær fra støvede lysstofrør.

“Jeg fik faktisk den første tilbudt, men min selvfede chefredaktør sagde nej.”

Kælderen var ikke bare labyrintisk; den var også snavset, misligholdt og rodet. Mille havde allerede oppe på anden sal bemærket, at hele huset var i forfald, og det var ikke bare flyttekasserne på gangen, der gav det indtryk; loftet hang så at sige i laser og var tydeligvis ikke blevet malet i årtier. Men kælderen var endnu mere kaotisk. Det var ikke bare loftet, men også det gråmalede betongulv, der skallede, og også her stod der løse papkasser alle vegne. Reolerne blev sine steder afbrudt af sektioner med paller, og de ansatte havde i tidens løb hængt alle mulige slags billeder og plakater op, hvor der tilfældigvis var plads til det. De elektriske installationer var formentlig de oprindelige eller i hvert fald mindst et halvt århundrede gamle. Sorte bakelitkontakter monteret på underlag af træ.

“Han fik faktisk også tilbudt Da Vinci Mysteriet, Harry Potter og Det gyldne kompas,” fortsatte Mille, “men dem sagde han også nej til. Det viser bare, hvor svært det er at lodde markedet.”

Charlie sagde ingenting, men snoede sig stedkendt videre mellem reolerne i forceret tempo. Mille fulgte efter på klaprende stiletter med en nagende mistanke om, at den anden håbede, hun ville snuble; men det kunne hun godt skyde en hvid pind efter.

“Jeg havde ellers læst den og anbefalede, at vi antog den,” fortsatte hun. “Den endte på NY Times’ bestsellerliste. Så er det, man får lyst til at lave sit eget forlag.”

Charlie standsede et øjeblik. “Din chef var med andre ord uduelig,” sagde hun. “Så det var måske meget godt, at Gensfleisch købte Ibsen, ikke?”

Mille åbnede munden, men sagde ingenting. Det kom bag på hende, at den tætbyggede, fåmælte politikvinde, som ikke ville være Facebook-venner med hende, kendte til disse detaljer, endsige interesserede sig for dem. Hun måtte have googlet hende. Nå ja, hun havde jo også selv googlet Charlie og vidste, hun havde været forhørsleder i Irak og tiltalt for pligtforsømmelse. Det meste havde stået i pressen dagen i forvejen. Dog var hun tilsyneladende ikke forsidestof længere.

Højre, venstre, ligeud, venstre, venstre. Charlie kendte tydeligvis vejen. Der blev spillet klassisk musik et sted i det fjerne, og der var en ubestemmelig lugt af støv og kaffe og noget andet, der blev kraftigere og kraftigere. Også

lydstyrken steg, og Mille genkendte nummeret som en af Bachs cellosuiter, der på forunderlig vis passede perfekt til spindelvævet og den grelle belysning.

“Hvad er det, her lugter af?” spurgte hun.

“Kaffe.”

“Nej, det andet.”

“Våbenolie,” svarede Charlie, netop som de kom til en rydning i arkivskoven. “Vi er i våbensmedjen. Den *rigtige* Afdeling Q.”

De stod ved en udbuling af gangsystemet dybt inde i kælderlabyrinten. En dunkel hule fyldt med værktøj, hvor tiden syntes at stå stille, og hvor lyset ikke kom fra rør i loftet, men fra en enkelt arkitektlampe med en reflektor af blå glas på en arbejdsbænk, bag hvilken der sad en kraftig kvinde af ubestemmelig alder med et stort, mørkt, kruset hår og et sort forklæde over en blomstret sommerkjole. Hun var iført et par forstørrelsesbriller, og hendes buttede fingre nørklede i skæret fra den støvede lyskegle med noget, Mille ikke umiddelbart kunne identificere. En flad, aflang metalklods med stålfjedre og masser af skruer. Kvinden slukkede for musikken, trak brillerne ned på næsetippen og kiggede på dem.

Charlie præsenterede dem for hinanden. “Susie Q, Mille Madsen. Mille Madsen, Susie Q. Mille er mit føl i dag.” Det sidste lød mere som en undskyldning end en forklaring.

Kvinden nikkede reserveret og målte et øjeblik Mille fra top til tå, før hun igen rettede sin opmærksomhed mod den ubestemmelige genstand. Måske et patronmagasin?

“Q?” sagde Mille. “Nå ja, som i James Bond.”

“Niks,” sagde Charlie. “Som i Quasimodo.”

Susie Q sendte hende et påtaget ondt blik over kanten af brillerne. Men Mille forstod joken. Selv om Susie ikke var pukkelrygget, og den berømte klokke næppe havde haft afrohår, fik forstørrelsesbrillerne hende til at ligne noget fra en fantasyroman.

Susie rejste sig. “Du er vel kommet efter din H&K?” Hendes stemme var så dyb og ru, at Mille kiggede efter, om der skulle stå et askebæger med cigarskod et eller andet sted i nærheden.

Idet våbensmeden forsvandt ind i det mørke reollandskab bag hulen, så Mille, at hun var usædvanlig bredbaget, og at hendes næsten kuglerunde lægge endte i et par basketballstøvler.

Charlie stak hovedet hen til Milles venstre øre. “Susanne Quistholm,” hviskede hun.

“Hva’?”

“Susanne Quistholm. Med Q.”

Mille funderede et øjeblik. Så udbrød hun: "Nååååh! Susie Q!"

Charlie greb hende om armen og tyssede på hende.

Våbensmeden kom tilbage og lagde en pistol på bordet. "Så god som ny," sagde hun. "En frømand fra brandvæsenet fiskede den op i forgårs, to timer efter at du tabte den i kanalen. Jeg rensede den i går og prøvede den af på skydebanen på vejen hjem."

Charlie vejede og drejede våbnet i hånden. "Jamen fint. Tak."

"Jeg skal ellers love for, at du fik presse i går," sagde Susie.

Charlie svarede med et dybt suk, idet hun stak pistolen i det tomme hylster og pressede stroppen på plads.

"Har du været ude for nogen ubehageligheder i den anledning?" spurgte Susie. Hun havde vippet brillerne op, og Mille, der ud fra det mørke, krusede hår og den krumme næse allerede havde bestemt hendes etnicitet som sydlandsk, så nu, at hun havde klare, lysegrå øjne. Heller ikke alderen var nem at fastslå. Den kunne ligge hvor som helst mellem 30 og 50.

"Jeg oplevede faktisk noget ret ubehageligt på vej herind i S-toget," sagde Charlie.

Både Mille og Susie kiggede afventende på hende, men hun fortsatte ikke umiddelbart.

"Var der nogen, der spyttede efter dig?" foreslog Susie.

"Nej, tværtimod," sagde Charlie. "Der var en fyr, som genkendte mig og kom hen og roste mig for at have 'sparket dadelplukkeren til sildesalat'. Han havde et par venner med. Ikke rockere eller bumser, men ganske almindelige danskere. Og der var også en gammel dame, som gav udtryk for sin begejstring. Det var ikke rart."

"Hvis du havde haft solbriller og tørklæde på, ville du have kunnet sidde i fred," sagde Mille. "Sådan er det at være kendis. Jeg oplever det stadig en gang imellem."

Fortæl mig noget, jeg ikke ved, sagde Charlies blik.

Susie kiggede på Mille med fornyet interesse. "Jeg synes nok, jeg har set dig et eller andet sted før. Har du været med i Paradise Hotel?"

"Mille var model engang," sagde Charlie. "Måske forsiden af et modemagasin." Hun gjorde en pause og tilføjede så: "Eller Billed-Bladet?"

Meningen var tydelig nok. Charlies tidligere bemærkning om Gensfleisch og nu henvisningen til Billed-Bladet røbede, at hun vidste alt om det forliste ægteskab.

"Jeg *havde* solbriller med," sagde Charlie, "men det var jo lidt for sent at tage dem på, da jeg først var blevet genkendt."

Mille besluttede at ignorere Charlies stikpiller, i hvert fald til de var på tomandshånd igen. Hun dykkede ned i Birkintasken og hev et par tørklæder frem. “Du kan låne et af mig. Vælg selv.”

Charlie værdigede dem knap et blik. “Tak, men det er stadig lidt for sent.”

“Du skal da hjem igen i aften, ikke?”

“Jeg klarer det nok. Tak, Susie. Vi ses.”

Charlie skred til højre ad en ny og ukendt gang med sagsmapper til begge sider. Bag dem startede musikken igen, og Mille standsede, hev iPhonen frem og prikkede sig ind på Shazam, der identificerede stykket som Hindemiths koncert for violoncel og orkester i es-dur.

“Sikke en fantastisk kvinde,” sagde hun til Charlie, der var stoppet og kiggede afventende på hende. “Ved du, hvor gammel hun er?”

“Næ.” Charlie gik videre, og Mille klaprede efter.

“Det var et par vilde briller, hun havde på,” sagde Mille. “Hun lignede noget fra ‘Blade Runner’.”

“‘Blade Runner’?” gentog Charlie.

“Film. Den kender du vel?”

“Næ.”

Mille spekulerede på, om den anden spillede dum med vilje. Okay, hun havde været i Irak et par år, men det var jo først i nullerne. Og alle kendte da ‘Blade Runner’. Nå, men under alle omstændigheder var det et fremskridt, at Charlie overhovedet svarede.

“Du ser måske ikke så mange film?” forsøgte hun.

“Åbenbart ikke de samme som dig,” sagde Charlie.

“Hvad ser du?”

Charlie svarede ikke umiddelbart, men efter en kort pause kom det:

“Dokumentarfilm og aktualitetsudsendelser.”

Mille sukkede indvendigt. De tilhørte simpelthen ikke samme kulturkreds.

“Og britiske krimier,” tilføjede Charlie så, og det var, som om solen brød igennem et kulsort skydække.

“‘Prime Suspect’ med Helen Mirren?” spurgte Mille ivrigt.

“Ja, det er en fed serie,” sagde Charlie. “Og ‘Waking the Dead’.”

“Det er også en af mine favoritter,” sagde Mille. Hun gjorde en pause. “Hvor er vi egentlig på vej hen?”

“Mindegården,” sagde Charlie.

“Hvad er det?”

“Du er interesseret i arkitektur, ikke?”

“Helt sikkert.”

Charlie førte hende ind i en mellemlang, nøgen gang, hvor sommervarmen endnu ikke var nået ned og de få overlevende lysstofrør blinkede om kap. Der løb lange ledninger og tykke vandrør oppe under loftet. Et af dem var utæt, og der havde samlet sig en større vandpyt på det afskallede betongulv.

“Jeg fatter ikke, hvordan du kan finde vej i den labyrint her,” sagde Mille.

“Jeg har været her før,” sagde Charlie. “Men du har ret i, at det er en labyrint. Der går historier om folk, der er gået herved og aldrig kommet tilbage. Der er oven i købet en kælder til nedenunder. Men man kan også sagtens fare vild oppe ovenpå.”

De kom ind i en længere, klart oplyst gang med reoler og paller. Der lå en dyng PH-lamper på en af dem. Charlie standsede brat. “Shit. Nu er jeg lost.”

Mille hev igen sin iPhone frem. “Sådan for alvor?”

“Nej,” sagde Charlie, men hun trak på det. “Det her er kosterkælderen. Vi er et sted under Per Larsens Plads, men ...”

“Den runde plads?”

“Ja.”

“Hovedindgangen er den vej, hvis det kan hjælpe dig,” sagde Mille og pegede.

“Hvordan kan du vide det?”

“Jeg har kompas i iPhonen. Hovedindgangen ligger mod sydvest.”

“Og hvorfra ved du det?”

“Google Maps.”

“Okay,” sagde Charlie. “Jeg bruger mest min telefon som ... telefon. Men så skal vi nok den vej.”

De fortsatte ad en rund gang til venstre.

“Men man kan altid finde vej, når man ved, at mosset sidder på nordsiden af reolerne,” sagde Mille.

“Nu tager du alvorligt pis på mig.”

“Ja.”

De fnisede i kor. Der var ved at gå hul på bylden.

Charlie standsede igen ved en sidegang. Hun var tydeligvis stadig desorienteret.

“Hvor vil du hen?” spurgte Mille.

“Bare en af rotunderne,” sagde Charlie.

Mille pegede. “Rotunde E — altså den, der fører op til dit kontor — er den vej.”

16. INTERMEZZO

Fem minutter efter stod de i en imponerende firkantet gård med en lys kalkstensvæg fyldt med mindeplader over døde politifolk. Otte gigantiske søjler hævede sig hele vejen op til bygningens tag og fik bronzestatuen for enden, der forestillede en slangedræber, til at skrumpede ind til ingenting, indtil man stod lige foran den og opdagede, at den faktisk var fire meter høj. Mille var behørigt imponeret.

“De søjler er fantastiske,” sagde hun. “Men det hele er noget af et sammensurium. Dog knap så kitschet som Carlsberg. Ret stilig stilforvirring, må jeg sige.”

Charlie trak på skuldrene.

“Hvis jeg ikke havde mødt Eileen Vespucci, var jeg nok selv blevet arkitekt,” forklarede Mille. “Min mor var arkitekt.”

“Var?”

“Ja. Hun døde, da jeg var barn.”

Charlie krængede mundvigene nedad og nikkede. Det var åbenbart så tæt på en kondolence, hun kunne komme. “Hvem er Eileen Vespucci?” spurgte hun så.

Mille kiggede overrasket på hende. Vidste hun virkelig ikke, hvem Eileen Vespucci var ... eller ville hun bare ikke indrømme det? “Hun er modens godmother. Har et af verdens første og største modelbureauer. Hun er ikke aktiv længere. Det er Brittany nu.”

“Hvem er det?”

“Hendes datter.” Mille så på Charlie, der kiggede opmærksomt tilbage, så hun fortsatte: “Først ville jeg slet ikke. Troede, det var en joke. Jeg var klassens tomboy. Blev mobbet af de andre tøser. Interesserede mig slet ikke for tøj og drenge ... altså romantisk, du ved. Jeg ville hellere lege med dem. Jeg var også mere interesseret i mekanik og den slags.”

Charlie kiggede op og ned ad hende, men det oplagte spørgsmål udeblev. “Det lyder som mig,” sagde hun endelig.

“Nå ja, du blev soldat, ikke?”

“Min far var major,” sagde Charlie. “Både jeg og min bror fulgte i hans fodspor. Min tipoldefar faldt ved Dybbøl. Det ligger til familien.”

“Det var nu ikke for at studere arkitektur, jeg gerne ville vises rundt,” sagde Mille og begyndte at gå tilbage mod udgangen. “Det var for at komme ind i politiets arbejde. Jeg kunne godt tænke mig at se et rigtigt gerningssted.”

“Du mener med parterede lig og blodsprøjt og hele molevitten?”

“Ja!”

“Jeg kan desværre ikke bestille et bestialsk drab på kommando.”

“Men måske en anden gang?”

Varmen slog imod dem, da de igen trådte ud i søjlegangen i den runde gård. Det var tropehedt og vindstille, og himlen var blå med hvide lammeskyer. Det var underligt at tænke på, at de faktisk stod i hjertet af København. Hvis en udenforstående så det billede, Mille netop da tog med sin iPhone, ville vedkommende formentlig gætte på Rom eller Madrid, også uden temperaturangivelsen.

“Jeg har fået besked på at holde lav profil de næste par dage, så vi bliver på Gården,” sagde Charlie.

“På grund af Nyhavn?”

Charlie nikkede.

“Jeg har jo altså de tørklæder,” begyndte Mille, men Charlie afbrød hende.

“Hvis du er så interesseret i arkitektur, bør du vel egentlig se Stjernegangen.”

“Hvad er det?” spurgte Mille.

“Det er dér, ledelsen holder til.”

“Pingerne? Dem er jeg ikke så interesseret i. Mere de daglige procedurer. Ligesom våbensmeden. Hende kan jeg bruge i min bog.”

“Okay,” sagde Charlie, og det var, som om hun blev et par centimeter højere. “Fint. Tak. Så slipper jeg også for at løbe spidsrod deroppe.”

“Hvad mener du?”

“Politidirektøren er ikke særlig begejstret for mig for tiden.”

“Der stod i Politiken, at PET har mørklagt sagen,” sagde Mille. “Så du kan ikke engang ...”

“Det er korrekt. Jeg må slet ikke udtale mig. Ikke engang til dig.”

“Hvor har Politiken det så fra?”

Charlie smilede skævt. “Der er brodne kar alle vegne.”

Mille rynkede panden. “Mener du, at nogen ...?”

“Hvad med fængslet?” skyndte Charlie sig at sige. Hun pegede skråt opad til højre.

“Er her også et fængsel?”

“Ja da,” sagde Charlie. “Det er endda rigets værste børster, der bliver sat ind her for at køle af.”

Mille kneb mundvigene sammen. “Jeg er altså mere interesseret i de daglige gøremål.”

“Dommervagten?”

“Ikke rigtig. Det er politiarbejdet, jeg er interesseret i.”

“Tja, du har jo set mit kontor ... som ligner alle andre kontorer. Men jeg kan da fortælle om et par interessante sager, jeg har haft.”

“Ved du, hvordan det foregik i firserne?” spurgte Mille.

“Det tror jeg, du skal spørge en af de gamle gutter på Politimuseet ude på Fælledvej om,” sagde Charlie. “Foregår din bog i firserne?”

“Ja, i 1982. Under det første pinsekarneval.”

“Du kender Geisler-sagen, ikke?”

Mille nikkede. Hun vidste, at Charlie refererede til det uopklarede drab på den 18-årige studine Stine Geisler, der blev fundet myrdet i en kælder i Indre By under pinsekarnevallet. “Jo, men det var i 1990. Jeg har valgt 1982, fordi jeg selv var med som barn og kan huske det.”

“Så du er måske slet ikke interesseret i en rundvisning?” spurgte Charlie.

“Jo, jo,” sagde Mille. “Men jeg ville nu hellere se et gerningssted.”

“Det kan jeg jo altså ikke bare ryste ud af ærmet. Men jeg kan vise dig HS.”

“Hvad er det?”

“Hovedstationen. Radiotjenesten, som styrer alle patruljerne.”

“Ja, det vil jeg meget gerne se,” sagde Mille ivrigt.

Charlie smilede tilfreds. “Jamen så går vi derop.”

17. RADIO

HS var et stort, ekstremt højloftet lokale, der summede af aktivitet. Under en række skrå ovenlysvinduer sad fire mænd og to kvinder bag tre borde fyldt med skærme og andet kommunikationsudstyr, alle iført headsets og ivrigt optaget af opkald fra 112 og samtaler med deres patruljerende kollegaer rundtom i byen. Der var aircondition, og det var en befrielse at træde ind i den kølige luft efter den trælse tur op ad trapperne. Det første, Mille bemærkede ud over den behagelige temperatur, var en lav, men vedvarende støj fra mange radiokanaler — og bagest i lokalet en lang række skærme med billeder fra kameraer placeret ved byens trafikknudepunkter.

Mille skævede til Charlie, der var standset inden for døren og tydeligvis kiggede efter et eller andet, og hendes kropssprog røbede straks efter, at hun havde fundet det. Selv om hun ikke styrede direkte hen imod bordet længst til venstre, var hendes opmærksomhed tydeligt rettet mod en høj og bredskuldret nordisk kæmpe, der sad netop dér. Der var langt fra den lyse skjorte med de enstjernede epauletter til en kulsort SS-uniform, men det blonde, karseklippede hår og de klare lyse øjne fik ham alligevel til at ligne prototypen på en hollywoodnazist.

En mand ved et fjerde bord bagest i lokalet hævede armen og vinkede utålmodigt med pegefingern. Charlie gav med et nik Mille besked på at følge med, og de kantede sig derned mellem bordene. Ingen sagde noget, men Mille kunne mærke radiooperatørernes nysgerrige blikke i nakken — eller måske snarere knæhaserne.

“Den trestjernede grønspættegeneral dernede er kommissær Hansen,” sagde Charlie. “Det er ham, der har kommandoen her.”

Det lykkedes Hansen at måle Mille fra top til tå med sine sørgmodige hundøjne uden at værdige hende et direkte blik. “Charlie, vi har *meget* travlt,” sagde han. “Der er lige sket et frontalsammenstød nede på Kalvebod Brygge, og der er bøvl med de indfødte i Rådmandsgade.”

“Rundvisning,” sagde Charlie. “Mille Madsen, kommissær Hansen. Ordre fra Taarnfalk.” Så var den tørret af. “Vi kigger bare,” tilføjede hun.

Mille studerede interesseret kommissærens kontrolpult. Der var en skærm med et kort over byen, som også sås i en større version oppe på væggen. Billedet viste en masse ubevægelige prikker — røde og gule, gættede hun — og en håndfuld hidsige pletter, der formentlig var grønne. Sikkert passive og aktive patruljevogne. Hun åbnede munden for at spørge Charlie, men tog sig i det og studerede i stedet udstyret ved siden af skærmen og tastaturet. Der var et væld af

knapper og displays, og midt i det hele sad en label med påskriften "Tænke - taste - tænke - tale".

Ikke nogen dårlig filosofi.

"Hansen!"

Milles øjne fulgte lyden. Det var SS-manden, der havde hævet stemmen.

"Ja, Peter?"

"Selvmord. Bispestræde. Ambulance sendt, men ingen ledig patruljevogn."

"Det kan vente," sagde Hansen. "Vi må lige have et overblik over, hvad der sker i Rådmandsgade."

"Okay."

Peter rettede atter opmærksomheden mod sin skærm, men ikke uden først at have hævet det ene øjenbryn og sendt Charlie et skævt smil. Milles blik gled tilbage til Hansen, der glammede korte, hurtige ordrer i sin mikrofon. "02-11, ud til Rådmandsgade! Nu!"

"Jeg tager den," sagde Charlie.

Hansen så op. "*You talking to me?*" sagde han med tydelig Brooklyn-accent. Hans anseelse steg adskillige grader i Milles øjne. '*Taxi Driver!* Respekt!

"Jeg tager den," sagde Charlie. "Jeg har alligevel ikke andet at lave."

"Selvmordet?" spurgte Hansen.

"Ja. Jeg tager den." Hun viftede sine bilnøgler foran næsen på ham. "Vogn 01-16."

"Okay. Noteret." Hansens fingre dansede et øjeblik på tasterne, før han vendte tilbage til sin skærm.

"Bispestræde 5, stuen," sagde Peter og gav Charlie en thumbs-up.

Hun smilede. "Hjælper altid gerne en kollega i knibe."

"HS her. Ja, hvor?" Peter var allerede et sted ude i byen igen.

"Kom," sagde Charlie til Mille. "Du ville have kød på bordet. Jeg kan ikke give dig et drab, men nu får du det næstbedste."

De snoede sig hen mod døren.

"Men skulle du ikke holde lav profil?"

"Du har jo de dér tørklæder, ikke?"

De vendte sig begge i døren. SS-manden sendte igen Charlie en thumbs-up med venstre hånd og simulerede en telefon med højre tommel ved øret og lillefingeren ved munden.

"Jeg tror søreme, han ringer," sagde Mille. Charlie svarede ikke.

18. MÆND

Iført Milles leopardplettede chiffontørklæde og et par billige, men hippe John Lennon-solbriller fra Tiger førte Charlie Golfen op mod lyssignalet mellem Glyptoteket og Tivoli akkompagneret af HS-transmissioner via den skjulte radio i handskerummet. Nogle indvandrerdrengene havde smidt sten efter en politibil, og der var klapjagt i Rådmandsgade. På grund af trafikulykken var Kalvebod Brygge stadig kun farbar ind mod byen i én bane, og en kvindelig turist var af uransagelige grunde faldet eller sprunget i Københavns Kanal fra havnebussen ovre ved Operaen. Business as usual in Copenhagen.

Ingen af dem havde sagt noget, siden de forlod parkeringshuset, men nu brød Mille tavsheden. "Hvem var ham blondinen, som du har noget kørende med?" spurgte hun.

"Jeg har ikke ..." begyndte Charlie, idet lyset skiftede til grønt, og hun satte bilen i første gear. Troede hun. En tænderskærende lyd fortalte en anden historie. "Shit!" udbrød hun og gearede om.

"Kowalkowski," sagde hun ovre på den anden side af krydset. "Vi arbejdede sammen på Bellahøj."

"Kærester?"

Charlie reagerede ikke umiddelbart. *Også et svar*, tænkte Mille.

"Engang," sagde Charlie omsider ud for Thorvaldsens Museum. "Ganske kort." Hun blinkede til venstre ved Højbro. "Så kom Iraksagen, og jeg havde ikke rigtig tid til at opvarte pashaen."

Bilen fortsatte forbi Absalon-statuen og taxikøen ved Højbro Plads, hvor turisterne myldrede som myrer i en tue. Der var en klirren og klukken fra udskænkingsstedernes parceller og underlægningsmusik fra mindst tre konkurrerende kilder. Larmen fra pladsen var tæt på at overdøve lyden fra radioen.

"Men Nikita Kragh havde tid," sagde Charlie, idet hun standsede ved hjørnet til Bispestræde.

"Hvem er det?"

"Hun gik på Politiskolen sammen med os," sagde Charlie. Hun kiggede til højre og venstre. "Så er vi her, men der er sgu ingen parkeringspladser." Den sidste bemærkning understregedes af et arrigt dyt fra bilen bag dem. Charlie sukkede, blinkede til højre og drejede ned ad Bispestræde. "Kuvøseguf med stramme balder og lange øjenvipper. Hun blev gravid, og så blev de gift."

"Nikita er et drengenavn."

"Det ved jeg sgu da godt. Jeg er uddannet sprogofficer, *remember?* Nikita Khrusjtjov, ikke? Det har jeg skam drillet ham med."

Hun blinkede ind til siden foran porten til nummer 5. "Så holder vi bare her." Hun trak håndbremsen og rullede vinduerne op.

De stod begge to ud. Mille lod et sekund blikket løbe op ad Nikolaj Kirke, hvis blegrøde, kobberkronede murstenstårn hævede sig mod himlen for enden af strædet.

"Men kan du gætte, hvad deres datter hedder?" spurgte Charlie, der kiggede op og ned ad huset. Det var en hvid, treetages ejendom med høj stue og kviste øverst på taget. Der var en butik i kælderen med ting af messing. Dørhåndtag, navneskilte, lysekroner.

Mille trak på skuldrene. "Cirkeline?" foreslog hun.

"Petrusjka." sagde Charlie med et syrligt stænk i stemmen.

"Men det er jo også ..."

"Et drengenavn, ja."

"Hallo, du dér!" lød en stemme ovre fra det andet fortov. Charlie drejede hovedet og så en tykvommet parkeringsvagt, der allerede var ved at hive bødeblokken frem.

"Hej," sagde Charlie. "Finder du nogle ofre?"

Manden kom over mod dem. "Ja, dig, hvis du ikke flytter din Golf i en vis fart," sagde han vrantent.

"Ups," sagde Mille og trådte et skridt tilbage mod bilen. Men Charlie blev stående.

"Kan vi ikke bare aftale, at du sparer dine kontorfolk og mig for en hel masse bøvl?" spurgte hun vagten, der standsede midt på brostenene og kiggede mistænksomt på hende. Hvad var det, hun hev op af lommen? En tegnebog? Han så sig fordækt om til begge sider. Ingen vidner.

"Jo," sagde han og smilede bredt. "Det kan vi da sikkert godt finde ud af."

Charlie åbnede den tegnebogs-lignende tingest og viste ham sit politiskilt. "Tjenstligt ærinde," sagde hun og vinkede ad Mille.

"S-selvfølgelig," sagde manden, der pludselig var ildrød i hovedet, og det var ikke på grund af varmen. Mille fniste.

Charlie trak sin lommeradio, der havde været skjult af den løsthængende skjorte. "HS! HS! 01-16 her. Ankommet til Bispestræde 5. 01-16 skifter." Så åbnede hun et øjeblik bagsækken, tog den sorte udrykningstaske og gik over mellem to af de ventende taxier foran pladsen for at tage huset i øjesyn.

"Skråt hjørne," sagde hun. "Men det er vist meget normalt herinde. Noget med, at brandbilerne skal kunne komme rundt."

"Ja, Copenhagen Corner hedder det blandt arkitekter ude i den store verden," sagde Mille.

På det skrå hjørne var der nedgang til kælderbutikken. ‘Gørtler’ stod der på et skilt.

“Hvad fanden er det nu, en gørtler laver?” spurgte Charlie.

“Ting af messing og kobber,” sagde Mille. “Det må vist være den sidste gørtler i Danmark, der ligger dér.” Hendes blik gled op til stuelejligheden. Hun pegede. “Er det den lejlighed dér?”

“Ja, stuen,” sagde Charlie. Hun mærkede sig, at gardinerne var trukket for deroppe, og at et af vinduerne ud til pladsen stod åbent. Det gjorde et vindue længere nede ad strædet, lige før porten, også. “Lad os gå derop.” Hun pegede på opgangen, der lå til højre ud mod pladsen.

“Petrusjka er den russiske Mester Jakel,” sagde Mille, mest for at markere, at hun vidste det.

“Ja, netop,” sagde Charlie. “Folk har det med at kløjes i russiske navne. Sasja er også et drengenavn.”

“Ligesom Charlie,” sagde Mille. Charlie slog ud efter hende på skrømt, og de brast begge i latter.

Charlie tog i den grønmalede hoveddør. Den var låst. Hun studerede de små skilte ud for ringeklokkerne. “Alpermann” stod der ved stueetagen. Hun trykkede på knappen.

“Ja?” lød en stemme et øjeblik efter.

“Politiet.”

En brummen markerede, at døren kunne åbnes. Den var stram. Charlie måtte lægge kræfterne i.

“Nå, men nu er de skilt, og jeg kan se ham igen,” sagde Charlie. “Hvis han altså vil. Længere er den ikke.”

“Han sagde, han ville ringe, ikke?” spurgte Mille.

“Jo ... sådan da,” sagde Charlie og gentog telefontegnet med tommel- og lillefinger.

“Er du sikker på, *du* vil?”

“Det må tiden vise,” sagde Charlie. Hun havde lagt hånden på gelænderet, men stoppede et øjeblik for at studere skiltene i opgangen. Morten Alpermann. Advokat Lennart Kuhlau. Danish Yoga Academy. Tegnestuen Jenle. “Hvorfor spørger du?”

“Pashaen’,” citerede Mille.

“Årh, du ved ...” Charlie begyndte at gå op ad trappen.

“Mænd.”

“Ja,” bekræftede Charlie. “Mænd.”

19. KINASYNDROMET

Personen, der stod og ventede på dem i døren, var en ældre, bredskuldret mand iført en åbentstående, kortærmet hawaiiiskjorte, der afslørede en behåret, men solbrun bringe over en flad, veltrænet mave samt et væld af svulmende, tribal-tatoverede armmuskler. Både hans hår og skæg var barberet ned, men et sæt grå, ugegamle stubbe viste, at det var et stykke tid siden, han sidst havde svunget sin ragekniv — eller hvad han nu brugte til at holde væksten i ave. Han havde — naturligvis, tænkte Mille — en svær guldkæde om halsen og en mindre, matchende tvilling om højre håndled. Uret på venstre arm var et Rolex.

“Er *I* strømere?” spurgte han mistænksomt, mens han lod blikket glide fra Milles stiletter og Birkintaske til Charlies leopardplettede tørklæde. Hans stemme var ru som sandpapir.

Charlie viste ham sit politiskilt. “Assistent Charlotte Lund. Er du anmelderen?”

“Jeps.”

“Dit navn er ...?”

“Morten Alpermann,” sagde han. “Det er min lejlighed. Jeg er lige kommet hjem fra Kina, og så har min housesitter fandeme hængt sig.”

“Housesitter?” spurgte Charlie. Mille kiggede forbavset på hende. Kendte hun ikke ordet?

“Ja, ham, der har passet min lejlighed.”

“Lad os se på det,” sagde Charlie. Alpermann gik ind i lejligheden, og de to kvinder fulgte efter. Der var højt til loftet, men entreen var ganske lille, og bag den lå en mindre stue med et spisebord og otte stole. Der stod en kuffert mellem vinduerne ud mod gården til venstre. I hjørnet længst borte stod et barskab, og et par åbne franske døre førte videre ind til den noget større hjørnestue, hvor den døde mand hang i en krog midt i loftet. Det var ikke noget kønt syn.

De fleste af gardinerne var trukket for, og der var halvmørkt derinde, men det fik blot det hele til at virke endnu mere skummelt. Umiddelbart skønnede Charlie, at manden havde hængt der i længere tid, for han var sort, og det var ikke unormalt, at døde mennesker efter nogle dage blev mørke i huden, og læberne svulmede op, så de kunne ligne afrikanere. Et godt modent lig blev endda sommetider omtalt som en ‘neger’ på drabsgangen, men mandens krusede hår og etniske træk samt den manglende tilstedeværelse af insekter, maddiker og svært påtrængende lugte fortalte en anden historie: Han var af afrikansk afstamning og havde højst været død en dag eller to.

Der var ganske vist en svagt sødlig duft i rummet, men den var mere ubestemmelig end ubehagelig, og trækken fra det åbne vindue havde formentlig

ført de værste dunster væk, hvis der overhovedet havde været nogen. Charlie overvejede et kort øjeblik, om hun skulle skære manden ned og forsøge at genoplive ham, men eftersom der var gået mindst en halv time siden opringningen, ville det under alle omstændigheder være omsonst.

Hun havde forventet en mere eller mindre hysterisk reaktion fra Mille, der godt nok spærrede øjnene op et øjeblik og tog sig til halsen, men derefter trådte roligt ind i hjørnestuen og langsomt gik en tur rundt om liget, som om hun poserede for en reklamefotograf. Imens trak Charlie et par af gardinerne til side, dog ikke så meget, at der var frit indblik ude fra pladsen. Hun satte udrykningstasken i vindueskarmen og åbnede den. Alpermann blev stående i døren med armene over kors og kiggede afventende på hende, mens hun trak et par latexhandsker på.

Den døde var en ældre mand. Han var iført grøn poloskjorte, blå jeans og Nike-sneakers. Hans mund stod åben, og de mørkebrune øjne, der stirrede tomt ud i luften, var besynderligt klare. På det nøgne bræddegulv foran liget lå en væltet trappestige af aluminium og et par solbriller. Mille gjorde tegn til at bukke sig for at samle brillerne op, men Charlie stoppede hende. "Hallo! Du rører ikke ved *noget*. Er det forstået?"

Mille trak fingrene til sig. "Undskyld. Selvfølgelig."

Mille gik over mod væggen længst mod vest, hvor der bag en trepersoners sofa stod en stor reol med en grammofon og et par hyldemeter vinylplader, cd'er og dvd'er. Foran det skrå vindue ud til pladsen stod en mobil videobænk med en 40-tommers fladskærm. På sofabordet lå to fjernbetjeninge, en sammenklappet hvid stok og en mobiltelefon, der var forbundet til en forlængerledning. På væggen til højre for de franske døre hang en imponerende samling skyde- og blankvåben, og på væggen til venstre en række fotos fra diverse motorcykeltræf, blandt andre et par af en yngre Alpermann siddende overskrævs på en Harley, iført Hells Angels-vest. I hjørnet ved våbensamlingen stod en stor brun kontrabas.

"Hvem er han?" spurgte Charlie Alpermann og begyndte at tage billeder med sin iPhone.

"Chuck Duvalier," svarede han. "Han havde lånt lej..."

"*Den* Chuck Duvalier?" udbrød Mille. "Jazzmusikeren?"

"Ja," sagde Alpermann. "Vi er gamle venner."

"Det forklarer bassen," sagde Mille.

"Kender du hans musik?" spurgte Alpermann lettere forbavset.

"Ja," sagde Mille. "Jeg hørte ham faktisk henne i Digtergården for et par uger siden sammen med Al Shore og Buddy Park. Nej, hvor er det altså rædsomt."

Charlie himlede med øjnene. "Mille ..."

“Jeg kunne faktisk slet ikke *undgå* at høre ham,” fortsatte Mille ivrigt. “Min arbejdsgiver på Detektivbureauet hader jazz, især i gården, *but I dig it*. Jeg har et par af hans plader. ‘His Master’s Eyes’ og ‘Sketches of Pain’.”

Charlie hævede stemmen en oktav: “Mille!”

“Det er ikke hver dag, man møder unge, der interesserer sig for jazz,” sagde Alpermann, der heller ikke virkede synderlig beklemt ved situationen.

Mille fnisede. “Ung? Må jeg se sølvtungen?”

Alpermann klukkede. Charlie rystede uforstående på hovedet. “Jeg er altså ikke færdig,” sagde hun højt, langsomt og bistert og sendte Mille et drøbende blik.

“Undskyld,” sagde Mille.

“Han havde lånt lejligheden, siger du?” spurgte Charlie Alpermann, idet hun hev en notesbog op af bæltet og begyndte at gøre notater.

“Ja, mens jeg var i Kina. Jeg kom hjem i nat.”

Mille trak på skuldrene, hev sin iPhone op af Birkintasken og skulle selv til at tage billeder, men et hvast blik fra Charlie standsede hende. *Respekt, please*.

“Men du ringede først her til formiddag?”

“Ja,” sagde Alpermann, ”for jeg sov hos min datter i Vanløse i nat. Jeg kom først herind for en halv times tid siden.”

“Men du bor her?”

“Ja, ja. Jeg ville bare ikke vække Chuck midt om natten.”

“Hvornår tog du til Kina?”

“Den 17. juli.”

“Og i dag har vi den ... 26. juli,” sagde hun.

“Ja, ni dage. Han må have hængt sig i går eller deromkring.”

“Det finder retsmedicineren ud af.” Charlie gik en tur rundt om den døde mand, der hang cirka en halv meter over gulvet. “Har du rørt ved noget her?”

“Nej, slet ikke. Men ...”

“Men hvad?”

“Ja, vi var jo nødt til at sprænge kæden for at komme ind.”

“Vi?”

“Ja, mig og Kuhlau. Advokaten ovenpå.”

“Lad mig lige få det hele forfra,” sagde Charlie. “Du kom hjem. Du havde din kuffert med, ikke?”

“Jo, det er korrekt.” Han pegede på kufferten inde i spisestuen. “Jeg låste døren op, men kæden var for, så jeg ringede på, men han kom ikke og åbnede.”

“Og så ...?”

“Mens jeg stod og undrede mig over det, kom Kuhlau op ad trappen. Vi ringede på igen og råbte på Chuck, men intet skete. Badeværelset er jo lige

indenfor, så hvis han havde været dér, ville han have hørt os. Han var blind, men ikke døv.”

“Ja! Han var blind,” bekræftede Mille.

Charlie, der for længst havde set den hvide stok på bordet, sendte hende et irriteret blik og gik om foran liget. “Har han glasøjne?”

“Jep,” sagde Alpermann. “Han mistede synet under krigen.”

“Under *krigen*? Hvor gammel er han?”

“*Vietnamkrigen*. Han var soldat dernede. Han er født i 1942 ligesom mig.”

Mille hævede øjenbrynene. 71 år? Alpermann holdt sig ualmindelig godt.

“Okay,” sagde Charlie. “Og hvad så?”

“Vi blev enige om, at der var noget galt, og så sprængte vi kæden. Vi fandt ham hængende her, og så ringede jeg til 112.”

“Hvor er Kuhlau nu?”

“Oppe på sit kontor.”

Charlie så sig om i stuen. “Det åbne vindue dér ...”

“Det var lukket. Det var mig, der åbnede det. Lugten ...”

“Jeg er med. Det virker, som om her er gennemtræk. Åbnede du andre vinduer?”

“Ja, ude i køkkenet.”

“Alle vinduer var altså lukket, da du kom ind i lejligheden?”

“Jep.”

Hun pegede på telefonen på bordet. “Er det dér Duvaliers mobiltelefon?”

“Jep.”

“Vil du godt lige hente ham advokaten?” spurgte Charlie.

“Kuhlau?”

“Ja tak.”

Alpermann nikkede og gik ud gennem spisestuen.

Charlie tog et billede af væggen med Alpermanns rockerfotos og vendte sig så mod Mille. “‘Sølvtingen’?” spurgte hun spydigt.

“Ja, det er jo en sang af Kris Kristofferson, ikke? *The Silver Tongued Devil and I*.”

Charlie lignede stadig et spørgsmålstegn.

“Det betyder, man er godt skåret for tungebåndet,” forklarede Mille.

“Ligesom dig, mener du?” Mille kneb mundvigene sammen, og Charlie fortsatte: “Ingen privat snak med vidnerne, tak. Da jeg bad dig om ikke at røre noget, gjaldt det også tungebåndet. Fra nu af holder du din mund. Okay? Brug øjnene. Og lad mig om at fotografere. Det er *ikke* til Facebook.”

“Okay, okay,” sagde Mille udglattende og pegede på kontrabassen i hjørnet. “Der mangler en streng ... nå ja, og tre små kinesere.” Hun grinede, men Charlie

hævede blot det ene øjenbryn, så hun tilføjede: “Du ved, Højbro Plads ... kontrabas.”

“Ja, den forstod jeg godt, tak,” svarede Charlie.

Mille kiggede op mod krogen. “Jeg tror faktisk, det er strengen, han har hængt sig i.”

“Hvad var det ved ‘Hold mund’, du ikke forstod?” sagde Charlie, der nu var i gang med at tage billeder af bassen og våbensamlingen.

Mille slog opgivende ud med armene, klaprede hen til vinduet i hjørnevæggen, kiggede ud og stivnede.

Nede på Højbro Plads, tæt på kantstenen, stod tre lavstammede personer af østasiatisk herkomst og kiggede direkte op på hende.

Tak for interessen

Vil du læse resten af bogen, kan du købe den via forlagets hjemmeside,
<http://www.totaltekst.dk>